virtual-project.eu

ARS

Thomas Enger

THOMAS ENGER

Seria: Henning Juul

Volumul 1

ARS

Original: *Skinndød* [*Burned*] (2011)

Traducere din limba engleză de:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

2013

Viața mea, își promit de la o atât de mică să-ți apă”

artă în pânză când mo arta e a îmi vasting e pasiune a m

istuitoare pentru tinerești pentru bucurie”.

Ha

l l d i s M o r e n V e s a a s , *V i e ț i i* , 1 9 3 0

PROLOG

Septembrie 2007

I se pare că-i înconjurat de întuneric, dar nu poate fi sigur. Nu poate să deschidă ochii. Pământul e rece? Sau umed?

I se pare că plouă. Ceva i-atinge fața. Primii fulgi? Prima zăpadă?

Lui Jonas îi place mult zăpada.

Jonas.

Morcovi zbârciți, înfipți în fețele oamenilor de zăpadă, bucăți de iarbă și de pământ. Nu, nu acum. Gerilă[1], tu ești? Sau nu?

Încearcă să-și ridice brațul drept, dar nu poate. Mâinile. Le mai are? Degetul mare îi zvâcnește.

Sau cel puțin așa i se pare.

Își simte pielea proaspătă și delicată, precum fulgii de zăpadă. Flăcări peste tot. E atât de cald. Fața îi alunecă precum aluatul într-o tigaie care sfârâie.

Lui Jonas îi plac mult clătitele.

Jonas.

Pământul se cutremură. Voci. Tăcere. O tăcere minunată. Apără-mă, te rog. Tu, cel care mă privești.

Liniștește-te. Nu te teme. Am eu grijă de tine.

Râsetul dispare încet. Simte că nu mai poate respira. Ține-mă de mână, strânge-mă de mână.

Dar unde ești?

Aaa. Iată-te. Eram amândoi aici. Tu și eu.

Lui Jonas îi place mult că există un „tu și eu”.

Jonas.

Orizonturi. Ploaie torențială pe o suprafață albastră necuprinsă. Suprafața e tulburată de un zgomot, undița și momeala se afundă.

Lemn rece sub picioare. Ochii îi sunt tot lipiți.

Liniștește-te. Nu te teme. Am eu grijă de tine.

Simte balconul sub picioare. Se ține bine.

Sau așa i se pare.

Mâinile goale. Unde ești!? Dă înapoi filmul, te rog – te rog, dă înapoi filmul!

Un zid de întuneric. Totul se reduce la întuneric. Sunetul sirenei se aude tot mai aproape.

Reușește să deschidă un ochi. Nu e zăpadă. Nu e ploaie. E doar întuneric.

N-a mai văzut întuneric până acum. Niciodată nu la văzut cu adevărat, niciodată n-a văzut ce poate ascunde întunericul.

Dar îl vede acum.

Jonas se temea de întuneric.

Ține mult la Jonas.

Jonas.

1.

Iunie 2009

Buclele ei blonde sunt îmbibate de sânge.

Pământul s-a căscat și a încercat s-o înghită. Numai capul și trunchiul i se mai văd. Corpul ei rigid stă proptit în pământul umed; arată ca un trandafir roșu, solitar, cu tulpina lungă. Sângele i s-a prelins pe spate în fire subțiri, alungite, ca niște lacrimi pe un obraz melancolic. Spatele ei gol seamănă cu o pictură abstractă.

Intră în cort, cu pași șovăitori, privind în stânga și-n dreapta. „Întoarce-te, își spune el. Asta n-are nicio legătură cu tine. Întoarce-te, ieși din cort, du-te acasă și uită ce-ai văzut”. Dar nu poate. Cum să poată?

— Bună… bună ziua.

Îi răspunde doar foșnetul crengilor. Mai face câțiva pași. Aerul e înăbușitor și parcă se lipește de el. Mirosul îi amintește de ceva. Dar de ce anume?

Ieri, cortul nu era aici. Pentru unul ca el, care-și plimbă zilnic câinele pe terenul Ekeberg, apariția unui cort mare, alb era o tentație irezistibilă. Ce amplasare ciudată! *Trebuia* să vadă ce e înăuntru.

O, de-ar fi avut puterea să reziste!

Mâna nu e atașată de corp. Stă retezată, lângă braț, de parcă s-ar fi desprins din încheietură. Capul îi atârnă pe umăr. Se uită la ele din nou, la buclele blonde. Petele roșii din părul încâlcit îl fac să semene cu o perucă.

Se apropie de tânără cu precauție, dar se oprește brusc, cu răsuflarea întretăiată, până când simte că nu mai are aer. Stomacul i se strânge, gata să dea afară cafeaua și banana de la micul dejun, dar reușește să-și înăbușe reacția. Se dă înapoi, cu grijă, clipind des, și o mai privește o dată.

Un ochi îi atârnă din orbită. Are nasul zdrobit, turtit, pare că i-a dispărut în craniu. Maxilarul e crestat și acoperit de vânătăi și de tăieturi. Dintr-o gaură din frunte i-a țâșnit un sânge gros, negru, care i-a intrat în ochi și s-a scurs apoi pe ceea ce i-a mai rămas din nas. Un dinte atârnă de un fir de sânge coagulat, sub buza de jos. Alți câțiva dinți s-au împrăștiat pe iarbă, în fața femeii, care a avut cândva un chip.

Acum nu mai are.

Ultimul lucru pe care și-l mai amintește Thorbjørn Skagestad, înainte să iasă clătinându-se din cort, este oja de pe unghiile ei. Roșu sângeriu.

Exact ca pietrele grele din jurul ei.

•

Henning Juul nu știe de ce stă aici. În acest loc. Locul improvizat, pe coasta dealului, e tare. Aspru, denivelat. Dureros. Și totuși, el întotdeauna se așază acolo. Exact în același loc, năpădit de mătrăgune, care se întind în sus, spre Clubul Dælenenga. Bondarii bâzâie de zor în jurul boabelor otrăvitoare. Scândurile sunt umede. Simte umezeala prin pantaloni. Poate că ar trebui să-și schimbe pantalonii când ajunge acasă, dar știe că nu se va osteni s-o facă.

Henning venea aici să fumeze. Acum nu mai fumează. Nicio legătură cu sănătatea sau cu simțul practic. Mama lui e suspectă de cancer la plămâni, dar nu asta îl oprește. Ar da orice să poată fuma. Prietenele albe, zvelte, mereu fericite să te vadă, deși niciodată nu rămân cu tine prea mult timp, din păcate. Dar nu poate, pur și simplu nu poate.

Mai sunt oameni în jur, dar nimeni nu se așază lângă el. Mama unui puști care joacă fotbal în vale, pe gazonul artificial, ridică privirea spre el. Apoi se uită repede în altă parte. S-a obișnuit ca oamenii să-l privească pe furiș. Știe că lumea se întreabă cine e, ce i s-a întâmplat și de ce stă acolo. Dar nimeni nu-l întreabă. Nimeni nu are curajul.

Nu le găsește nicio vină.

•

Se ridică în picioare când soarele începe să coboare. Își trage piciorul. Medicii i-au spus să încerce să meargă cât mai firesc, dar nu poate. Îl doare prea tare. Sau poate că nu-l doare suficient.

Știe ce e durerea.

Se îndreaptă cu pași târșâiți spre parcul Birkelunden, pe lângă pavilionul renovat de curând, cu acoperiș nou. Aude un țipăt de pescăruș. Sunt mulți pescărușii în parcul Birkelunden. Urăște pescărușii. Dar îi place parcul.

Șchiopătând în continuare, trece pe lângă îndrăgostiții la orizontală, cu buricul gol, pe lângă cutiile de bere din care a mai rămas doar spuma, și pe lângă focurile care fumegă încă sub grătarele încinse. Un bătrân se încruntă, cu o expresie de concentrare, apoi aruncă o bilă de metal spre alte bile de pe aleea acoperită de pietriș unde, minune, copiii au lăsat în pace statuia ecvestră din bronz. Bătrânul nu nimerește. Puțin a lipsit.

„Tu și eu, gândește Henning, avem multe în comun”.

Prima picătură de ploaie cade tocmai când intră pe Seilduksgate. Câțiva pași mai încolo, lasă în urmă forfota din Grünerløkka. Nu-i place zgomotul. Nu-i place nici clubul Chelsea și nici de agenții de circulație, dar nu are ce face. Sunt o grămadă de agenți de circulație pe Seilduksgate. Nu știe dacă vreunul dintre ei ține cu Chelsea. Dar Seilduksgate e strada lui.

Îi place Seilduksgate.

În timp ce ploaia îi scuipă în cap se îndreaptă către vest, spre soarele ce apune peste vechiul atelier de vele, care dă și numele străzii. Nu se sinchisește de stropii de ploaie și mijește ochii ca să-și dea seama ce-i cu obiectul din fața lui. O macara galbenă, uriașă, se înalță spre cer. Parcă ar fi acolo dintotdeauna. Norii din spatele lui sunt tot cenușii.

Henning se apropie de intersecția unde Markvei are prioritate de dreapta și se gândește că, mâine, situația s-ar putea schimba. Nu știe dacă e un gând de-al lui sau dacă nu cumva i l-a vârât cineva în cap. S-ar putea să nu se schimbe nimic. Poate că numai vocile și sunetele vor fi altfel. Cineva ar putea striga. Cineva ar putea șopti.

Poate că totul va fi altfel. Sau nu va fi nimic. Și în acea tensiune se află o lume întoarsă cu susul în jos. „Mai fac parte din ea? se întreabă el. E loc pentru mine? Sunt îndeajuns de puternic ca să aduc la suprafață cuvintele, amintirile și gândurile despre care știu că sunt îngropate adânc în mine?”

Nu știe.

Sunt multe lucruri pe care nu le știe.

•

Intră în apartament după ce urcă trei etaje care parcă nu se mai sfârșesc, pe unde praful plutește deasupra murdăriei impregnate în lemn. O tranziție potrivită spre casa lui. Locuiește ca vai de el. Așa vrea. Nu crede că merită un hol spațios, șifoniere cât centrele comerciale, o bucătărie cu dulapuri și sertare cât un patinoar ultramodern, electrocasnice cu funcție de autocurățare, podele delicate care te invită la un dans sentimental, pereți înțesați de romane clasice și lucrări științifice, și nici vreun ceas de comandă, vreun candelabru Lilia de la Georg Jensen sau vreo cuvertură din prepuț de colibri. El se mulțumește cu o saltea simplă, un frigider și ceva pe care să stea când întunericul se furișează înăuntru. Fiindcă întunericul așa face, inevitabil.

De fiecare dată când închide ușa după el, are senzația că nu-i ceva în regulă. Respiră din ce în ce mai repede, îl apucă fierbințeala și palmele îi asudă. În dreapta e o scară mobilă, chiar la intrare. Ia scara, se urcă pe ea și pune mâna pe geamantanul Clas Ohlson de pe etajera verde, veche, pe care își pune pălăria. Scoate o cutie cu

baterii, umblă la detectorul de fum, scoate bateria veche și o înlocuiește cu una nouă.

O testează să vadă dacă funcționează.

După ce își recapătă răsuflarea, coboară de pe scară. S-a obișnuit să-i placă detectoarele de fum. Îi plac atât de mult încât acum are opt.

2.

Când aude ceasul deșteptător se întoarce pe partea cealaltă, bombănind dezamăgit. Este în toiul unui vis care se evaporă când ochii i se deschid încet și zorii se strecoară în cameră. În vis îi apărea o femeie. Nu-și amintește cum arăta, dar știe că era Femeia Visurilor lui.

Henning înjură, apoi se ridică în capul oaselor și privește în stânga și-n dreapta. Ochii i se opresc asupra sticluțelor cu medicamente și a cutiei de chibrituri care îl întâmpină în fiecare dimineață. Oftează, își lasă picioarele pe podea și se gândește că azi, azi este ziua în care o va face.

Răsuflă adânc, se freacă pe față și începe cu ce e mai simplu. Pilulele sunt alburii și amenințătoare. Ca de obicei, le înghite fără apă, fiindcă e mai greu așa. Se forțează să le înghită și le așteaptă să dispară pe tractul digestiv ca să-și facă treaba despre care doctorul Helge susține cu atâta entuziasm că este spre binele lui Henning.

Trântește sticluța pe noptieră mai tare decât e nevoie, de parcă ar vrea să se trezească mai bine. Ia repede cutia de chibrituri. O deschide încet și se uită înăuntru. Douăzeci de soldați de lemn sosiți direct din iad. Scoate unul, studiază gămălia de sulf, un capișon roșu, răul în concentrație maximă. *Chibrituri de siguranță* scrie pe etichetă.

O contradicție în termeni.

Apasă chibritul subțire pe marginea cutiei și este cât pe ce să-l aprindă, când simte că-i înțepenesc mâinile. Se concentrează, adunându-și toată puterea din brațe, din degete, dar aschia de lemn, încăpățânată, refuză să se clintească, nu se supune și rămâne impasibilă. Henning începe să asude, simte o gheară în piept, încearcă să respire, dar fără folos. Mai face o încercare, scoate o altă minusculă sabie a răului și o repede asupra cutiei,

dar curând își dă seama că de data aceasta nu mai are același aplomb, și-a pierdut mult din voință, drept care renunță să-și mai pună gândul în aplicare. Și-aduce aminte că trebuie să respire și își înfrânge pornirea de a țipa.

E încă foarte devreme. Ceea ce-i explică reacția. Arne, care locuiește sus, poate că doarme încă, în ciuda obiceiului pe care îl are de a recita zi și noapte din poeziile lui Halldis Moren Vesaas.

Henning oftează și așază cu grijă cutia de chibrituri exact în același loc, pe noptieră. Își trece ușor mâinile peste față. Atinge locurile unde pielea este altfel, mai moale, dar nu la fel de netedă. „Cicatricele exterioare nu sunt nimic în comparație cu cele interioare”, se gândește el, apoi se ridică în picioare.

•

În orașul care doarme. Acolo vrea el să fie. Și iată-l aici. În cartierul Grünerløkka din Oslo, dis-de-dimineață, înainte ca orașul să intre în acțiune, înainte ca scaunele cafenelelor de pe trotuare să fie toate ocupate, înainte ca mămica și tăticul să plece la serviciu, copiii să fie duși la creșă, iar bicicliștii să treacă pe roșu de câte ori pot, în timp ce se năpustesc pe Toftesgate. Doar câțiva oameni s-au trezit și se foiesc de colo-colo, precum porumbeii care își caută hrana.

Trece pe lângă fântâna arteziană din piața Olaf Ryes și ascultă zgomotul apei. Se pricepe să asculte. Și se pricepe să recunoască zgomotele. Își închipuie că nu aude nimic altceva decât apa care se scurge și vrea să creadă că e ziua în care se sfârșește lumea. Dacă se concentrează, aude sunetul precaut al mai multor corzi, apoi un violoncel sumbru care intervine încet, înainte să renunțe și să lase locul timpanelor, anunțând nenorocirea ce va să vină.

Azi însă nu are timp să se lase copleșit de muzica dimineții. Merge la lucru. Gândul în sine îi înmoaie genunchii. Nu știe dacă Henning Juul mai

există, acel Juul care primea patru oferte de angajare pe an, care îi făcea pe muți să cânte, care făcea ca zilele să înceapă mai devreme – doar pentru el – fiindcă își urmărea prada și avea nevoie de lumină.

Știe cine era.

„Oare Halldis are vreo poezie pentru unul ca mine?” se întreabă el. Probabil.

Halldis are câte o poezie pentru fiecare.

•

Se oprește când vede colosul din cărămidă galbenă din capătul străzii Urtegata. Lumea crede că uriașul logo Securitas, de pe perete, înseamnă că firma de protecție și pază ocupă tot blocul, dar aici își au sediul și câteva firme private și instituții publice. Precum www.123nyheter.no unde lucrează Henning, un ziar online, al cărui slogan publicitar este „1-2-3 Știri – ușor ca 1-2-3!”

El, unul, nu crede că e un slogan foarte inspirat – nu că i-ar păsa. Cei de-acolo au fost înțelegători cu el, i-au lăsat timp să-și revină, să-și limpezească mintea.

Un gard înalt de trei metri, cu țepușe din metal negru, dă ocol clădirii. Poarta, care este parte integrantă din gard, culisează încet ca să facă loc unei furgonete Loomis. Henning trece pe lângă o gheretă de pază, mică, goală, și încearcă să deschidă ușa de sticlă de la intrare. Nu se deschide. Se uită prin ea. Nu e nimeni. Apasă pe un buton de oțel, lustruit bine, deasupra căruia stă o plăcuță pe care scrie RECEPȚIE. O voce repezită, de femeie, spune „Da”.

— Bună dimineața, zice el, dregându-și glasul. Sunteți amabilă să mă lăsați să intru?

— La cine mergeți?

— Lucrez aici.

Tăcere.

— V-ați uitat cardul?

Henning se încruntă. Care card?

— Nu, n-am așa ceva.

— Toată lumea are card.

— Eu n-am.

Din nou, tăcere. Henning așteaptă o continuare care nu mai vine.

— Sunteți amabilă să mă lăsați să intru?

Un bâzâit ascuțit îl face să tresară. Ușa huruie. Stângaci, Henning trage de ea, o deschide, intră și verifică tavanul. Ochii lui identifică repede un detector de fum. Așteaptă până când se aprinde scurt lumina verde.

Podeaua de gresie cenușie e nouă. Privind în jur, își dă seama că s-au schimbat multe. Pe podea sunt plante mari în ghivece și mai mari, pereții sunt zugrăviți în alb și cu tot felul de decorațiuni. Nu înțelege. Au și o cantină acum, observă el, în stânga, dincolo de o ușă de sticlă. În fața ei este recepția, tot dincolo de o ușă de sticlă. O deschide și intră. Pe tavan este un detector de fum. Excelent!

În dosul ghișeului, femeia cu părul roșu, prins în coadă de cal, pare supărată. Bate de zor în tastatura unui computer. Lumina monitorului îi reflectă fața îmbufnată. În spatele ei sunt sertare care dau pe dinafară de hârtii, prospecte, pachete și pachețele. Un ecran TV, conectat la un computer, este fixat pe perete. Prima pagină a ziarului îi atrage imediat atenția cu un titlu de-o șchioapă:

FEMEIE GĂSITĂ MOARTĂ

Apoi citește subtitlul:

Femeie găsită moartă într-un cort de pe terenul Ekeberg.

Poliția bănuiește că ar fi vorba de o crimă.

Henning știe sigur că secția de știri nu are încă nimic concret, fiindcă și titlul, și subtitlul conțin aceeași informație. Iar la fața locului n-a fost niciun reporter. Anunțul este însoțit de o fotografie

de arhivă, în care un loc cu totul diferit este izolat de poliție.

Inteligent.

Henning așteaptă ca recepționera să-l bage în seamă. N-o face. Vine mai aproape și o salută. În sfârșit, femeia ridică ochii. Mai întâi îl privește lung, de parcă i-ar fi tras o palmă. Apoi, reacția inevitabilă. Rămâne cu gura căscată, ochii ei îl iscodesc: fața, arsurile, cicatricele. Nu sunt mari, nu deranjant de mari, dar îndeajuns de mari ca lumea să se uite prea lung la ele.

— Se pare că am nevoie de un card, spune el, cu toată politețea de care e în stare.

Femeia nu-și poate dezlipi privirea de la el, dar se silește să iasă din balonul de săpun în care s-a refugiat. Începe să scotocească prin niște hârtii.

— A, da. Cum… vă numiți?

— Henning Juul.

Femeia înțepenește, apoi ridică din nou privirea, de data aceasta încet. Trece o eternitate până spune:

— A, dumneavoastră sunteți.

Henning înclină din cap, stingher. Femeia deschide un sertar, caută prin alte hârtii, până găsește o folie de plastic și un card.

— Va trebui să vă mulțumiți cu un permis temporar. Durează ceva timp până să vă facă unul nou, trebuie înregistrat la ghereta de afară ca să deschideți singur poarta etc. Codul este 1221. E ușor de ținut minte.

Îi înmânează cardul.

— Și trebuie să vă fac o fotografie.

Henning o privește lung.

— O fotografie?

— Da. Pentru card. Și pentru articolele din ziar. Ca să împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură, nu? Ha, ha!

Femeia încearcă un zâmbet, dar buzele îi tremură ușor.

— Am urmat un curs de fotografie, zice ea, ca să preîntâmpine orice protest. Nu trebuie decât să stați acolo, de restul mă ocup eu.

Din spatele ghișeului apare un aparat de fotografiat. E montat pe un trepied. Femeia îl reglează. Henning nu știe încotro să privească, drept care se uită în depărtare.

— Foarte bine. Încercați să zâmbiți!

Să zâmbească. Nu-și mai aduce aminte când a zâmbit ultima oară. Femeia face trei fotografii, repede.

— Excelent! Sølvi mă cheamă, spune ea și îi întinde mâna peste ghișeu.

Henning dă mâna cu ea. O piele moale, minunată. Nu-și mai aduce aminte când a simțit ultima oară o piele moale, minunată, lipită de a lui. Femeia îi strânge mâna, nici prea tare, nici prea ușor, exact cum trebuie. Henning o privește și își retrage mâna.

La plecare se întreabă dacă femeia a observat zâmbetul abia schițat de pe buzele lui.

3.

Henning și-a folosit cardul nou și lucios de nu mai puțin de trei ori, de la recepție până la etajul doi. Deși biroul e tot acolo, nimic nu-i mai amintește de locul de care se legase atât de mult cu aproape doi ani în urmă. Totul este nou, până și covorul. Sunt suprafețe gri și albe, o chicinetă, și ar pune pariu pe orice că paharele și cănile din dulapuri sunt curate lună. Peste tot numai ecrane plate, pe mese și pe pereți.

Verifică bine încăperea. Ca să vadă dacă sunt detectoare de fum. Două extinctoare cu spumă, poate mai multe. Foarte bine! Sau, oricum, destul de bine.

E o încăpere spațioasă, în formă de L. Computere lângă ferestre, mese și scaune în dosul paravanelor de sticlă colorată. Sunt și mici separeuri pentru cazurile în care vrei să iei un interviu fără zgomote de fond și fără a avea pe cineva în preajmă. Sunt și toalete, și pentru persoanele cu dizabilități, chiar dacă nu vede pe nimeni cu o infirmitate cât de mică. Își imaginează că sunt reguli în privința aceasta. Întotdeauna au avut un filtru de cafea, acum însă au unul ultramodern, care îți prepară o cafea neagră, tare, în numai 29 de secunde. Nu patru cafele, ca ăla vechi.

Lui Henning îi place mult cafeaua. Nu ești reporter adevărat dacă nu-ți place cafeaua.

Recunoaște imediat zumzetul. Canale TV străine, toate repetând aceleași știri la nesfârșit. Totul este *știre de ultimă oră.* Informații despre bursă se succed pe crol. Un colaj de ecrane TV arată ce scriu NRK și TV2 în paginile lor de teletext, demodate, dar încă viabile. Canalul de știri își prezintă subiectele în spirală. Și el are un ruptor care condensează știrea într-o singură frază.

Aude sunetul specific al unei stații de poliție, de parcă R2D2 din seria *Războiul stelelor* ar stabili un contact intermitent cu o galaxie îndepărtată. NRK News 24 se aude și el încet, de undeva, de la un radio.

Reporteri cu ochi cârpiți de somn bat de zor tastele, telefoanele zbârnâie, se discută știrile, se propun interpretări. Într-un colț, lângă biroul șefului de secție, unde fiecare articol este cântărit, măsurat, respins, aplaudat, periat sau corectat la greu, se înalță un munte de ziare – noi și vechi – pe care le înșfacă reporterii nou-veniți, în timp ce își sorb prima cafea a zilei.

Este obișnuitul haos controlat. Chiar și așa, totul îi pare străin. Dezinvoltura pe care o avea după atâția ani de bătut străzile, de *teren,* de prezențe la locul faptei, simțindu-se în elementul lui, i-a dispărut complet. Totul ține de altă viață, de altă eră.

Se simte din nou ca un reporter aflat la început de drum. Sau ca și cum ar juca într-o piesă rolul Victimei, sărmanul de care trebuie să se îngrijească toți, ca să-l repună pe picioare. Și chiar dacă nu a schimbat nicio vorbă cu nimeni, în afară de Sølvi, intuiția îi spune că nimeni nu crede că va reuși. Henning Juul nu va mai fi niciodată același.

Face câțiva pași șovăielnici și privește în jur, să vadă dacă recunoaște pe cineva. Numai fețe și fragmente dintr-un trecut îndepărtat, ca un episod din *This is your life.* Apoi îl zărește pe Kåre.

Kåre Hjeltland privește peste umărul unui reporter de la biroul de știri. Kåre este redactor la *123news.* Un tip mărunt, uscățiv, cu părul vâlvoi. După părerea lui Henning, nimeni nu-și iubește meseria mai mult ca el. Kåre este iepurașul Duracell care nu obosește niciodată, mereu cu o sută de subiecte în cap și cu un întreg arsenal de interpretări.

Tocmai de aceea este redactor de știri. Dacă i-ar fi stat în putere, Kåre ar fi răspuns de toate secțiile

și ar fi fost și cap limpede, tot timpul. Suferă de sindromul Tourette, o boală greu de ținut în frâu, mai ales atunci când te ocupi de știri și vrei să te și bucuri de viață.

Dar, în pofida ticurilor și a altor simptome, Kåre reușește să se descurce. Henning nu știe cum, dar Kåre chiar reușește să se descurce.

Kåre l-a zărit și el. Îi face cu mâna și ridică arătătorul. Henning încuviințează din cap și așteaptă răbdător, în timp ce Kåre îi dă instrucțiuni unui reporter.

— Și subliniază asta în introducere. Prinde la public. Pe cine interesează că nu știu ce cort e alb sau că a fost cumpărat de la Maxbo în luna martie? Ai priceput?

— Maxbo nu vinde corturi.

— N-are a face. Știi ce vreau să spun. Și să spui cât mai repede că a fost găsită goală-pușcă. E important. Creează o imagine sexy în mintea oamenilor. Le pune imaginația la treabă.

Reporterul aprobă din cap. Kåre îl bate pe spate și pornește în pas săltat spre Henning. E cât pe ce să se împiedice de un cablu care traversează podeaua, dar își continuă drumul, imperturbabil. Chiar dacă acum se află la doar câțiva metri de el, strigă din toate puterile.

— Henning! Ce bine-mi pare să te revăd! Bine-ai venit!

Kåre întinde mâna, dar nu mai așteaptă ca Henning să facă la fel. Pur și simplu îl înșfacă de mână și o strânge cu putere. Henning simte cum fruntea i se acoperă de broboane de sudoare.

— Ei… care-i treaba? Ești gata să te lansezi într-o cursă pe net?

Henning se gândește că niște antifoane n-ar fi o investiție rea.

— Păi, sunt aici, e un început.

— Super! Fantastic! Avem nevoie de oameni ca tine, oameni care să știe ce vrea publicul.

Excelent! Sexul se vinde, contul se-aprinde! Țâțe și buci, banii vin de la matracuci!

Kåre izbucnește în râs. Fața începe să i se contracte, dar nici că-i pasă. Kåre a inventat o mulțime de sloganuri cu rimă. Kåre e înnebunit după rime.

— Așa. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să treci acolo, lângă ceilalți.

Kåre îl ia de braț și îl conduce pe lângă un paravan din sticlă roșie. Șase computere, câte trei de o parte și de cealaltă a unei mese pătrate, spate în spate. Dincolo de ea, un munte de ziare pe o măsuță rotundă.

— Ai observat, poate, că unele lucruri s-au schimbat, dar de computerul tău nu m-am atins. Este exact cum l-ai lăsat. După toate câte s-au întâmplat am crezut că… mda… ai să hotărăști singur dacă vrei să renunți la ceva.

— Să renunț?

— Da. Sau să te reorganizezi. Sau să… știi tu.

Henning privește în jur.

— Unde sunt ceilalți?

— Cine?

— Restul echipei?

— Al naibii să fiu dacă știu, puturoșii. A, da, Heidi e aici. Heidi Kjus. E pe-aici, pe undeva. Acum răspunde de știrile de interes național.

Henning simte cum i se pune un nod în gât. Heidi Kjus.

Heidi a fost printre primii studenți de la Facultatea de Jurnalism din Oslo pe care îi angajase provizoriu, acum o mie de ani. Jurnaliștii de-abia ieșiți de pe băncile școlii sunt atât de plini de teorie încât uită care sunt cu adevărat atributele unui bun reporter: manierele și simțul practic. Dacă ești curios de la natură și nu te lași păcălit de primul lucru care ți se spune, ajungi departe. Dar, dacă vrei să devii o celebritate, renunță la precauție, adună-ți tot curajul ca să mergi până în pânzele albe, ca să înfrunți toate obstacolele, și nu

te da bătut atunci când simți că ai dat de un subiect trăsnet.

Heidi Kjus le-a avut pe toate. Din prima zi. Mai mult de-atât, avea o ambiție cum Henning nu mai văzuse la altcineva. De la bun început, niciun subiect nu a fost prea neînsemnat sau prea important pentru ea și, foarte curând, și-a asigurat sursele și contactele și a acumulat experiența de care avea nevoie. Pe măsură ce a înțeles cât e de bună, a adăugat un strat consistent de aroganță la machiajul strident pe care și-l aplica în fiecare dimineață.

Unii reporteri au o anumită aură, o atitudine care îți sare imediat în ochi: „Meseria mea e cea mai importantă din lume, iar eu sunt mai bun decât oricare dintre voi!" Heidi îi admira pe cei care știau să dea din coate și, foarte curând, a învățat să facă la fel. A urcat încet, dar sigur, chiar și cât a fost angajată provizoriu. A emis pretenții.

Henning lucra pentru *Nettavisen* când Heidi a terminat facultatea. Era reporter de investigații criminale, dar se ocupa și de instruirea noilor reporteri și a studenților angajați provizoriu. Îi învăța secretele meseriei, îi aducea cu picioarele pe pământ și îi lămurea asupra scopului suprem: transformarea lor în cai de povară, pe care nu trebuie să-i duci de căpăstru ca să culeagă știri de interes maxim, menite să atragă atenția internauților 24 de ore din 24.

Lui Henning îi plăcea munca asta. Iar *Nettavisen* era tocmai ce le trebuia tinerilor jurnaliști, chiar dacă cei mai mulți dintre ei habar nu aveau că se află la volanul unei mașini de Formula 1 pe niște străzi din ce în ce mai aglomerate, într-un circ mediatic ale cărui dimensiuni creșteau de la o zi la alta. Mulți nu erau potriviți pentru o astfel de viață, pentru un asemenea mod de a gândi și de a lucra. Problema era că, în clipa în care găsea un reporter online de perspectivă, acesta își lua zborul. Primea o ofertă mai bună, pentru un loc de muncă mai

bine plătit, sau un contract pe termen nedeterminat.

Heidi a plecat după numai patru luni. Primise o ofertă de nerefuzat de la *Dagbladet.* I-a dat dreptate. La urma urmei, era vorba de *Dagbladet.* Alt statut. Mai mulți bani. Heidi voia totul, pe loc. Și obținea.

„Iar acum e noua mea șefă, se gândește el. La naiba! Asta sigur se va lăsa cu lacrimi".

— E bine că te pui din nou pe treabă, Henning, se entuziasmează Kåre.

— Mm.

— Ședința matinală începe în zece minute. Vii și tu, da?

— Mm.

— Excelent! Excelent! Trebuie s-o șterg acum. Mai am o ședință.

Kåre zâmbește, îi face semn că totul e în regulă și pleacă, în trecere mai bate pe cineva pe umăr și dispare după colț. Henning clatină din cap. Apoi se așază pe un scaun care scârțâie și se leagănă ca o barcă. Lângă tastatură se află un carnet roșu, nou, încă în ambalaj. Patru pixuri. Bănuiește că toate sunt stricate. Un teanc de hârtii vechi. Le recunoaște, sunt informații despre subiecte la care lucra. Un telefon mobil, vechi de când lumea, ocupă un spațiu prea mare; lângă el, observă o cutie cu cărți de vizită. Cărțile *lui* de vizită.

Ochii i se opresc asupra unei fotografii înrămate, aplecată ușor, pe masă. În ea sunt două persoane, o femeie și un băiat.

Nora și Jonas.

Îi privește lung, fără să-i vadă clar. Nu zâmbiți. Vă rog, nu-mi zâmbiți.

Liniștește-te. Nu te teme. Am eu grijă de tine.

Întinde mâna spre fotografie, o ridică, apoi o pune la loc.

Cu fața în jos.

4.

Ședințele matinale. Motorul fiecărui ziar, în care se definesc planurile de producție ale zilei, se distribuie sarcinile, se stabilesc prioritățile, pornind de la subiect, importanță și – în cazul *123news* – de la potențialii cititori.

Fiecare departament de știri își începe activitatea zilnică prin ședința matinală. Sport, afaceri, arte și știri naționale și internaționale. Se fac liste cu subiecte posibile. În acest stadiu, o ședință matinală poate oferi multe idei. Adesea, prin discuții, un subiect bun își dezvăluie întreaga complexitate, în timp ce alte subiecte sunt abandonate – de comun acord – fiindcă sunt banale sau fiindcă într-un alt ziar s-a scris ceva similar cu două săptămâni în urmă. La sfârșit, șefii de departamente se întâlnesc, se pun de acord și îl informează pe responsabilul de număr asupra subiectelor care vor fi abordate de-a lungul zilei.

Singurul lucru care nu i-a lipsit lui Henning au fost ședințele. Știe chiar înainte de a începe că această ședință va fi o pierdere de timp. El trebuie să scrie despre infracțiuni; crime, mizerie, răutate. Atunci de ce trebuie să știe că un mare sportiv se reapucă de antrenamente? Sau că Bruce Springsteen divorțează? Poate citi despre asta în ziar – mai târziu –, dacă vrea și dacă reporterul respectiv scrie ceva care să merite osteneala. De cele mai multe ori, șeful departamentului financiar sau sportiv habar n-are despre arte, și invers, ceea ce face nule șansele unei ședințe productive. Și, în al doilea rând, fiecare șef de departament este prea preocupat de propria zonă de interes ca să ofere celorlalți idei și sugestii valoroase. Dar conducerea ziarului insistă asupra acestor ședințe, motiv pentru care Henning intră acum în sala de ședințe unde tronează o masă ce lucește ca o oglindă

proaspăt lustruită. Mai multe pahare de plastic și o carafă cu apă sunt așezate în mijloc. Ar pune pariu că apa e stătută.

Se așază pe un scaun ce nu e conceput pentru discuții lungi și evită contactul vizual cu cei care iau loc în jurul mesei. Nu-i place trăncăneala; mai ales atunci când crede că, oricum, toată lumea știe cine este și nu se simte foarte bine în prezența lui.

De ce e aici?

Nu e șef de departament?

Am auzit că a avut o cădere nervoasă.

Kåre Hjeltland sosește ultimul și închide ușa.

— OK, să trecem la treabă, strigă el și se așază în capătul mesei.

Privește în jur.

— Mai așteptăm pe cineva?

Nu răspunde nimeni.

— Perfect, să începem cu știrile externe. Knut. Ce ne-ai pregătit pentru azi?

Knut Hammerstad, șeful departamentului de știri externe, tușește și pune jos paharul cu cafea.

— În Suedia se apropie alegerile. Alcătuim profilurile candidaților la postul de prim-ministru, cine sunt ei, ce reprezintă. Un avion prăbușit în Indonezia. Se bănuiește că ar fi vorba de un atac terorist. Anchetatorii caută cutia neagră. Patru suspecți de terorism au fost arestați la Londra. Intenționau să arunce în aer Parlamentul, din câte am auzit.

— Un subiect extraordinar! urlă Kåre. La naiba cu alegerile din Suedia. Nu pierde prea mult timp cu avionul prăbușit. Interesează numai dacă a murit vreun norvegian în el.

— Verificăm și asta, evident.

— Foarte bine. Insistă pe ce s-a petrecut la Londra. Află detaliile, planul, cum trebuia dus la îndeplinire, potențiale victime etc.

— La asta lucrăm.

— Perfect. Ce urmează?

Rikke Ringheim stă lângă Knut Hammerstad. Rikke se ocupă de rubricile de sex și de bârfe. Cel mai important departament al publicației.

Kåre îi dă înainte.

— Rikke, azi ce ai pentru noi?

— Discutăm cu Carrie Olson.

Rikke zâmbește, mândră nevoie mare. Henning o privește și se întreabă dacă ea își dă seama că fața lui arată ca un mare semn de întrebare.

— Cine naiba e Carrie Olson? se interesează Kåre.

— Autoarea cărții *Cum să ai zece orgasme pe z.* Un bestseller american, în topul vânzărilor din Germania și din Franța. Acum, Carrie Olson tocmai face o vizită în Norvegia.

Kåre bate din palme. Zgomotul reverberează în toată sala.

— Excepțional!

Rikke zâmbește, plină de îngâmfare.

— Și se trage din norvegieni.

— Cum nu se poate mai bine, nu?! Altceva!

— Am început un sondaj de opinie: „Cât de des faceți sex?” Avem deja o mulțime de respondenți.

— Alt magnet. Vine cititorul ca musca la miere. Ca la aia rea de muscă. Hi, hi.

— Și mai avem un subiect tare: un sexolog spune că sexul trebuie să fie prioritar în relațiile interumane. S-ar putea să-l postăm puțin mai târziu.

Kåre aprobă din cap.

— Bravo, Rikke.

Kåre continuă, cu aplomb.

— Heidi?

Henning de-abia acum o vede pe Heidi Kjus. E tot uscățivă, are obrajii supți, machiajul din jurul ochilor adânciți în orbite este mult prea strident, iar rujul îi amintește de artificiile și de șampania ieftină din ajunul Anului Nou. Heidi se apleacă în față și își drege glasul.

— Prea multe dubii în privința celui mai tare subiect de azi nu sunt: Crima de pe terenul Ekeberg. Am fost informată că ar fi vorba despre o crimă. Una foarte brutală. Poliția organizează o conferință de presă mai târziu. Iver se duce direct acolo și se va ocupa de caz până la sfârșitul zilei. Am vorbit deja cu el.

— Excelent! Henning probabil că va merge și el la conferința de presă. Nu-i așa, Henning?

Henning tresare la auzul numelui său.

— Hm? face el mirat, pe un ton din ce în ce mai înalt. Ca un bătrân de nouăzeci de ani care are nevoie de un aparat auditiv.

— Crima de pe terenul Ekeberg. Conferința de presă de mai încolo. Ar fi un bun început pentru tine, nu crezi?

De la nouăzeci de ani la statutul de nou-venit în doar patru secunde. Își drege glasul.

— Da, sigur.

Aude o voce, dar nu-și dă seama că e a lui.

— Super! Bănuiesc că îl știți cu toții pe Henning Juul. Nu are nevoie de nicio prezentare. Știți prin ce-a trecut, în consecință vă rog să-l primiți cu toată căldura. Nimeni nu o merită mai mult decât el.

Tăcere. Simte cum obrajii îi iau foc. Numărul celor din sală pare să se fi dublat în ultimele zece secunde și toți îl privesc cu atenție. Îi vine s-o ia la fugă. Dar nu poate. Drept care ridică ochii și se concentrează asupra unui punct de pe perete, deasupra tuturor, sperând că toți ceilalți vor crede că se uită la altcineva.

— Timpul n-așteaptă! Mai am o ședință. Mai vrei să știi ceva înainte să numeri clicurile?

Kåre se adresează responsabilului de număr, un ins cu ochelari fumurii, pe care Henning nu l-a mai văzut până acum. Insul dă să spună ceva, dar Kåre a și sărit de pe scaun.

— Atunci, asta e tot.

Apoi pleacă.

— Ole și Anders, sunteți buni să-mi trimiteți listele? întreabă responsabilul de număr cu o voce umilă.

Nu-i răspunde nimeni. Henning e încântat că ședința s-a sfârșit, până când scaunele sunt împinse înapoi și ceilalți se îmbulzesc spre ușă. Le simte răsuflarea în ceafă, se lovesc de el din întâmplare, respiră tot mai sacadat, simte că se înăbușă, dar nu se pierde cu firea, nu împinge pe nimeni, nu intră în panică.

Răsuflă ușurat când ajunge afară. Fruntea îi arde.

O crimă atât de curând. Henning spera într-o revenire mai lină, ca să aibă timp să se pună pe picioare, să se documenteze, să vadă ce s-a mai întâmplat, să reia legătura cu vechile lui surse, să se reacomodeze cu computerul, cu programul, să afle unde se ține fiecare lucru, să schimbe o vorbă cu noii colegi, să se adapteze treptat, să se obișnuiască din nou să întoarcă un subiect pe toate fețele. Acum nu mai e timp de așa ceva.

5.

Întorcându-se la biroul lui, Henning se așteaptă la tot ce e mai rău. Heidi Kjus pare să nu-l fi observat, dar, în clipa în care ajunge acolo, se întoarce cu scaunul spre el. Se ridică în picioare, îi adresează un zâmbet strălucitor ca în reclamele la Colgate și îi întinde mâna.

— Salut, Henning.

Profesional. Politicos. Zâmbete false. Henning se hotărăște să intre în joc. Îi strânge mâna.

— Salut, Heidi.

— Mă bucur că te-ai întors.

— Mă bucur că m-am întors.

— Asta… asta e bine.

Henning o privește cu atenție. Ca întotdeauna, ochii ei emană seriozitate. Este ambițioasă, în privința ei și a celorlalți. Henning se pregătește să-i audă discursul pe care sigur l-a repetat de câteva ori: „*Henning, cândva ai fost șeful meu. Timpurile s-au schimbat. Acum eu sunt șefa ta. Și mă aștept să bla bla bla*”.

Henning rămâne surprins când discursul nu se materializează. Iar Heidi îl ia din nou pe nepregătite.

— Mi-a părut rău când am auzit… când am auzit ce s-a întâmplat. Vreau doar să-ți spun că, dacă ai nevoie de ceva, dacă ai nevoie de mai mult timp, se rezolvă. OK?

Vocea ei este caldă ca suprafața unei stânci într-o după-amiază însorită. Îi mulțumește pentru grija pe care i-o poartă, dar, pentru prima oară după mult timp, simte că trebuie să se apuce de treabă.

— Așadar, Iver se duce la conferința de presă? întreabă el.

— Da, a lucrat până noaptea târziu, de asta se duce direct acolo.

— Cine e Iver?

Heidi îl privește de parcă Henning tocmai ar fi spus că pământul chiar este plat.

— Glumești?

Henning clatină din cap.

— Iver Gundersen? Nu știi cine e Iver Gundersen?

— Nu.

Heidi își înfrânge pornirea de a izbucni într-un hohot de râs. Se controlează, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că se adresează unui copil.

— L-am angajat pe Iver de la VG Nett vara trecută.

— Aha.

— Le-a dat niște subiecte grase celor de acolo, ceea ce face și pentru noi. Știu că TV2 vrea neapărat să pună mâna pe el, dar, până în prezent, Iver ne-a rămas loial.

— Înțeleg. Fiindcă îl plătiți gras.

Heidi se uită la el de parcă tocmai ar fi înjurat în biserică.

— Mda, nu mă ocup eu de asta, însă…

Henning încuviințează din cap și se preface interesat de argumentele care urmează. Le-a mai auzit. Loialitate. Un concept care s-a uzat în jurnalism. Cu toată generozitatea, n-ar putea numi mai mult de doi reporteri despre care ar spune că sunt loiali. Restul sunt niște carieriști, gata să sară în altă barcă de fiecare dată când li se oferă mai mulți bani sau atât de slabi încât n-ar putea găsi de lucru în altă parte. Când un reporter relativ necunoscut de la VG Nett este furat de o publicație on-line rivală, iar mai apoi refuză o ofertă de la TV2, sigur e vorba de bani. Întotdeauna e vorba de bani.

O aude pe Heidi cum își exprimă speranța că el și Iver vor reuși să se înțeleagă. Henning aprobă din cap și spune:

— Mm.

Se pricepe să spună „Mm”.

— Vă întâlniți la conferința de presă și apoi hotărâți cum vă împărțiți atribuțiile. E vorba de o crimă oribilă.

— Ce s-a întâmplat?

— Sursa mea mi-a spus că victima a fost găsită într-un cort, pe jumătate îngropată și lapidată. Bănuiesc că poliția are tot felul de teorii. Este evident că trebuie avute în vedere și alte culturi.

Henning încuviințează din cap, dar nu-i plac ideile evidente.

— Ține-mă la curent cu tot ce faci, da?

Henning dă iar din cap și se uită la carnetul de pe birou, în învelitoarea lui. Brusc, rupe învelitoarea și probează unul dintre cele patru pixuri de lângă carnet. Nu scrie. Le încearcă pe celelalte trei.

La naiba!

6.

Nu-i mult de mers de la Urtegata la secția de poliție Grønland, unde se ține conferința de presă. Henning nu se grăbește, traversează agale zona pe care Sture Schipsrud, redactorul-șef, a descris-o ca pe „o Mecca a presei", când *123news* și-a mutat sediul aici. Lui Henning analogia i s-a părut foarte potrivită. *Nettavisen* se află aici, *Dagens Næringsliv* are o clădire de birouri ultramodernă în apropiere, iar Mecca apare în majoritatea apartamentelor din cartier. Dacă faci abstracție de asfalt și de temperatură, ai zice că ești în Mogadishu. Aroma diferitelor mirodenii îl întâmpină la fiecare colț de stradă.

Henning își aduce aminte cum a fost ultima oară când a mers în aceeași direcție. Un ins pe care îl intervievase se hotărâse să se sinucidă câteva ore mai târziu și atât poliția cât și rudele insului doriseră să știe dacă nu cumva Henning spusese ceva sau deschisese niște răni mai vechi care să-l împingă spre un astfel de gest.

Henning și-l amintește bine. Paul Erik Holmen, trecut de patruzeci de ani. Două milioane de coroane dispăruseră de la o companie pentru care lucra Holmen, iar Henning făcuse mai mult decât să sugereze că vacanța extravagantă pe care Holmen tocmai și-o luase, combinată cu renovarea casei de vacanță a familiei, din Eggedal, ar putea explica unde s-au dus banii. Sursele lui erau, evident, demne de încredere. Conștiința încărcată și teama de a nu fi închis îl copleșiseră pe Holmen, motiv pentru care Henning fusese nevoit să viziteze una dintre sălile de interogatoriu de la secția de poliție.

Vizita nu durase mult, dar câțiva reporteri invidioși crezuseră de cuviință că evenimentul merita consemnat într-un paragraf sau două. Spre

meritul lui, Henning considerase și el că, într-o oarecare măsură, așa ceva nu trebuia trecut cu vederea, chiar dacă Holmen oricum și-ar fi făcut felul, dar astfel de speculații sunt greu de combătut.

Memoria omului este, în cel mai bun caz, selectivă și, în cel mai rău caz, eronată. Când se nasc suspiciuni – sau sunt create intenționat –, speculației nu-i trebuie mult ca să devină fapt, la fel cum nici suspiciunii nu-i trebuie mult ca să devină verdict. Henning a scris despre multe cazuri de crimă în care suspectul este adus la secție (a se citi arestat) pentru a fi interogat, de obicei dintre apropiații victimei (a se citi soțul), toate probele incriminându-l fără drept de apel. Ulterior, poliția îl găsește pe adevăratul ucigaș. Între timp, circul mediatic a făcut tot posibilul să scormonească prin trecutul soțului pentru a da la iveală orice mic amănunt care l-ar putea pune într-o lumină proastă. Judecat de mass-media.

Pe termen scurt, adevărul este un prieten de nădejde, îndoiala însă nu dispare niciodată. Mai ales printre cei pe care nu-i cunoști. Oamenii își amintesc ce vor ei să-și amintească. Henning bănuiește că nu toată lumea a uitat rolul jucat de el în ultimul act al vieții lui Paul Erik Holmen, dar nu-i pasă. N-are nicio mustrare de conștiință, chiar dacă poliția îl beștelise bine de tot fiindcă încercase să i se substituie.

E obișnuit cu așa ceva.

Sau, cel puțin, era.

7.

I se pare ciudat să fie din nou în clădirea cenușie de pe Grønlandsleiret nr. 44. Cândva, secția de poliție era practic a doua lui casă; până și femeile de serviciu îl salutau. Acum încearcă să treacă, pe cât posibil, neobservat, dar îl împiedică arsurile de pe față. E conștient că ceilalți reporteri îl privesc cu luare-aminte, dar se face că nu-i vede. Și-a propus doar să asiste, să asculte ce are de spus poliția și apoi să se întoarcă la birou și să scrie – dacă, într-adevăr, este ceva de scris.

În clipa în care intră în sala de ședințe înlemnește. La orice se putea aștepta numai nu la întâlnirea cu femeia aceea. O vede cum se apleacă acum spre un ins care face tot ce-i stă în putință ca să arate că e reporter. Sacou din material reiat de culoare închisă, atitudine arogantă pe măsură, expresia tipică „ați-văzut-ce-articol-trăsnet-am-scris-ieri?" Are barba nerasă de-o zi, cum se poartă acum, ceea ce îl face să arate și mai pământiu la față. Părul, destul de rar, este dat cu gel și pieptănat pe spate. Dar femeia e cea care l-a făcut să stea pe loc. Henning nu și-ar fi închipuit niciodată că va da de ea aici, în chiar prima zi.

Nora Klemetsen. Fosta soție a lui Henning. Mama lui Jonas.

Nu a mai vorbit cu ea de când l-a vizitat la Centrul de Recuperare Sunnaas. Nu-și aduce aminte când se întâmplase asta. Poate că a vrut să uite. Dar figura nu i-o va uita niciodată. Pur și simplu n-a suportat să-l privească. Nu că i-ar fi găsit vreo vină pentru asta. Avea tot dreptul. Trebuia să aibă grijă de Jonas și nu reușise să-l salveze.

Fiul lor.

Fiul lor minunat.

La vremea aceea erau deja despărțiți. Îl vizita la spital doar ca să finalizeze divorțul, ca să-i obțină semnătura. A obținut-o. Fără justificări, fără

întrebări, fără condiții. Într-un fel, a răsuflat ușurat. N-ar mai fi putut să trăiască alături de ea – ar fi fost un memento constant al defectelor lui. Fiecare privire, fiecare conversație ar fi pornit de acolo.

Nu-și spuseseră prea multe. Era disperat să-i povestească totul, să-i spună ce reușise să facă și ce nu, ce-și amintea despre noaptea aceea, dar, de fiecare dată când trăgea aer în piept și se pregătea să vorbească, simțea că i se usucă gura și că nu poate rosti nici măcar un cuvânt. Mai târziu, când visa cu ochii deschiși, vorbea de nu se mai oprea; Nora dădea aprobator din cap, îl înțelegea și foarte curând venea lângă el și îl lăsa să plângă în poala ei în timp ce-i trecea degetele prin păr.

De câtva timp se gândea să încerce din nou, cu proxima ocazie când avea s-o întâlnească, acum însă, evident, nu este momentul potrivit. E în exercițiul funcțiunii. Și ea la fel. Stă foarte aproape de un reporter… și râde.

La naiba!

Henning a întâlnit-o pe Nora Klemetsen pe când lucra pentru *Kapital,* iar ea tocmai își începuse cariera de jurnalist la *Aftenposten,* departamentul financiar. La o conferință de presă. Era ceva obișnuit, nimic dramatic, doar bilanțul anual al unei companii, interesant cât să umple, a doua zi, un paragraf în *Dagens Næringsliv* și o coloană în dreapta, pe pagina 17, din *Finansavisen.* S-a așezat din întâmplare chiar lângă Nora. Henning venise ca să scrie despre unul dintre directori, care urma să se pensioneze cât de curând. Au căscat amândoi pe toată durata prezentării, au chicotit pe seama propriilor încercări din ce în ce mai inutile de a-și masca plictiseala și au hotărât să bea un pahar împreună după aceea, ca să-și revină.

Nu era niciunul singur; ea trăia – mai mult sau mai puțin serios – cu un agent de bursă, în timp ce el se vedea sporadic cu o avocată cu nasul pe sus, care apăra interesele unei mari corporații. Dar acea primă seară a fost atât de plăcută, atât de lipsită de

inhibiții încât, la următorul eveniment la care au participat, au mai băut un pahar împreună. Henning avusese multe amice, dar nu mai cunoscuse o femeie în compania căreia să se simtă atât de bine. Faptul că gusturile lor se potriveau în atât de multe privințe chiar îl speria puțin.

Preferau amândoi muștarul de Dijon la cârnăciori, și nu pasta atât de fadă. Niciunul nu se dădea în vânt după roșii, dar le plăcea la nebunie ketchupul. Vedeau același gen de filme și niciodată nu stăteau prea mult pe gânduri ce casetă să cumpere sau ce să vadă la cinema. Nici unuia nu-i plăcea să-și petreacă vara în locuri toride din străinătate, când Norvegia oferea din plin stânci abrupte și creveți proaspeți. Vinerea se mânca Taco. Să mănânci altceva într-o zi de vineri era pur și simplu de neconceput.

Și așa, treptat, și-au dat seama că nu pot trăi unul fără altul.

Peste trei ani și jumătate erau căsătoriți, exact după nouă luni se năștea Jonas și amândoi erau fericiți, atât cât pot fi doi oameni dedicați carierei, aproape de treizeci de ani, și în urmă cu somnul, când viața e ca o scândură plină de așchii. Somn pe apucate, prea puține clipe de relaxare, o înțelegere aproape nulă a nevoilor fiecăruia – atât acasă, cât și la serviciu –, din ce în ce mai multe certuri, din ce în ce mai puțin timp și mai puțină energie pentru a fi împreună. În cele din urmă, niciunul nu a mai putut suporta.

Părinți. Cel mai bun sau cel mai rău lucru în care se pot transforma oamenii.

Și acum stă braț la braț cu un alt bărbat. Lipsă de profesionalism, consideră el, să flirtezi la o conferință de presă. Nora îl zărește și ea, în toiul unui hohot de râs. Se oprește brusc, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât. Se privesc o clipă ce pare o eternitate.

Henning clipește primul. Vidar Larsen, care lucrează pentru NTB, îl atinge pe umăr și îi spune:

— Salutare, Henning. Din nou la datorie?

Henning încuviințează din cap și se hotărăște să-l urmeze pe Vidar; nu spune nimic, dar are grijă să se țină cât mai departe de Nora, fără să privească pe cineva în ochi, luându-se după picioarele și pașii celorlalți, o ușă după alta, pe un drum pe care l-ar găsi și legat la ochi. Se așază pe un scaun în fundul sălii de conferințe, de unde preferă să vadă el ceafa altora, și nu invers. Sala se umple rapid. Îi vede pe Nora și pe Sacou-din-reiat intrând împreună. Se așază unul lângă altul, mult mai în față.

Vasăzică, Nora, iată că ne întâlnim din nou.

Și, din nou, la o conferință de presă.

8.

Intră trei polițiști în uniformă, doi bărbați și o femeie. Henning îi recunoaște imediat pe cei doi bărbați: inspectorul-șef Arild Gjerstad și inspectorul Bjarne Brogeland.

Bjarne și Henning au fost colegi de școală, în Kløfta. N-au fost chiar prieteni la toartă, deși erau de-o seamă. Pe atunci, asta ar fi fost suficient pentru a lega o prietenie. Dar e nevoie de mai mult. Simpatie reciprocă și compatibilitate, de exemplu.

Ulterior, Henning a descoperit că Bjarne era un Romeo care ținea cu tot dinadinsul să se culce cu cât mai multe fete și, când a început să treacă din ce în ce mai des pe la familia Juul, nu i-a fost prea greu să-i ghicească intențiile. Din fericire, sora lui Henning, Trine, și-a dat seama numaidecât ce-i poate pielea, iar Henning n-a mai fost nevoit să joace rolul fratelui mai mare, hiperprotector. Și-a păstrat însă antipatia față de Bjarne de-a lungul întregii adolescențe.

Și acum, Bjarne e polițist.

•

Nu că asta ar fi o mare noutate pentru Henning. Amândoi au vrut să urmeze Academia de Poliție în anii 1990. Bjarne a fost acceptat, Henning nu. A fost respins cu mult înainte de examenul de admitere pe motiv că avea absolut toate tipurile de alergie, iar în copilărie suferise de astm. Bjarne însă era genul foarte robust. Vedere perfectă și o vitalitate de invidiat. Făcea mult sport încă de mic și obținuse rezultate notabile în probele de heptatlon. Henning parcă își amintește că Bjarne a sărit 4,50 metri cu prăjina.

Ceea ce nu știa Henning era că Bjarne începuse să lucreze în cadrul Brigăzii de Infracțiuni Sexuale și cu Violență. Credea că Bjarne era detectiv sub

acoperire, dar fiecare are, din când în când, nevoie de o schimbare. Acum Bjarne se află sus, pe podium, și își trece privirea peste cei din sală. Are o expresie gravă, profesională, și arată impozant în uniforma strâmtă pe corp. Henning recunoaște că se ține bine de tot. Păr negru, tuns scurt, ușor sur deasupra urechilor, bărbie despicată, dinți albi. Bronzat și proaspăt ras.

„Orgoliosul Bjarne", gândește Henning.

Și o potențială sursă.

Celălalt polițist, inspectorul-șef Gjerstad, este înalt și zvelt. Are o mustață îngrijită, pe care o mângâie mereu. Gjerstad lucra la Brigada Omucideri când Henning începuse la secția de investigații criminalistice, și pare să fi rămas acolo. „Gjerstad îi disprețuiește pe reporterii care se cred mai deștepți decât poliția și, ca să fiu sincer, gândește Henning, probabil că și eu sunt unul dintre ei".

Femeia din mijloc, comisarul adjunct Pia Nøkleby, verifică dacă merge microfonul, apoi își drege glasul. Reporterii ridică pixurile, gata de atac. Henning așteaptă. Știe că primele minute nu oferă nimic, doar prezentări și reiterarea informațiilor deja puse la dispoziție, dar vrea să asculte cu toată atenția.

Apoi ceva îl ia prin surprindere. Dorința de a afla. Pentru el, care a simțit numai furie, dezgust și milă față de propria persoană în ultimii doi ani, acest sentiment, această emoție provocată de profesiunea lui, este un lucru pe care doctorul Helge sigur l-ar considera un mare progres.

Ascultă vocea subțire a femeii:

— Bună dimineața și vă mulțumesc că ați venit. Conferința de presă de astăzi are drept subiect descoperirea unui cadavru pe terenul Ekeberg, în această dimineață. Sunt comisarul adjunct Pia Nøkleby și alături de mine se află inspectorul-șef Arild Gjerstad, care conduce ancheta, și inspectorul Bjarne Brogeland.

Gjerstad și Brogeland înclină scurt din cap către reporteri. Nøkleby își duce mâna la gură și tușește, apoi continuă:

— După cum știți cu toții, într-un cort de pe terenul Ekeberg a fost găsit cadavrul unei femei. Am primit un telefon la ora 6.09. Cadavrul a fost descoperit de un bătrân care își plimba câinele. Victima are douăzeci și trei de ani, este din Slemdal și se numește Henriette Hagerup.

Se aude cum pixurile zgârie hârtia. Nøkleby îi face semn din cap lui Gjerstad, care se apropie de masă și de microfon. Tușește.

— Considerăm că este vorba despre o crimă. Până acum, nimeni n-a fost arestat. În acest moment al anchetei nu prea sunt multe de spus despre ce s-a găsit la locul faptei sau despre pistele care ar putea fi urmate, dar putem afirma că această crimă a fost una neobișnuit de brutală.

Henning își notează cuvântul „brutală”. În limbaj media sau polițienesc, „brutal” înseamnă că există informații pe care presa nu trebuie să le facă publice. Pentru ca cititorii să nu afle de ce sunt capabili nebunii care umblă de capul lor. Un lucru, la urma urmei, corect: de ce să vadă rudele toate detaliile despre cum au fost omorâți copilul, fratele, sora sau părinții lor, pe prima pagină a ziarelor, la îndemâna tuturor? Ceea ce nu înseamnă că presa nu poate fi informată.

Cam asta-i tot ce s-a spus la conferința de presă. Nu că Henning s-ar fi așteptat la mai mult. Nu există suspecți atâta timp cât nu se cunoaște mobilul crimei, iar poliția caută încă probe la locul faptei. Ancheta este într-o fază prea incipientă ca să declari că probele sunt destul de concludente pentru a indica o anumită direcție de acțiune.

Și bla, bla, bla.

Informarea inspectorului-șef Gjerstad, dacă poate fi numită așa, se încheie în zece minute. Ca de obicei, la sfârșit se pun întrebări și, tot ca de obicei, reporterii se întrec în a întreba primii.

Henning clatină din cap de câte ori vede așa ceva. Prima întrebare este o sursă constantă de priviri invidioase și bătăi pe spate în redacțiile de pretutindeni. Reporterul se consideră, și este considerat, un tip dat naibii dacă reușește să fie primul care își face auzită vocea.

Henning nu a înțeles niciodată rostul acestei reacții și o pune pe seama complexului castrării. De data aceasta câștigă Guri Palme de la TV2. Nu e posesoare de penis, dar e o blondă drăguță care a reușit să-și exploateze în beneficiul ei toate dezavantajele care decurg, de obicei, din asta. I-a surprins pe toți cu ambiția și cu deșteptăciunea ei și urcă impetuos în ierarhia jurnalistică.

— Ce ne puteți spune despre împrejurările în care s-a comis crima? În introducerea dumneavoastră, domnule inspector-șef Gjerstad, ați menționat că această crimă a fost neobișnuit de brutală. Puteți detalia?

Pe locuri, fiți gata…

— La momentul acesta, nu pot face niciun fel de comentariu și nici n-aș vrea să fac, răspunde Gjerstad.

— Ne puteți spune mai multe despre victimă?

— Știm că victima era studentă la Facultatea de Științe ale Comunicării din cadrul Colegiului Westerdal. Mai avea puțin și termina anul doi. Lumea o considera foarte talentată.

— Ce studia?

— Film și televiziune. Voia să ajungă scenaristă.

Doar trei întrebări reușește să pună Guri Palme, apoi NRK preia inițiativa. Henning intuiește dezamăgirea din ochii jurnalistului, îl doare că e al doilea, deși nu-l vede decât din spate. Dar Jørn Bendiksen de la NRK îi ia pe toți prin surprindere.

— Se zvonește că ar fi o crimă de onoare?

Jurnaliștii. Mereu pe buze cu o afirmație care sună a întrebare. Comisarul adjunct Nøkleby clatină din cap.

— Fără comentarii.

— Puteți confirma că victima a fost biciuită?

Nøkleby se uită la Bendiksen înainte de a-i arunca o privire lui Gjerstad. Henning zâmbește în sinea lui. „Pe careva l-a mâncat limba, conchide el. Și poliția știe asta”. Dar Nøkleby rămâne imperturbabilă.

— Fără comentarii.

Fără comentarii.

Auzi asta de cel puțin zece ori în timpul unei conferințe de presă organizate de poliție, mai ales în primele etape ale anchetei. Așa-zisele „considerații tactice”. Strategia este să oferi tuturor, inclusiv ucigașului, cât mai puține informații despre pistele urmate de poliție sau despre probele găsite, pentru a avea timp să aduni toate dovezile necesare unei acuzări solide.

Nøkleby și Gjerstad știu că au intrat într-un joc. NRK a ales două piese importante din Marele Mozaic: crima de onoare și biciuirea. Bendiksen nu ar fi făcut niciodată asemenea alegații în cadrul unei conferințe de presă fără să știe că sunt adevărate sau aproape adevărate. Nøkleby își îndreaptă ochelarii pe nas. Gjerstad pare acum mai stingher. Brogeland, care până acum n-a rostit nici măcar un cuvânt, se foiește pe scaun ca să-și găsească o poziție mai confortabilă.

Așa se întâmplă mereu. Reporterii știu mai mult, mult mai mult decât i-ar conveni poliției să știe și, în multe cazuri, încetinesc ancheta. Este un dans complex în doi; fiecare partener depinde de celălalt. În plus, de partea jurnaliștilor se află rivalitatea, concurența acerbă cu care fiecare se ocupă de același caz. Ziarele online își publică materialele cu o viteză care le limitează durata de viață, totul depinde de descoperirea unui nou subiect de senzație. Asta crește presiunea asupra poliției și o silește să petreacă mai mult timp cu presa decât cu ceea ce trebuie să facă.

Nøkleby încheie conferința de presă după ce P4, VG și *Aftenposten* se declară mulțumite, dar încă

nu se poate întoarce la treabă. Posturile de radio și de televiziune trebuie să ia și ele interviuri, ca să le ofere ascultătorilor și privitorilor iluzia exclusivității; întrebările se repetă, iar Nøkleby are din nou ocazia să spună…

Exact.

Același spectacol de fiecare dată. Toată lumea știe că munca propriu-zisă a jurnalistului începe după conferința de presă.

Henning se hotărăște să-l găsească pe Iver Gundersen și să se pună de acord asupra modului în care vor aborda subiectul.

La urma urmei, se presupune că s-a întors deja la muncă.

Iar ideea în sine i se pare foarte bizară.

9.

Reporterii încearcă să strecoare și alte întrebări, dar sunt expediați brusc de trioul în uniformă și ies unul câte unul din sală. Henning se trezește înghesuit printre oameni pe care nu i-ar dori în preajmă, cineva îl împinge din spate, se lovește de o femeie din față, mormăie o scuză și își dorește cu disperare mai mult spațiu, distanțe mai mari.

Reporterii se revarsă în sala de așteptare, iar el îl caută pe Iver Gundersen. I-ar fi mai ușor dacă ar ști cum arată Gundersen; în jurul lui sunt cel puțin cincizeci de jurnaliști. Henning se hotărăște să-l găsească pe Vidar de la NTB, ca să-l întrebe despre Gundersen, dar nu mai are timp fiindcă Nora intră în raza lui vizuală. Iar el intră în raza ei vizuală.

Henning se oprește. Acum nu se mai pot evita.

Henning face un pas șovăitor spre ea, Nora îl imită. Se opresc la câțiva metri unul de celălalt. Privirile li se întâlnesc. Un chip, atâta vede el, pe care se citesc o mulțime de întrebări ce nu au fost rostite niciodată.

— Salut, Henning.

Vocea ei sună ca o rafală de vânt înghețat. „Salut” urcă, iar „Henning” coboară. Henning își dă seama că Nora se adresează unei ființe care i-a făcut o mare nedreptate, dar cu care trebuie să interacționeze.

— Salut, spune și el.

Nora nu s-a schimbat, dar îi ghicește durerea ascunsă îndărătul pleoapelor, de unde ar putea erupe oricând.

Nora este mai scundă decât majoritatea femeilor și încearcă să compenseze acest lucru purtând tocuri înalte. Are părul scurt. Nu băiețește, nu este foarte scurt la ceafă, dar bretonul i se oprește chiar unde începe fruntea. Cândva purta părul lung, dar stilul scurt o prinde mai bine. Ultima oară când o văzuse, era cenușie la față. Acum, pielea și fața îi

strălucesc. Probabil datorită Sacoului-din-reiat. Strălucirea o prinde de minune.

Dumnezeule, cât de bine o prinde!

Nora are multe expresii faciale. Când e înfricoșată, deschide gura, i se văd dinții și închide ochii ușor. Când e furioasă, înalță din sprâncene și își subțiază buzele. Iar când zâmbește, întreaga față îi explodează, se lățește, și trebuie să zâmbești odată cu ea. „Schimbarea este stranie”, gândește el. Cândva nici nu-și putea imagina viața fără ea. Acum i-ar fi greu să trăiască alături de ea.

— Ești aici? întreabă el, nereușind să-și ascundă tremurul care îl îneacă.

— Da, răspunde Nora, simplu.

— Te-ai săturat de finanțe și afaceri?

Nora întoarse ușor capul spre stânga, apoi spre dreapta.

— Aveam nevoie de o schimbare după…

Se întrerupe. Henning răsuflă ușurat că Nora nu-și termină fraza. Simte o pornire copleșitoare să se apropie de ea, s-o îmbrățișeze, dar materializarea acestui gând iese din discuție. Între ei se află un zid invizibil, și numai Nora îl poate doborî.

— Așadar… așadar te-ai întors? întreabă ea.

— Azi e prima zi, răspunde el și încearcă să zâmbească.

Nora îi studiază fața. Henning are senzația că femeia se concentrează pe porțiunile cele mai afectate de flăcări, dar nu consideră că ar fi îndeajuns de rău. Îl vede pe Sacou-din-reiat în spatele ei. Îi privește. „Sper că ești gelos, labagiule”.

— Ce mai faci, Nora? întreabă Henning, deși nu vrea să știe.

Nu vrea să audă că e iar fericită, că – în sfârșit – poate privi viitorul cu speranță. Știe că n-o poate recuceri și că Cea-la-care-nu-se-gândește va pleca. Și totuși, nu vrea s-o piardă pentru totdeauna.

— Bine.

— Stai tot în Sagene?

Nora șovăie. Apoi spune:

— Da.

Henning dă din cap aprobator, simțind că Nora încearcă să-l apere de ceva. Nu vrea să știe despre ce e vorba, deși cam bănuiește. Și apoi află.

— Poate că-i mai bine să afli acum, chiar de la mine, începe ea.

Henning trage adânc aer în piept, ridică o barieră de oțel, care se topește pe loc în clipa în care Nora spune:

— Am pe altcineva.

Henning o privește și dă din cap. Crede că vestea n-ar trebui să-l atingă în niciun fel, dar simte cum i se întoarce stomacul pe dos.

— De vreo șase luni.

— Mm.

Nora îl privește din nou. Pentru prima oară, după mult timp, ochii ei sunt plini de căldură. Dar nu așa cum ar vrea el. E căldura compătimirii.

— Vrem să ne mutăm împreună.

— Mm… păi sper că ți-e bine.

Nora nu răspunde, dă doar din cap, precaută. Îi face bine s-o vadă zâmbind, dar își dă seama că nu mai suportă, drept care se folosește de singurul mecanism de apărare pe care îl are și schimbă subiectul.

— Îl cunoști cumva pe Iver Gundersen? Nu l-am întâlnit până acum, dar cred că vom lucra împreună.

Nora întoarce privirea.

Ar fi trebuit să ghicească din clipa în care a văzut cât de greu i-a fost să-i spună că are pe altcineva. Dar de ce s-o facă? Nora a mers mai departe, a trântit capacul peste trecutul lor comun. Viitorul e acolo unde se întâmplă. Nora oftează, și Henning își dă seama de ce, când se întoarce spre Sacoul-din-reiat.

— Iver Gundersen e noul meu prieten.

10.

Se uită urât la Sacou-din-reiat, a cărui privire hoinărește absentă prin sală, în timpul unei conversații cu un alt reporter. Henning parcă vede cum degetele Norei trec prin părul rebel al Sacoului-din-reiat, cum îi mângâie ușor barba de o zi, cum își lipește buzele de buzele lui.

Și-aduce aminte cum se cuibărea lângă el noaptea, după ce stingeau lumina, cum îl îmbrățișa, gata să facă dragoste. Iar acum Sacou-din-reiat e cel care se bucură de mâinile ei mici, iubitoare.

— Am înțeles, spune Henning și în aceeași clipă aude cât de distrus pare.

Acum ar fi trebuit să se înfurie, să-i vorbească urât, s-o lase cu sentimentul că i-a călcat inima în picioare, i-a frânt-o, i-a mestecat-o și i-a scuipat-o afară. „Ar fi trebuit să-i spui că e o nenorocită fără suflet, o nesimțită, întruchiparea egoismului, dar n-ai făcut-o. N-ai spus decât:

— *Am înțeles.*

Jalnic. De-a dreptul jalnic”.

N-o poate privi. Iar acum trebuie să colaboreze cu Iver.

„Un capriciu al sorții crude”, îi trece prin minte.

Se apropie de Gundersen. O aude pe Nora spunându-i:

— Te rog să nu…

Dar o ignoră. Se oprește la un metru de Gundersen și îl privește. Gundersen tocmai spune ceva, dar se oprește brusc și se întoarce.

„Știe cine sunt, se gândește Henning. Îi citesc în ochi. Și îmi dau seama că e agitat”.

— Salut, zice Gundersen.

Henning întinde mâna.

— Henning Juul.

Gundersen dă mâna fără tragere de inimă. Henning i-o strânge cu putere.

— Iver G…

— Am înțeles că ne ocupăm amândoi de chestia asta. Cum crezi că ar trebui să procedăm?

Știe că l-a pus în încurcătură, dar nu-i pasă.

— Nu sunt foarte sigur.

Gundersen înghite în sec, apoi își revine.

— Propun să reactualizăm știrea pe care am publicat-o deja cu citate de la conferința de presă, începe el și privește peste umărul lui Henning, spre Nora, care urmărește cu atenție prima lor întâlnire. Cred că ar trebui să ne agățăm de teoria asta cu crima de onoare. Să vedem dacă iese ceva. Caz în care lista de suspecți va fi destul de scurtă și nu va trece mult până când poliția va aresta pe cineva.

Henning încuviințează din cap.

— A vorbit cineva cu prietenii ei?

Gundersen clatină din cap.

— Atunci, eu am să trec pe la facultate și am să scriu ceva despre viața ei, ce fel de om era și așa mai departe.

— Ce interesează de obicei.

— Mm.

Henning îl privește în ochi, iar Gundersen înclină din cap.

— În regulă. Eu aș putea încerca să dau de cel care a găsit victima, deși am auzit că nu vrea să discute cu presa. Așa că…, spune Gundersen și ridică din umeri.

Henning aprobă din cap, vede că Gundersen se simte tot stingher și parcă ar vrea să spună ceva. Gundersen trage aer în piept, dar Henning i-o ia înainte:

— Perfect, spune el și pleacă.

Merge cât de repede îl țin picioarele lui vătămate, trecând direct pe lângă Nora, fără s-o privească.

„Bravo, Henning, își spune el. Te-ai făcut de rahat în runda întâi, dar ți-ai revenit în runda a

doua și ai câștigat-o”. Asta-i problema cu boxul. Câștigarea unei runde nu înseamnă nimic, trebuie s-o câștigi și pe următoarea. Și încă una. Și încă una. Și, cel mai important, pe ultima.

„Bătălia a fost deja pierdută1, se gândește Henning. Arbitrii au decis deja. Dar cel puțin poate încerca să se autodepășească.

Poate evita să fie făcut din nou knock-out.

11.

Îi trebuie câteva minute bune să-i revină pulsul la normal. Traversează Borggata, încercând să uite ce a văzut și ce a auzit, dar este obsedat de ochii Norei, de răsuflarea ei de gheață. Își imaginează conversația dintre Nora și Iver după plecarea lui:

„*Iver*: *Mda, a mers bine.*

Nora: *Te așteptai la altceva*?

Iver: *Nu știu. Sărmanul.*

Nora: *Nu-i deloc ușor pentru el, Iver. Te rog să nu-i îngreunezi și mai mult situația.*

Iver: *Cum adică*?

Nora: *Exact cum am spus. Crezi că i-a fost ușor să mă vadă aici*? *Să mă vadă cu tine*? *Cred că i-a trebuit mult curaj ca să te abordeze așa cum a făcut-o.*

Încetează, Henning. Știi că nu asta a spus. Mai degrabă conversația s-a desfășurat cam așa:

Nora: *Nu-l băga în seamă, Iver. Așa e el. Întotdeauna a făcut cum l-a tăiat capul. Dă-l naibii. Mor de foame. Hai să mâncăm ceva.*

Mda, asta-i. Mult mai aproape de adevăr”.

Se hotărăște să-și limpezească gândurile. Să uite de Nora și să se concentreze pe ce are de făcut. În timp ce așteaptă să se facă verde la semaforul din intersecția cu Tøyengata, își dă seama că are nevoie de aparatul de fotografiat.

Se duce să-l ia de acasă.

•

Inspectorul Brogeland încetinește. Mașina, un Passat nou dintre multele mașini de acest tip achiziționate de poliție, se oprește lin pe Oslogate, la nr. 37. Scoate din viteză și își privește colega, sergent Ella Sandland.

„Dumnezeule, ce bună e”, se gândește el, studiind uniforma masculină și tot ce ascunde ea. Visează la ea mereu, și-o imaginează fără haina de

piele, fără cămașa bleu-deschis, fără cravată, goală-pușcă, doar cu cătușele. De nenumărate ori și-a imaginat-o nerușinată, lascivă, abandonându-i-se total.

Femeile cred că bărbații în uniformă sunt sexy. E un fapt bine cunoscut. Brogeland însă crede că nimic nu se compară cu femeile în uniformă: femei în haine care impun autoritate.

„Fir-ar să fie, ce bună e!”

Ella Sandland are 1,75 metri. E într-o formă fizică excelentă, are stomacul perfect plat, când merge, pantalonii i se mulează perfect pe fund; e ușor deficitară la capitolul sâni, un pic cam bărbătoasă, în genul „ești bi sau hetero?”, dar pe el îl excită, nu glumă. Îi privește părul. Bretonul îi atinge ușor sprâncenele. Pielea îi stă întinsă sub bărbie, pe pomeți, e netedă, fără pete sau semne de tot felul, și nici măcar un fir de păr – slavă Domnului! Se mișcă grațios, cu spatele mereu drept – Brogeland n-a mai văzut așa ceva; își împinge pieptul în față, chiar și când stă jos, ca femeile care vor să dea impresia că au sânii mai mari decât în realitate. Dar Sandland e atât de sexy când o face.

La naiba, e atât de sexy!

Și vine din vestul Norvegiei! Din Ulsteinvik, parcă, deși și-a pierdut accentul.

Încearcă să alunge imaginile care de câteva zile i se învălmășesc în minte. Sunt în fața casei lui Mahmoud Marhoni, prietenul lui Henriette Hagerup.

Este o vizită obișnuită. În 2007, autorii a 30 din 32 de crime erau cunoscuți de victime sau aveau relații cu acestea. Statistica spune că ucigașul trebuie să fie cineva apropiat. Un soț respins, o rudă. Sau un iubit. Acest lucru face ca vizita pe care Brogeland și Sandland sunt pe cale să o facă să fie de o importanță capitală.

— Gata? întreabă el.

Sandland aprobă din cap. Deschid portierele simultan și coboară.

Dumnezeule, uite-o cum coboară!

Brogeland a mai fost pe Oslogate. S-a mai intersectat cu Mahmoud Marhoni într-un caz la care lucra pe vremea când era detectiv sub acoperire. La momentul acela se constatase că Marhoni nu era implicat în nicio afacere ilegală.

Brogeland este polițist de prea mult timp ca să nu știe că asta nu înseamnă nimic. Tocmai de aceea simte cum sângele îi zvâcnește când se îndreaptă spre nr. 37, găsesc soneria și numele prietenului lui Henriette Hagerup în stânga.

Sandland apasă pe buton, dar nu se aude nimic. În clipa următoare, o adolescentă cu capul acoperit de un văl deschide ușa care dă spre curtea din spate. Îi privește; nu se arată surprinsă, cum s-ar fi așteptat Brogeland, ci le ține ușa deschisă. Sandland îi mulțumește și îi zâmbește. Brogeland dă scurt din cap în semn de mulțumire. Are grijă să intre ultimul, ca să se desfete cu priveliștea oferită de spatele colegei lui.

„Pun pariu că știe, gândește Brogeland. Știe că bărbații o privesc cu lăcomie. Iar uniforma îi dublează fascinația. Pare de neatins fiindcă e polițistă și, știind că este atât de apetisantă, poate alege pe oricine îi place – și dintr-o tabără, și din cealaltă, probabil. Ea controlează totul. Ceea ce o face și mai irezistibilă și te excită la culme”.

Ajung în curtea din spate, lăsată cu totul în paragină. Printre lespezile de piatră se ițesc buruienile, tufișurile au fost lăsate să crească la întâmplare. Răzoarele de flori, dacă mai pot fi numite așa, sunt o junglă de pământ bătătorit și de rădăcini prăfuite. Vopseaua neagră de pe suportul de biciclete se cojește, iar cele câteva biciclete au lanțurile ruginite și pneurile sparte.

Trebuie să aleagă între trei scări. Brogeland știe că Marhoni locuiește la scara B. Sandland o ia

înainte, găsește butonul în cutia pătrată de pe perete și apasă pe el. Niciun sunet.

Brogeland se străduiește să-și desprindă privirea de pe fundul lui Sandland și privește cerul. Norii se adună peste Gamlebyen. Va ploua cât de curând. O rândunică ciripește, zburând de pe un acoperiș pe altul. Aude cum trece un avion cu reacție, dar nu-l poate vedea din cauza norilor.

Marhoni locuiește în apartamentul de la parter, dar fereastra este prea sus ca Brogeland să poată privi înăuntru. Sandland apasă din nou pe buton. De data aceasta, primește un răspuns.

— Da?

— Bună ziua. Suntem de la poliție. Vă rog să deschideți ușa.

Brogeland este încântat de accentul lui Sandland.

— Poliția?

Brogeland sesizează o undă de repulsie și de teamă în vocea pe care o aude prin interfon. „Nu-i Marhoni, se gândește el, Marhoni e un tip dur”.

— Da, poliția.

Vocea sexy a lui Sandland a căpătat acum un ton mai autoritar.

— De… de ce?

— Poliția? Nu-i lăsa să intre!

Vocea din fundal e îndeajuns de puternică, Brogeland și Sandland o aud deslușit.

— Deschide!

Sandland ridică vocea. Brogeland se trezește din visare și apasă mânerul. Observase că broasca a fost distrusă, drept care năvălește în casă cu Sandland după el. Urcă treptele în fugă până la apartamentul lui Marhoni. Brogeland aude cum cineva umblă la broască, dar i-o ia înainte, forma lui fizică excelentă își arată roadele și, dintr-un brânci, sparge ușa.

Un bărbat – imediat ghicește că este fratele lui Marhoni – îi aruncă o privire speriată; Brogeland îl ignoră, gândindu-se că dintr-o clipă într-alta s-ar

putea trezi cu un pistol în față. Se mișcă iute și fără zgomot, verifică apartamentul, se simte un miros de ierburi, de canabis, deschide o ușă, e bucătăria, goală, continuă, un dormitor, nu, nici acolo nu-i nimeni, acum e în camera de zi și atunci îl vede, șemineul, cineva a aprins focul, dar nu flăcările îl descumpănesc, ci ceea ce ard ele cu atâta lăcomie încât se oprește brusc, e un computer, un laptop, strigă la Sandland să-l recupereze, el fuge după Marhoni, își aude vocea plină de forță, de experiență, știință, curaj, autoritate, tot ceea ce-ți trebuie ca să iei decizii pe moment. Sandland reacționează tocmai când Brogeland vede cum Marhoni încearcă să scape pe fereastra dintr-una dintre încăperile în care ajungi prin camera de zi, Marhoni se pregătește, apoi sare. Brogeland ajunge și el la fereastră, privește în jos, apoi se urcă pe pervaz, își dă seama că solul este la mai puțin de doi metri, sare, aterizează ușor și privește în jur, îl zărește pe Marhoni și se ia după el. „O să-ți pară rău pentru asta, se gândește el, boule, să fugi din casă chiar în ziua în care amica ta a fost găsită moartă, cum crezi că o să dea asta, tâmpitul naibii?”

Brogeland știe că nu va fi o cursă ușoară. Marhoni se tot uită peste umăr și, de fiecare dată, polițistul se mai apropie cu câțiva metri. Marhoni traversează intersecția dintre Bispegata și Oslovei fără să mai aștepte culoarea verde. O mașină frânează chiar în fața lui și claxonează. Brogeland continuă urmărirea. În fundal aude tramvaiul, dring-dring; strada e plină de mașini, oamenii din spatele geamurilor privesc urmărirea cu interes, întrebându-se probabil ce naiba se întâmplă, e vorba de-o filmare sau o fi pe bune? Marhoni privește în urmă, apoi o ia la fugă drept înainte. Brogeland crede că Marhoni vrea să-l vadă lumea, altfel ar fi trebuit să o ia spre biserica Aker. Acum se află la doar zece metri în spatele lui Marhoni, și distanța dintre ei se micșorează văzând cu ochii. Îl

ajunge și se aruncă asupra lui. Aterizează amândoi pe trotuarul din fața unei cafenele, Ruinen Bar & Café.

Marhoni îi atenuează căderea, iar Brogeland e teafăr și nevătămat. În fața localului stă un ins care fumează. Se uită cum Brogeland se așază pe spatele lui Marhoni, îl prinde de brațe și solicită ajutor.

— 19, aici Fox 43 Bravo, terminat.

Încearcă să respire regulat, în timp ce așteaptă un răspuns.

— Recepție 19, terminat.

— Aici Fox 43 Bravo, sunt în Piața St. Hallvard, am arestat un suspect și am nevoie de ajutoare. Terminat.

Răsuflă ușurat și se uită la Marhoni, care pare că se înăbușă. Brogeland clatină din cap.

— Idiotul naibii, mormăie el ca pentru sine.

12.

Facultatea de Științe ale Comunicării este pe Fredensborgvei, aproape de St. Hanshaugen. Ca întotdeauna, când trece prin această zonă a orașului Oslo, are impresia că cineva a făcut un talmeș-balmeș din sistematizarea urbană: clădiri cu apartamente de închiriat, din anii ’50, vopsite într-o nuanță de gri care în cel mai bun caz poate fi luată drept beton, și căsuțe încântătoare, în culori vii, aproape lipite una de alta. Așa cum e înclinată, Damstredet îi amintește de stradelele din Bergen, în timp ce clădirile așezate de-a lungul drumului care duce spre centrul orașului aparțin, evident, administrației locale. Pe străzi e un zgomot continuu, iar deasupra puținelor grădini se înalță un nor de praf și de poluare.

Acum însă lui Henning nici că-i pasă.

Sub copacul uriaș de la intrarea în colegiu s-a strâns lume multă. Prieteni care vorbesc în șoaptă, îmbrățișându-se. Mulți plâng. Și suspină. Henning vine mai aproape, vede alți inși aflați acolo pentru aceeași treabă ca și el, dar îi ignoră. Știe ce va apărea în ziarele de mâine. Fotografii cu rudele îndoliate, multe fotografii, și foarte puțin text. Acum e momentul să le oferi cititorilor suferință, emoții, să-i faci să simtă răul și tragedia cu toată ființa lor; să cunoască victima și pe prietenii ei.

Prezentarea clasică a cazului. Aproape sigur ar fi putut scrie articolul înainte de a veni aici, dar a trecut ceva timp de când n-a mai scris nimic, de aceea se hotărăște s-o ia de la zero și să se gândească la niște întrebări care să facă prezentarea mai puțin previzibilă.

Optează pentru o abordare atentă, gradată, privind cu luare-aminte în jur înainte de a identifica persoana potrivită pentru un interviu. Are ochiul format. Curând se vede prins într-un

efluviu de lacrimi și se trezește copleșit de o reacție neașteptată: furie. Furie, fiindcă doar câțiva oameni de aici știu cu adevărat ce înseamnă durerea, știu cât de dureros este să pierzi o persoană apropiată, la care ai ținut mult, pe care ai iubit-o, pentru care te-ai fi aruncat în fața autobuzului. Observă că mulți dintre cei din jur nu suferă cu adevărat, exagerează, pozează, folosindu-se de acest prilej ca să demonstreze cât de sensibili sunt. Totul e fals.

Încearcă să-și înăbușe furia. Scoate aparatul de fotografiat și face câteva fotografii, se mișcă de colo-colo, concentrându-se asupra fețelor, a ochilor. Îi plac ochii. Se spune că sunt oglinda sufletului, dar lui Henning îi plac ochii fiindcă dezvăluie adevărul.

Se oprește asupra altarului improvizat de prietenii victimei sub copacul uriaș din dreapta intrării. Trei trunchiuri groase s-au împletit și au dat naștere unei coroane în formă de broccoli. Crengile se îndoaie sub greutatea frunzelor. Rădăcinile copacului sunt înconjurate de un mic zid de piatră.

O fotografie înrămată a lui Henriette Hagerup stă sprijinită de unul dintre cele trei trunchiuri. Fotografia este încadrată de flori, mesaje de mână și cărți poștale. Lumânările pâlpâie în adierea vântului care s-a strecurat până aici. Sunt și fotografii în care victima apare lângă colegi, prieteni, la petreceri, la facultate, în spatele unui aparat de fotografiat. Durere. Durere comprimată, dar tot falsă e. Un exemplu clasic, fără nicio îndoială.

Lasă aparatul de fotografiat și conchide că Henriette Hagerup a fost o femeie foarte atrăgătoare. Sau poate doar un copil. Avea ceva inocent în ea: părul cârlionțat, blond, nu prea lung, un zâmbet larg, extraordinar, și pielea albă. Henning vede farmecul întruchipat. Și ceva mai

important, mai bun. Inteligență. Își dă seama că Henriette Hagerup a fost o tânără inteligentă.

Cine te-a urât atât de mult?

Citește câteva dintre mesaje:

Nu te vom uita niciodată, Henriette
Dumnezeu să te odihnească
Johanne, Turid și Susanne.
Mi-e dor de tine, Henry
Nici nu știi cât de mult îmi lipsești
Tore

Sunt undeva între zece și douăzeci de mesaje despre durere și dor, și toate conțin cam aceleași cuvinte. Își trece privirea peste ele absent, în timp ce mobilul începe să-i vibreze în buzunar. Îl scoate, dar nu recunoaște numărul apelantului. E la treabă, n-ar trebui să răspundă, dar se hotărăște s-o facă.

— Alo?

Se îndepărtează de mulțime.

— Salut, Henning, sunt Iver. Iver Gundersen.

Până să apuce să spună ceva, un val de gelozie îl izbește direct în plexul solar. Domnul Sacou-din-reiat, Marele Cuceritor!

— Salut, reușește el să îngaime nervos.

— Unde ești?

Henning își drege glasul.

— La colegiul victimei.

— OK. Te-am sunat ca să-ți spun că poliția a arestat deja pe cineva.

Preț de o clipă, Henning uită că stă de vorbă cu iubitul fostei lui soții. Și își dă seama că e chiar curios.

— S-au mișcat repede! Cine e?

— Potrivit surselor mele, e iubitul ei. Încă nu i-am aflat numele. Poate le întrebi tu pe fetele cu care era prietenă?

Henning îl aude perfect pe Iver, dar abia dacă înțelege ce-i spune. În grămada de mesaje,

lumânări și ochi roșii descoperă un mesaj care face notă discordantă.

— Mai ești acolo?

— A, da. Prietenele ei. Perfect.

— Cazul e ca și rezolvat, aproape sigur.

— Poliția are probe suficiente?

— Cred că da. Eu m-apuc să scriu articolul și îl extind mai târziu, pe măsură ce primesc alte informații.

— OK.

Gundersen închide. Henning își vâră mobilul în buzunarul de la haină, fără să-și ia ochii de la mesaj. Ridică aparatul de fotografiat și îl fixează pe text:

Am să-ți duc munca mai departe
Ne vedem în eternitate
Anette

Lasă jos aparatul, care acum îi atârnă de gât. Recitește cuvintele, apoi privește în jur, la studenți.

„Cine ești tu, Anette? se întreabă el. Și care e munca pe care vrei s-o duci mai departe?”

13.

Inspectorul Brogeland își scoate haina și o agață într-un cuier din biroul lui. Iese pe coridor și bate la ușa sergentului Sandland. Sperând să o surprindă într-o fantezie erotică despre el, nu așteaptă invitația și deschide ușa. Din păcate, până acum, femeia nu a răspuns avansurilor lui insistente nici măcar cu o privire. „Poate că am fost prea direct. Sau poate fiindcă sunt însurat”, gândește Brogeland și intră.

Sandland stă la calculator, scrie ceva. Nu ridică privirea la apariția lui Brogeland.

— Ești gata? o întreabă el.

Femeia îi face semn că mai durează un minut, apoi își reia cursa pe tastatură, cu o viteză care ar impresiona până și o maseuză thailandeză.

Brogeland privește în jur. Un birou tipic feminin, i se pare lui. Curat și ordonat, documentele grupate, un suport de creioane, cu două pixuri albastre și unul roșu, un capsator și un perforator, post-it-uri, o agendă deschisă la ziua de azi, dar fără nicio însemnare, clasoare cu inele – toate negre – pe rafturile din spatele mesei, publicații ale poliției și cărți documentare pe un singur raft. Pe podea e un palmier pitic, verde. Trandafirii din glastra de pe masă au tulpinile lungi și proaspete, într-un bol de lemn sunt mere și pere – perfect coapte, desigur – lângă un cactus, fără un fir de praf.

„Ești țâfnoasă, Sandland, se gândește Brogeland, în timp ce-i privește figura concentrată”. Ești mereu țâfnoasă, dar asta te face și mai ispititoare. Încearcă să-i inhaleze mirosul fără ca ea să bage de seamă. Nu se dă cu parfum. Sau poate că se dă, caz în care e unul foarte discret.

Multe dintre femeile cu care s-a culcat aveau un miros atât de dulceag, atât de scârbos, încât după aceea trebuise să stea ore în șir sub duș. Dorința lui de a le regula din nou se evaporă în clipa în care își amintește de parfumul lor.

Cu Sandland sigur n-ar fi la fel. O, nu! Și-o imaginează întinsă alături, transpirată, iar el epuizat, dar fericit, după o partidă prelungită de sex dur și senzual. Nici urmă de starea de stânjeneală postcoitum și de nerăbdarea cu care așteaptă ca taxiul să-l ia de-acolo.

„Probabil că e lesbiană, conchide el, dacă nu vrea să și-o pună cu mine”.

Sandland apasă pe *enter* puțin mai tare decât ar fi nevoie și din imprimantă încep să țâșnească mai multe foi de hârtie. Se ridică, se apropie de imprimantă și adună foile.

— Gata, spune ea, fără să zâmbească.

La naiba!

Brogeland îi deschide ușa. Sandland iese și amândoi se îndreaptă spre sala de interogatoriu, unde îi așteaptă Mahmoud Marhoni și avocatul lui.

•

Prea mult chebap și prea puțină mișcare, aceasta e prima impresie a lui Brogeland când îl privește mai bine pe Mahmoud Marhoni. A mai pus ceva pe el de când l-a văzut ultima oară, ceea ce nu-l împiedică să poarte un tricou strâmt. În jurul taliei are un colăcel de grăsime de care s-ar putea lipsi. „Dacă aș vrea vreodată să pun femeile pe fugă, gândește Brogeland, exact așa aș face și eu”.

Marhoni are fața rotundă. Brogeland estimează că are barba cam de o săptămână, Marhoni însă s-a ras sub bărbie în unghi ascuțit. Are pielea cafenie. Nu depășește 1,70 metri, dar întreaga lui atitudine arată că nu-i pasă nici că e scund, nici că are kilograme în plus.

Marhoni pare afectat și afișează acel aer de „la ce te uiți, mă porcule”. Brogeland a mai văzut

această atitudine de multe ori. Știe deja ce fel de interviu are să urmeze.

Avocatul lui Marhoni, Lars Indrehaug, este un ticălos care toată viața a apărat drojdia societății. Procurorilor le e greață de el și îl consideră un șacal care se folosește de toate lacunele legii ca să trimită din nou pe stradă violatori, traficanți de droguri și alte scursori. E slab și deșirat. Părul îi cade în ochi. Și-l dă la o parte cu degetele.

Brogeland și Sandland se așază în fața lui Indrehaug și a clientului acestuia. Brogeland vorbește primul, trece prin formalitățile de rigoare și își fixează privirea pe Marhoni.

— De ce-ați fugit când am venit să vorbim cu dumneavoastră?

Marhoni ridică din umeri. „Dă-i înainte tot așa și-ai să vezi tu”, se gândește Brogeland și continuă:

— De ce v-ați aruncat laptopul în foc?

Aceeași reacție.

— Ce-aveați pe el?

Tot niciun răspuns.

— Știți doar că, mai curând sau mai târziu, tot vom afla. Vă puteți ușura situația dacă ne spuneți.

Marhoni îi aruncă lui Brogeland o privire plină de dispreț. Brogeland oftează.

— Ce ne puteți spune despre relația dumneavoastră cu Henriette Hagerup?

Marhoni de-abia dacă ridică ochii. Indrehaug se apleacă spre el, șoptește ceva în așa fel încât să nu-l audă nici Brogeland, nici Sandland, și își îndreaptă din nou spinarea.

— A fost prietena mea, răspunde Marhoni într-o norvegiană stricată.

— Cât timp ați fost împreună?

— Cam un an.

— Cum ați făcut cunoștință?

— La un concert.

— Ce fel de concert?

— Nu sunt foarte sigur că natura concertului e relevantă pentru anchetă, intervine Indrehaug.

Brogeland se încruntă la Indrehaug, care se arată indignat în numele clientului său.

— Încercăm să stabilim ce fel de relație a avut clientul dumneavoastră cu victima, intervine Sandland tăios.

De data aceasta, Brogeland se hotărăște să nu se uite la ea. Îl străpunge pe Indrehaug cu privirea, dar Indrehaug nu se arată deloc impresionat.

— Ce fel de concert a fost? repetă Brogeland.

— Noori.

— Noori?

— La Festivalul Mela.

— Noori e o trupă rock pakistaneză, destul de cunoscută, spune Sandland.

Acum Brogeland se uită la ea, dar încearcă să-și ascundă surprinderea, fiindcă e și deranjat de intervenția ei.

— E alcătuită din doi frați din…

— Da, am înțeles.

Pentru prima dată în cursul interogatoriului se citește și altceva decât dispreț în ochii lui Marhoni. O privește pe Sandland, parcă mai vigilent. Brogeland sesizează schimbarea și îi semnalează lui Sandland să preia inițiativa. Sandland se apropie de masă.

— Când ați văzut-o ultima oară pe Henriette?

Marhoni se gândește.

— Ieri după-amiază.

— Puteți spune mai precis?

— A stat la mine până s-a terminat *Hotel Caesar.*

— V-ați uitat la *Hotel Caesar*?

— Chiar trebuie…

Obrajii lui Indrehaug sunt sângerii, trădându-i preferința pentru vinul roșu. Sandland ridică mâinile în semn de scuză.

— Despre ce-ați vorbit?

— Despre tot felul de nimicuri.

— Cum ar fi?

Din nou, Indrehaug se apleacă spre Marhoni.

— Nu e treaba dumneavoastră.

Sandland zâmbește. Se apleacă spre Brogeland, imitându-l pe Indrehaug, dar Brogeland nu mai ascultă din clipa în care își dă seama că Sandland spune altceva decât „Vino acasă la mine când se termină interogatoriul ăsta absurd” – cuvinte pe care visează de-atâta vreme să le audă din gura ei.

— Unde voia să se ducă după ce s-a terminat *Hotel Caesar*?

— Nu știu.

— Nu știți? N-ați întrebat?

— Nu.

— Rămânea vreodată la dumneavoastră peste noapte?

— Da, uneori.

— Și ieri n-ați întrebat-o de ce n-a rămas?

— Nu.

Sandland oftează. Masca de dur a lui Marhoni rămâne intactă.

— Ați auzit de terenul Ekeberg? întreabă ea.

— Nu.

— Ați fost vreodată acolo?

— Nu-mi amintesc.

— N-ați fost acolo la Cupa Norvegiei?

— Nu-mi place fotbalul.

— N-aveți frați sau nepoți care să joace fotbal? N-ați fost ca să-i susțineți când joacă acolo?

Marhoni clatină din cap și o privește arogant.

— Ați jucat vreodată crichet acolo?

Marhoni vrea să spună „nu” pe bandă, dar ezită cu o jumătate de secundă prea mult. Brogeland notează: „A fost pe Ekeberg, dar minte”. Sandland citește și continuă:

— Domnule Marhoni, aveți un pistol Taser?

Reacția lui sugerează că femeia i-a pus cea mai stupidă întrebare din lume.

— Un ce?

— Nu mă luați cu de-astea. Știți ce e un pistol Taser. Nu mergeți la cinema? Nu vă uitați la filme polițiste?

Marhoni clatină iar din cap și adaugă un zâmbet superior.

— Nu-mi plac polițiștii.

— Domnule inspector, ce rost au întrebările acestea?

— Ajungem imediat și la fondul problemei, domnule Indrehaug, spune Brogeland silindu-se să-și controleze glasul.

Sandland se pregătește de atac. Scoate o fotografie.

— Pe gâtul victimei s-au găsit niște urme suspecte. Se potrivesc cu cele provocate de un pistol Taser. Cunoscut și sub numele de armă cu electroșocuri, dacă știți ce înseamnă asta.

Sandland pune fotografia pe masă și o întoarce așa ca să o poată vedea și ceilalți. În ea apare gâtul victimei. Două arsuri ruginii, neregulate, foarte clare. Indrehaug ia fotografia și o studiază.

— Sunt mai multe modele. Pistolul Taser este folosit atunci când vrei mai degrabă să-ți paralizezi victima decât s-o rănești. Ca să nu mai poată face nimic. Ca s-o arunci într-o groapă și s-o astupi cu pământ.

Sandland îl privește pe Marhoni, dar acesta rămâne impasibil, câtuși de puțin deranjat de întrebările ei.

— Pentru un om a cărui prietenă tocmai a fost ucisă în mod brutal nu păreți foarte trist sau afectat, continuă ea.

E mai degrabă o întrebare decât o afirmație. Marhoni ridică iar din umeri.

— Ați ținut la ea?

Un mușchi zvâcnește pe fața lui Marhoni.

— N-ați iubit-o?

Marhoni se înroșește abia vizibil.

— A venit ieri la dumneavoastră ca să pună capăt relației? De-aia ați omorât-o?

Marhoni se înfurie.

— Avea pe altcineva? Voia să vă dea papucii?

Marhoni dă să se ridice în picioare. Indrehaug îl apucă de braț.

— Domnișoară sergent…

— De-aia ați omorât-o? repetă Sandland.

Marhoni o privește lung pe Sandland, de parcă ar vrea s-o rupă în bucăți.

— Așa v-ați uitat și la Henriette când ați luat piatra și i-ați zdrobit capul?

— Domnișoară sergent, mergeți prea departe!

— Spuneți-i clientului dumneavoastră să răspundă la întrebare!

Brogeland tușește și îi face semn lui Sandland să se calmeze. În sală se face liniște. Brogeland vede cum zvâcnește pulsul pe gâtul lui Marhoni. Se hotărăște și el să bată fierul cât e cald.

— Domnule Marhoni, cercetările preliminare efectuate la locul faptei și asupra victimei arată că a fost agresată sexual nu cu mult timp înainte de a fi ucisă. Știți ceva despre asta? Ne puteți lămuri în vreun fel?

Marhoni se uită urât la Sandland, străfulgerând-o din priviri, apoi se întoarce încet spre Brogeland. Nu spune nimic.

— Chiar dacă nu vă uitați la filme polițiste, știți probabil că sperma este una dintre cele mai interesante dovezi pe care le poate lăsa în urmă un ucigaș. Pentru poliție, bineînțeles. ADN. Ați auzit de-așa ceva?

Aceeași tăcere. „Își ține firea, nemernicul”, se gândește Brogeland.

— Aseară, la ora 21:17, ați primit un SMS de la Henriette Hagerup.

Pupilele lui Marhoni se contractă ușor. Brogeland sesizează reacția.

— Vă amintiți cum suna?

Brogeland vede că Marhoni se gândește. Brogeland se uită la foaia de hârtie pe care i-o

arată Sandland. Duce pumnul la gură și tușește din nou.

Îmi pare rău. Nu înseamnă nimic. EL nu înseamnă nimic. Pe tine te iubesc. Putem discuta despre asta? *Te rog.*

Brogeland se uită la Marhoni, apoi la Indrehaug. Se gândește la implicațiile mesajului, apoi continuă.

— Vreți să vă citesc SMS-ul următor pe care vi l-a trimis?

Marhoni se uită la avocat. Pentru prima dată de când a început interogatoriul, masca tare ca piatra începe să se crape.

— Se pare că Henriette a fost ucisă undeva între miezul nopții și ora două dimineața, adică la doar câteva ore după ce v-a trimis trei SMS-uri. Eu, unul, aș începe să vorbesc despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Marhoni nu dă niciun semn că ar vrea să vorbească. Brogeland oftează și privește din nou foaia de hârtie.

Promit să mă revanșez față de tine. Mai dă-mi o șansă, te rog.

Marhoni scutură acum din cap.

— Domnule inspector, cred că…

— I-ați telefonat după al doilea SMS, dar n-ați primit niciun răspuns. E corect?

Ticălosul ăsta mut din fața lui începe să-l enerveze pe Brogeland.

— „*Răspunde-mi, te rog. Te rog. N-am să mai fac asta niciodată. Promit*!” Acesta a fost al treilea SMS, trimis zece minute mai târziu.

Marhoni privește în podea.

— Ce v-a promis să nu mai facă niciodată, domnule Marhoni? Ce făcuse atât de rău încât acum nu puteți să mă priviți în ochi și să-mi răspundeți la întrebări?

Nicio schimbare.

— Cine este „el”?

Marhoni ridică ochii, dar nu spre Brogeland.

— Cine este „el”, care nu înseamnă nimic pentru ea?

Marhoni își țuguie buzele. Brogeland oftează.

— OK. Nu depinde de mine, dar vă garantez că veți apărea în fața unui judecător și că veți rămâne în arest. Dacă aș fi avocatul dumneavoastră, aș începe să vă pregătesc pentru o ședere de cincisprezece, douăzeci de ani în dosul gratiilor.

— N-am omorât-o eu.

Marhoni are vocea pierită, dar Brogeland s-a ridicat deja de pe scaun. Se apleacă peste masă și apasă pe un buton.

— Interogatoriu terminat la 15:21.

14.

Începe să burnițeze. Lui Henning îi place ploaia. Îi place să se ude când e afară, îi place să se uite la cer, să închidă ochii și să simtă stropii de ploaie pe față. Prea mulți oameni strică o ploaie bună deschizându-și umbrelele.

O mică ploaie e bine-venită acum. Privitorilor le oferă șansa extraordinară de a demonstra că nu le pasă de confortul personal în aceste clipe de durere; ar putea fi prinși în cadru de o cameră de luat vederi, mai mult de-atât, ar putea apărea la știri, drept care se țin aproape unii de alții. Ploaia seamănă cu niște lacrimi venite de sus, ca și cum Dumnezeu însuși ar plânge pierderea unuia dintre copiii lui.

Henning își folosește aparatul din plin. Canonul lui face trei fotografii pe secundă. Își imaginează un fotomontaj în ziar, mai târziu. Dar nu caută oameni care plâng. Caută pe cineva care să stea calm, singur, gânditor.

Se apropie de un tânăr cu păr scurt, căruia încă nu i-a dat barba, cu un logo Björn Borg pe bata chiloților care răsar deasupra pantalonilor. Este intervievat de Petter Stanghelle de la VG. VG se dă în vânt după subiecte lacrimogene.

Băiatul înlăcrimat vorbește despre Henriette Hagerup: cât de deșteaptă era, ce pierdere imensă este dispariția ei pentru industria filmului norvegian etc. Henning trece mai departe, având grijă să nu intre în raza vizuală a operatorului, în timp ce privește cu luare-aminte la isteria din jur.

Și atunci o vede. Rapid, o fotografiază. Stă în fața copacului, acum câteva minute nu era acolo; ba citește mesajele, ba privește în pământ, clătinând din cap imperceptibil înainte de a ridica din nou privirea. Alte fotografii. Deși Henning se îndoiește că va folosi vreuna dintre ele.

Tânăra are părul lung până la umeri. N-o mai pozează. Fata are o expresie pe care Henning nu prea poate s-o descifreze. Stă pur și simplu acolo, într-o lume a ei. Dar ochii ei parcă spun ceva. Se apropie tot mai mult, până când ajunge chiar lângă ea. Se preface că citește mesajele sentimentale.

— Trist, spune el, îndeajuns de tare încât să se facă auzit.

Ar putea fi deopotrivă o afirmație sau o invitație la conversație. Tânăra nu răspunde. Fără ca ea să bage de seamă, Henning se mai apropie cu un pas. Rămâne acolo mult timp. Își simte părul umed. Își protejează aparatul de ploaie.

— Ai cunoscut-o bine? întreabă Henning, adresându-i-se direct pentru prima dată.

Tânăra încuviințează scurt din cap.

— Ați urmat același curs?

În sfârșit, tânăra îl privește. Henning se așteaptă să tresară când îi vede fața, dar fata nu reacționează în niciun fel. Îi spune cu un glas pierdut:

— Da.

Henning face o pauză. Își dă seama că tânăra nu e pregătită să vorbească, dar nici nu plânge.

— Ești Anette? întreabă el într-un târziu.

Tânăra tresare.

— Vă cunosc de undeva?

— Nu.

Henning nu insistă, îi lasă timp să se relaxeze. Nu vrea s-o sperie, vrea doar să-i stârnească interesul. Vede că tânăra îl privește cu atenție și își face curaj, de parcă s-ar pregăti pentru ceea ce ar avea el de spus.

— Cum de-mi știți numele? întreabă ea, cu neliniște în glas.

Henning se întoarce spre ea. Pentru prima oară, tânăra îi vede toată fața, cicatricele, și restul. Și totuși, pare că nu-l *vede* cu adevărat. Henning se hotărăște să dea cărțile pe față înainte ca teama să pună stăpânire pe ea.

— Mă numesc Henning Juul.

Expresia ei rămâne neschimbată.

— Lucrez pentru *123news*.

Fața ei deschisă se înăsprește imediat.

— Îți pot pune câteva întrebări? Nu deplasate, indiscrete, obraznice, ci doar câteva întrebări simple despre Henriette.

Apatia din ochii ei, atunci când privea lumânările, a dispărut.

— Cum de-mi știți numele? repetă ea, încrucișându-și mâinile la piept, într-un mod defensiv.

— L-am ghicit.

Tânăra îl privește lung, din ce în ce mai impacientată.

— Sunt o sută de oameni aici, și dumneavoastră ați ghicit că numele meu e Anette?

— Da.

Tânăra pufnește disprețuitor.

— N-am ce să vă spun.

— Doar câteva întrebări și te las în pace.

— Voi, reporterii, mereu aveți doar câteva întrebări și până la urmă puneți o sută.

— Atunci, numai una. Te las în pace dacă-mi răspunzi la o singură întrebare. OK?

O privește îndelung. Tânăra îl lasă să stea acolo în tăcere, apoi își încordează și își relaxează umerii. Henning schițează un zâmbet, dar își dă seama că șarmul lui, care are efect asupra celor mai mulți intervievați, o lasă rece. Tânăra dă din cap și oftează. Henning îi ia gestul drept o aprobare și întreabă:

— În ce anume consta munca începută de Henriette, pe care vrei s-o duci mai departe?

Tânăra îl scrutează cu privirea.

— Asta e întrebarea dumneavoastră?

— Da.

— Nu „Cum îți vei aminti de Henriette?” sau „Îmi poți spune ceva despre Henriette care să-mi

facă cititorii să suspine?”, sau alte prostii de genul ăsta?

Vocea ei sună precum cea a unui copil obraznic. Henning clatină din cap. Din nou, tânăra pufnește disprețuitor. Îl sfredelește cu privirea.

Apoi dă iar din cap, se întoarce și pleacă.

„Bravo, Henning, își reproșează el. Te-ai descurcat de minune!”

Și se gândește că singura persoană interesantă din acest peisaj îndoliat tocmai a plecat. Nu e o mare frumusețe. Mai mult ca sigur nu se așază în primul rând din amfiteatru și nici nu se omoară să apară în fotografii. Și-o imaginează privindu-se în oglindă și oftând, resemnată; o vede abandonându-se tipilor cu privirea începătoșată de băutură, târziu în noapte, și întorcându-se acasă înainte de ivirea zorilor.

„Și totuși, Anette, își spune el, ești interesantă”. Îi vine să strige după ea.

Apoi își dă seama ce-a văzut în ochii ei. Își verifică aparatul de fotografiat în timp ce tânăra dispare după clădire. Dă înapoi la una dintre primele fotografii pe care i le-a făcut și o privește în ochi. Și știe că a avut dreptate.

Evrika! Recunoaște senzația aceea când înțelegi sau descoperi ceva important. În timp ce mărește fotografia și o studiază din nou, se întreabă de ce se teme Anette.

15.

— Se vede și din avion că e vinovat.

Inspectorul Brogeland nu-și dezvoltă afirmația. Se uită la inspectorul-șef Gjerstad, conducătorul anchetei, care stă în fața lui în sala de ședințe și frunzărește transcrierea interogatoriului. Sergentul Sandland stă în capătul mesei. Se apleacă și se sprijină cu coatele de masă, cu mâinile puse una peste cealaltă.

Ceilalți doi ofițeri, Fredrik Stang și Emil Hagen, sunt și ei prezenți, pe lângă comisarul adjunct Nøkleby. Oficial, ea răspunde de anchetă, dar întotdeauna colaborează strâns cu Gjerstad. Toate privirile se întorc spre Gjerstad, așteptând să spună ceva. Ca întotdeauna, atunci când gândește intens, Gjerstad își trece degetul mare și arătătorul peste mustață.

— Fără îndoială că nu poate explica situația, mormăie Gjerstad cu o voce gravă, de bas. Și totuși…

Gjerstad lasă jos transcrierea. Își scoate ochelarii, îi pune pe masă și se freacă pe față. Apoi își fixează privirea asupra lui Brogeland.

— Ar fi trebuit să continui interogatoriul când, în sfârșit, a spus că n-a omorât-o el.

— Dar…

— Știu de ce te-ai oprit în momentul ăla. Ai vrut să-l pui pe gânduri. Dar, după cum interpretez eu, tocmai începea să vorbească. Ar fi putut să ne spună mult mai multe dacă ai fi fost pregătit să-i acorzi un răgaz.

— N-avem de unde știi, răspunde Brogeland.

— Te grăbeai?

— Dacă mă grăbeam?

Brogeland simte cum îi ard obrajii. Gjerstad continuă să-l fixeze cu privirea.

— La următorul interogatoriu, încearcă să-i acorzi mai mult timp.

Brogeland se foiește pe scaun. Vrea să se apere, dar nu în fața întregii echipe; nu vrea să fie și mai umilit de-atât.

Gjerstad întoarce privirea spre dreapta, de parcă ar fi văzut ceva pe perete.

— Există probe indirecte care îl incriminează pe Marhoni și e tentant să tratăm această crimă ca pe una de onoare. Dacă prietena lui i-a fost necredincioasă, e posibil s-o fi ucis ca să-și restabilească onoarea.

Sandland își drege glasul.

— De fapt, există prea puține indicii care să sugereze că ar fi vorba de o crimă de onoare.

Gjerstad se întoarce spre ea.

— În câteva țări, infidelitatea se plătește cu condamnarea la moarte. În Sudan, de exemplu, în 2007…

— Marhoni e din Pakistan.

— Știu, dar și în Pakistan se recurge la lapidare. Cât despre teoria crimei de onoare, sunt câteva elemente care lipsesc, continuă Sandland.

Gjerstad se uită la ea și îi face semn să continue. Nøkleby își împinge ochelarii pe nas și se apropie și mai mult de masă. Bretonul negru îi cade în ochi, dar nu cât să o scoată din sărite.

— Crimele de onoare sunt adesea comise *după* ce păcatul a devenit cunoscut de toată lumea, spune Sandland. Din câte am aflat noi, despre Hagerup și Marhoni nu se știa decât că erau împreună. În al doilea rând, crimele de onoare sunt de cele mai multe ori plănuite în cele mai mici amănunte. De obicei, decizia e luată de familie. După știrea mea, în afară de fratele lui, care stă cu el, Marhoni nu are alte rude în Norvegia. Și, nu îl ultimul rând: îți asumi ce-ai făcut. Marhoni a negat că ar fi ucis-o.

Gjerstad digeră scurta perorație și aprobă din cap.

— Ce știm despre lapidare? întreabă Emil Hagen.

Hagen e un ins mic de statură, care tocmai a absolvit Academia de Poliție. Brogeland știe cu cine are de-a face: debordează de entuziasm, este nerăbdător să treacă la treabă și animat de dorința de a schimba societatea în bine, aducând ticăloșii în fața legii, unul câte unul. „Ține-o tot așa, cugetă Brogeland. Foarte curând ai să revii cu picioarele pe pământ, ca toți ceilalți”. Emil are părul blond și este versiunea adultă a personajului omonim al lui Astrid Lindgren[2]. Are chiar și strungăreață.

— În ziua de azi numai Iranul folosește lapidarea în mod oficial, explică Sandland. Dar lapidarea se aplică și în alte țări, ca o formă a oprobriului public. În principal adulterul, indecența și blasfemia sunt pedepsite prin lapidare. În 2007, Jafar Keyani a suferit o moarte prin lapidare în Iran. Pentru prima oară din 2002, Iranul a recunoscut oficial că a folosit această formă de pedeapsă.

— De ce se făcea vinovat acest Jafar Keyani? întreabă Nøkleby.

— Adică această Jafar Keyani.

Nøkleby înclină din cap, pusă în încurcătură de propria ignoranță.

— Avea o relație extraconjugală.

Toți ceilalți se uită la Sandland. Fredrik Stang lasă jos paharul cu apă.

— Nu înțeleg, n-am arestat deja pe cineva? spune el.

Stang are părul negru, tuns aproape periuță, și o față care emană seriozitate. Îi plac hainele mulate, pentru ca toți ceilalți să vadă că și-a petrecut o mare parte din tinerețe în sala de fitness.

— Am arestat, dar individul neagă crima și e încă prea devreme ca să abandonăm alte piste. În plus, încercăm să găsim mobilul crimei, subliniază Nøkleby.

— Hagerup l-a înșelat, protestează Stang. Asta sugerează SMS-urile trimise de ea. Iar Marhoni e musulman, nu? Mie, unul, vinovăția lui mi-e clară ca bună ziua.

Sandland duce o sticluță de Cola dietetică la gură și ia o înghițitură.

— Sigur, sunt de acord că se poate interpreta și așa. Dar tot cred că trebuie să ignorăm teoria crimei de onoare. E mult mai bine să vedem ce spune *sharia.*

— *Sharia*? repetă Gjerstad și se încruntă.

— Da. Știți ce e aia, nu?

Se uită în jur. Cei mai mulți încuviințează din cap, dar nu foarte convingător. Emil Hagen se foiește pe scaun.

— Reguli extreme care îți dictează cum să trăiești?

Sandland schițează un zâmbet.

— E un fel de-a spune. Majoritatea celor care au auzit de *sharia* se gândesc imediat: „Preoți musulmani și fundamentaliști săriți de pe fix". *Sharia* însă e un concept complex. Cei care chiar știu ce înseamnă *sharia* i-au studiat principiile juridice ani în șir. Studiază Coranul, faptele și zicerile profetului Mahomed, istoria musulmanilor, cum interpretează legea diferitele școli de gândire etc. Astăzi, în țările musulmane, *sharia* se invocă mai ales în cazurile de drept familial, cum ar fi divorțul și moștenirea.

— Dar ce legătură are asta cu uciderea lui Henriette Hagerup? întreabă Gjerstad, nerăbdător.

— Ajung și acolo. Nu există o singură lege islamică, și numai câteva țări folosesc un cod penal bazat pe legea islamică. Țările care o fac au niște pedepse numite *hudud.*

— Hu-cum? întreabă Hagen.

— Pedepse *hudud.* Este un cod penal din Coran. Recomandă pedepse specifice pentru anumite fărădelegi. Biciuirea, de exemplu. Sau tăierea mâinii.

Brogeland aprobă încet din cap. A înțeles imediat implicațiile informațiilor date de Sandland.

— Ce infracțiuni atrag aceste pedepse? întreabă Nøkleby, încrucișându-și mâinile la piept.

Sandland o privește în timp ce explică.

— Adulterul, de exemplu. Poți lua o sută de bice pentru așa ceva. Dacă ești prins furând, îți poți pierde o mână. Dar modul în care pedepsele *hudud* sunt aplicate diferă de la o țară la alta și, în unele cazuri, oamenii își fac singuri dreptate, justificându-și violența prin apelul la legea lui Allah. Valoarea simbolică a acestor pedepse este probabil mult mai importantă fiindcă prin ele dovedești că respecți edictele Coranului și legea islamică.

— Chiar dacă acest lucru e valabil numai în teorie? întreabă Nøkleby.

— Chiar dacă acest lucru e valabil numai în teorie, răspunde Sandland, încuviințând din cap. În unele țări însă, pedepsele sunt oficiale. În noiembrie 2008, o somaleză în vârstă de treisprezece ani a fost lapidată pentru că încercase să reclame un viol. A fost dusă pe un stadion de fotbal și îngropată până la gât. Apoi cincizeci de oameni au început să arunce cu pietre în ea. Alți o mie au privit cum e omorâtă.

— Ei, drăcie, exclamă Hagen.

Brogeland se uită visător la Sandland. „Poți să-mi ții prelegeri din astea oricând, se gândește el. Cu un baston și cătușe la îndemână, pentru când dau răspunsuri greșite.”

Stang clatină din cap.

— Cum de știi toate astea?

— Am făcut un curs de studii religioase.

— Informații interesante, dar tot nu ne-am apropiat de *mobilul* crimei, intervine Gjerstad.

— Nu, și nici de autorul ei.

— Nu crezi că Marhoni a ucis-o? întreabă Nøkleby.

— Încă nu știu ce să cred. Dar, sincer vorbind, Marhoni nu mi-a făcut impresia unui musulman fanatic sau a unei persoane care e la curent cu pedepsele *hudud.* Și cred că e important să nu uităm că acesta nu e comportamentul unui musulman normal. Crima a fost comisă, probabil, de un individ cu vederi extremiste – cu *adevărat extremiste* – și cu o minte bolnavă. Și nu cred că această descriere i se potrivește lui Marhoni.

— Nu trebuie să fii musulman ca să primești o astfel de pedeapsă? întreabă Brogeland.

— Ba da.

— Dar Hagerup e albă, nu?

— Da. De aceea spun că sunt multe lucruri care nu se potrivesc.

— E oare posibil ca Hagerup să se fi convertit? sugerează Hagen.

Sandland schițează o grimasă.

— Dar pentru că era albă și norvegiană, cazul s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu *sharia* sau cu *hudud,* obiectează Gjerstad.

— Nu, e…

— Poate că pur și simplu cineva a simțit nevoia s-o lapideze. Al naibii mod de a omorî o persoană. Cred că și durează o veșnicie, mai ales dacă pietrele sunt mici.

— Da, dar cred că noi trebuie să căutăm pe cineva care are habar de pedepsele *hudud.*

— Ar putea fi oricine, nu?

— E-adevărat, oricine ar putea *citi* despre asta, fie el norvegian sau musulman. Dar crima aceasta e foarte ritualică. Biciuirea, lapidarea, tăierea unei mâini – toate înseamnă ceva.

— Așa se pare, remarcă Nøkleby.

— Hagerup a fost infidelă? întreabă Hagen. Sau a furat ceva?

Sandland ridică din umeri.

— Habar n-am. Ar putea fi și una, și alta. Sau niciuna, nici alta. Încă nu știm.

— OK, spune Gjerstad, pe un ton care anunță sfârșitul ședinței, și se ridică. Trebuie să aflăm cât mai multe despre Marhoni și Hagerup, să vedem cine au fost ei, ce-a făcut sau n-a făcut ea, ce știa, ce-a studiat, să vorbim cu toate cunoștințele ei, cu prietenii, să aflăm care era situația ei familială etc. În al doilea rând, trebuie să vorbim cu comunitățile de musulmani, să aflăm dacă sunt în favoarea biciuirii și a celorlalte tipuri de pedepse și să vedem dacă au vreo legătură cu Hagerup sau Marhoni. Emil, tu ești expertul în IT. Verifică forumurile, site-urile, blogurile și toate celelalte, caută tot ce poți despre *sharia* și *hudud* și raportează imediat dacă dai de vreun nume care ți se pare suspect.

Emil încuviințează din cap.

— Și încă ceva, spune Gjerstad și se uită la Nøkleby, apoi continuă. Poate n-ar trebui să vă mai spun, dar cei de la NRK s-au dovedit extrem de bine informați la conferința de presă de azi. Ancheta asta are atâtea implicații încât ne facem viața și mai grea dacă presa află despre pistele pe care le urmăm. Tot ce s-a spus aici rămâne între noi. S-a înțeles?

Nimeni nu spune nimic. Dar toată lumea aprobă din cap.

16.

Nu-i trebuie mult ca să termine treaba la Westerdal. Intervievează câteva persoane, obține informațiile pe care știe că ziarul le vrea de la el, mai face câteva fotografii și se îndreaptă spre casă. Mobilul îi sună când ajunge la Sushi Bar, al lui Jimmy, în Fredensborgvei.

— Henning, răspunde el.

— Salut, Heidi la telefon.

Henning se strâmbă și aruncă un „Salut", fără nicio urmă de entuziasm.

— Unde ești?

— În drum spre casă, să scriu articolul. Ți-l trimit diseară pe e-mail.

— *Dagbladet* a publicat deja un articol despre studenții îndurerați de la facultate. Noi de ce n-am face-o? Cât timp îți mai trebuie?

— Cât timp îmi mai trebuie?

— De ce n-ai trimis ce ai?

— Dar nu trebuie să scriu articolul înainte de a-l trimite?

— Patru rânduri despre starea de spirit, două vorbe de-ale unui tânăr înnebunit de durere și încropeam noi un articol. După aceea mai adăugăm câteva fotografii și mai citățm niște foști colegi. Acum e mult prea târziu!

Henning e tentat să spună că „suntem în întârziere" ar fi mai potrivit decât „acum e mult prea târziu", dar se abține. Heidi oftează adânc.

— Ce interes ar mai avea cineva să ne citească articolul despre reacția oamenilor când au citit deja despre asta în altă parte?

— Fiindcă articolul meu va fi mai bun.

— Ha! Sper. Iar data viitoare să-l trimiți imediat.

Henning nu are timp să mai răspundă fiindcă Heidi pune punct discuției. Se strâmbă la mobil. Și nu se grăbește să ajungă acasă.

Schimbă bateriile detectoarelor de fum din apartament și se așază pe canapea, cu laptopul în brațe. Pe drum s-a gândit la câteva abordări posibile. N-ar trebui să-i ia prea mult să scrie articolul. Ar putea chiar găsi timp pentru o plimbare la Dælenenga ca să se uite la antrenamente, înainte să se întunece.

Cel mai mult îi iau încărcarea și editarea fotografiilor, înainte să le trimită la birou. Nu vrea să le strice cei de-acolo.

Cu șase, șapte ani în urmă, nu-și aduce aminte precis, o femeie a fost ucisă cu bestialitate în Grorud. Cadavrul ei a fost găsit într-un tomberon. Henning făcuse zeci de fotografii și le trimisese la birou, exact cum erau, fiindcă *Aftenposten,* Bătrâna Doamnă, se tipărește devreme. A explicat în amănunt care fotografii trebuiau folosite și care nu, cel puțin nu înainte de a se obține acordul rudelor, câteva dintre ele fiind prezente la locul faptei. De asemenea, a insistat ca și cei din redacție să ia legătura cu el înainte de a trimite materialul spre tipărire.

Dar în seara aceea nu l-a sunat nimeni de acolo și nici el nu s-a interesat. A doua zi dimineață, articolul a apărut nu numai cu fotografiile greșite, ci și cu legendele greșite. Au urmat umilințele de rigoare. A încercat să se scuze în fața rudelor victimei, dar acestea au refuzat să discute cu el. „Da, sigur, dați vina pe cei de la ziar”, i-au spus acestea cu sarcasm.

Însă jurnalismul e ca orice altă profesie. Înveți din greșeli. Unul dintre primele lucruri pe care le-a aflat un amic de-al lui când a intrat la Medicină a fost că nu devii un medic foarte bun decât după ce ai umplut un cimitir. Înveți din mers, câștigi experiență, stăpânești noua tehnologie, te adaptezi, îți cunoști colegii, le afli punctele forte și înveți să colaborezi cu ei. Este un proces continuu.

Deschide Photoshopul și încarcă fotografiile. Durere, durere falsă și iar durere falsă. Apoi

Anette. Dă dublu clic pe fotografii, ca să le mărească. Chiar și pe ecranul lui de 15,6 inchi, fiecare detaliu este vizibil. Când vede fotografiile în succesiune rapidă, i se pare și mai evident. Anette privește în jur, de parcă s-ar ști urmărită, apoi își amintește de Henriette. E o chestiune de câteva secunde, dar el a surprins-o pe aparat.

„Anette, cugetă el din nou. De ce te temi?”

•

Articolul și expedierea lui îi iau mai mult decât a crezut inițial. Cuvintele nu-i vin atât de ușor pe cât spera. Dar hotărăște că întotdeauna mai ai câte ceva de învățat. Și speră că Heidi este acasă, făcând spume fiindcă a lăsat-o să aștepte.

Se uită la ceas. 20:30. Prea târziu ca să mai meargă la Dælenenga.

Oftează și se lasă pe spătarul canapelei. „Ar fi trebuit să merg la mama, se gândește el. N-am mai fost la ea de-atâtea zile. Suferă, probabil”. Gândindu-se mai bine, nu-și aduce aminte cât a trecut de când mama lui n-a mai avut o zi în care să nu-și plângă de milă.

Christine Juul locuiește într-un apartament simplu, cu două camere, din Helgesensgate. Acolo trăiește de patru ani; într-una dintre clădirile acelea noi, unde te costă o avere ca să te muți și care apoi, treptat, își pierd din valoare. Așa ceva vezi și în Grünerløkka.

Înainte de Helgesensgate, a locuit în Kløfta, unde a crescut Henning, dar era prea departe de el și de Trine. Voia să fie mai aproape de copiii ei, doar ca să poată avea grijă de ea. Și-a cheltuit aproape toți banii pe un apartament lipsit de orice personalitate; nu are nimic pe pereți, doar suprafețe goale, albe cândva, decolorate de tot fumul cu care umple camerele în fiecare zi. Dar Henning nu crede că acesta e motivul pentru care mama lui suferă.

Henning crede că mama lui, Christine Juul, a fost cât se poate de mulțumită de soarta ei cât i-a

trăit soțul. A avut un serviciu bun, ca asistent social, o căsnicie aparent fericită, copii aparent fericiți și prosperi; fără prea mulți prieteni, dar i-a prețuit pe cei pe care i-a avut, a făcut parte din corul local și din clubul de degustători de vinuri, dar, la moartea subită a lui Jakob Juul, a clacat nervos. Peste noapte.

Chiar dacă Henning și Trine erau la vârsta adolescenței când s-a întâmplat, au descoperit foarte curând că trebuie să se descurce singuri. Să facă piața, să gătească, să tundă iarba și gardul viu, să spele rufele, să țină casa curată, să meargă singuri la antrenamentele și la meciurile echipei de fotbal, la școală și la căsuța lor de vacanță de lângă mare. Dacă nu înțelegeau ceva la școală, trebuiau să-și întrebe vecinii. Sau să lase întrebările fără răspuns.

Și toate astea fiindcă mama lor, Christine Juul, avea un nou prieten de suflet.

St. Hallvard este un lichior dulce, din cartofi, care conține suficient alcool ca să amorțească o fire anxioasă. Acum nu trece o săptămână fără ca Henning să n-o viziteze pe mama lui ca să-i refacă rezerva. Cel puțin două sticle. Mama lui se îmbufnează dacă primește numai una.

Henning s-a gândit mult și a ajuns la concluzia că, dacă mama lui vrea să bea până moare, el n-are de gând s-o oprească. S-a arătat foarte puțin interesată de căsătoria lui, iar la botezul lui Jonas a stat mai puțin de o oră. Nici măcar n-a plâns când a murit Jonas, deși a venit la înmormântare. A sosit printre ultimii și n-a stat în față, cu restul familiei; a rămas în picioare, în spate, și a părăsit biserica de îndată ce s-a încheiat slujba. Nici măcar atunci când era internat la spitalul Haukeland, la secția de arși, nu a venit să-l vadă și nici n-a telefonat ca să întrebe cum se mai simte. Când a fost transferat la centrul de recuperare Sunnaas, l-a vizitat numai de două ori și n-a stat mai mult de treizeci de minute.

De-abia dacă s-a uitat la el, de-abia dacă i-a adresat un cuvânt.

Lichior, Marlboro Lights și reviste de scandal.

Simte că nu-i poate refuza aceste plăceri, singurele trei care i-au rămas, la vârsta de șaizeci și doi de ani. De-abia dacă se atinge de mâncare, deși Henning îi umple frigiderul la intervale regulate. Încearcă să-i ofere o dietă variată, s-o facă să consume proteine, calciu, nutrienți esențiali, dar mama lui nu are poftă de mâncare.

Din când în când îi și gătește și stă la masa mică din bucătărie când iau cina împreună. Nu vorbesc. Mănâncă doar și ascultă radioul. Lui Henning îi place să asculte radioul. Mai ales atunci când e cu mama lui.

Nu știe de ce e atât de furioasă pe el, probabil fiindcă n-a ajuns cine *știe ce,* spre deosebire de sora lui – Trine Juul-Osmundsen, care este ministrul de justiție al Norvegiei. Sora lui știe să răzbească în viață. Este simpatizată chiar și de poliție. Dar el a aflat asta doar fiindcă i-a spus mama lui.

Nu ține legătura cu sora lui. Așa vrea ea. Henning a încetat de mult timp să mai încerce. Nu e sigur că știe cum s-a ajuns aici, dar, la un moment dat, Trine n-a mai vorbit cu el. A plecat de-acasă când a împlinit optsprezece ani și nu s-a mai întors de atunci, nici măcar de Crăciun. Dar a scris; mamei, însă niciodată lui. Nici măcar n-a fost invitat la nunta ei.

Familia Juul. O familie nu tocmai fericită. Dar singura pe care o are.

17.

Se uită la pian. E lipit de perete. Pe vremuri îi plăcea mult să cânte, acum însă nu știe dacă mai poate. N-are nimic de-a face cu mâinile lui. Degetele îi funcționează foarte bine, în ciuda cicatricelor.

Și-aduce aminte de seara în care Nora i-a spus că e gravidă. La scurt timp după nuntă, își doreau un copil, dar auziseră că multe cupluri încercau ani de zile fără succes. Nora însă rămăsese gravidă din prima încercare. Punct ochit, punct lovit!

Lucra la un articol când Nora a intrat în biroul lui. Și-a dat seama de când a văzut-o că se întâmplase ceva. Era agitată, dar nu emoționată. Copleșită de teamă și de uimire față de ceea ce porniseră amândoi, față de responsabilitatea pe care și-o asumau.

„Sunt gravidă, Henning”.

Și-aduce aminte vocea ei. Precaută, tremurândă. Zâmbetul care i-a iluminat imediat fața, înainte de a face loc unei incertitudini, n-avea cum să nu-i placă la nebunie. S-a ridicat în picioare, a îmbrățișat-o, a sărutat-o.

Dumnezeule, cum a mai sărutat-o!

În seara aceea, Nora era gravidă în șapte săptămâni și ceva. Își amintește că s-a culcat devreme fiindcă Nora avea grețuri. A stat mult timp singur, gândindu-se, ascultând liniștea din apartament. Apoi s-a așezat la pian. La vremea aceea lucra de dimineață până seara și nu mai cântase de o veșnicie. Dar întotdeauna se întâmplă la fel când se așază la claviatură după o pauză lungă. Tot ce cântă sună bine.

În seara aceea a compus poate cel mai frumos cântec din viața lui. A trezit-o pe Nora și a făcut-o să se dea jos din pat ca să i-l cânte. Chiar dacă îi era rău, a stat în spatele lui, magnifică, în timp ce

degetele lui mângâiau clapele albe și negre. Cântecul era sentimental și melancolic.

Nora și-a pus mâinile pe umerii lui, s-a aplecat și l-a strâns la piept. Henning și-a intitulat cântecul *Micul nostru prieten.* După ce s-a născut Jonas, i l-a cântat de multe ori. Lui Jonas îi plăcea să-l audă seara, înainte de culcare. Henning a scris și niște versuri, dar la asta nu se prea pricepea, așa că mai mult îl fredona.

Ar fi trebuit să cânte *Micul nostru prieten* la înmormântare, dar era în căruciorul cu rotile, acoperit de ghips și de bandaje. Sigur, l-ar fi putut cânta și un prieten de familie, dar n-ar fi fost același lucru. El ar fi trebuit să-l cânte.

Henning l-a fredonat în timp ce preotul își ținea slujba. De atunci n-a mai fredonat niciodată.

•

Ceva l-a sâcâit toată ziua. Toți reporterii de investigații criminalistice au sursele lor. Henning are o sursă nemaipomenită. Sau avea. Această sursă a apărut în viața lui Henning când, într-o seară, căuta site-uri porno cu copii, încercând să se documenteze pentru un articol. Voia să descopere cât de ușor e să dai de pornografia infantilă pe internet, câte clicuri trebuie să faci, și în scurt timp a găsit un site. Din fericire, poliția știa deja de existența site-ului. Dar, accesându-l, poliția a aflat și că Henning a trecut pe-acolo. Henning anticipase că s-ar putea întâmpla așa ceva, dar totul făcea parte din plan. Află cât de informată e poliția și până unde poți merge înainte de a fi prins. Nu-și mai amintea cum îi venise ideea, dar bănuia că după ce aflase că va fi tată. Poate încercase să preîntâmpine o complicație?

După ce a accesat mai multe site-uri de pornografie infantilă s-a împrietenit online cu o femeie care își spunea Chicketita. Femeia i-a promis să-i dea câteva DVD-uri în domeniu dacă se întâlneau în parcul Vaterlands la ora 23 chiar în acea noapte. Nu s-a dus.

A doua zi a fost chemat la poliție, i s-a confiscat laptopul, acesta a fost trimis secției de criminalistică pentru a se constata dacă Henning a mai accesat și alte site-uri de pornografie infantilă. Lucru pe care evident că nu-l făcuse. A fost eliberat de îndată ce și-a motivat acțiunile în fața celor de la Brigada de Infracțiuni Sexuale. Chicketita, care s-a dovedit a fi o polițistă numită Elisa, s-a arătat înțelegătoare. Henning a primit permisiunea de a-și continua proiectul. Elisa a fost de acord ca presa să se ocupe de această chestiune.

Câteva zile mai târziu a fost contactat de *6tiermes7.* La început a crezut că e vorba de un alt polițist care vânează pedofili, dar, în cele din urmă, și-a zis că trebuie să încerce. *6tiermes7* avea o agendă complet diferită.

Nu știa dacă *6tiermes7* aflase despre povestea lui cu pornografia infantilă, dar bănuia că respectivul sau respectiva îi urmărea accesările de câtva timp sau cel puțin îl verificase pentru a vedea dacă totul e în regulă. La vremea aceea, Henning lucra adesea sub acoperire; provocase câteva scandaluri care făcuseră ca poliția să pornească noi investigații sau să rezolve cazuri lăsate în așteptare. Contactul cu *6tiermes7* a dat roade. *6tiermes7* era dispus să-l ajute, cu condiția absolut obligatorie ca să nu-și divulge sursa.

Prin intermediul unui cont de e-mail, prin care nu se putea ajunge la numele real al lui *6tiermes7,* Henning a primit un program numit FireCracker 2.0, pe care trebuia să-l instaleze. Ulterior, Henning a căutat programul pe internet, dar n-a găsit nimic care să-i spună că ar fi de vânzare pe undeva. A ajuns la concluzia că *6tiermes7* l-a conceput, dar nu a întrebat niciodată. Programul, odată deschis, se conecta la un server care le facilita conversația în condiții de siguranță. Sau de relativă siguranță.

Foloseau un algoritm criptat, datorită căruia orice atingere de tastatură devenea

incomprehensibilă pentru cei care nu aveau cheia. Această măsură de siguranță era evident valabilă doar dacă atingerile tastaturii nu erau înregistrate înainte de a fi codificate. La urma urmei, poți să monitorizezi o tastatură. *6tiermes7* își risca viața, Henning însă nu dorea deloc să pună sub semnul întrebării principiile morale sau dilemele etice cu care se confrunta sursa lui.

6tiermes7 s-a dovedit curând a fi cea mai bună sursă pe care o avusese vreodată. În jurnalism, totul depinde de contacte. Să ai o sursă demnă de încredere, care îți aduce subiecte, nu invers, cineva care îți oferă informații în mod constant, utile în interviuri, informații din interior, care poate pe moment par să nu-ți folosească, dar care până la urmă își dovedesc valoarea. Presiunile care se exercită, de exemplu. Sau ultimele noutăți dintr-o anchetă, ce-a mai descoperit poliția, ce piste urmează, numele celor aduși la interogatoriu – informații de genul acesta.

6tiermes7 astfel de informații îi oferea. Era Deep Throat[3], cel mai adânc gâtlej. În cei trei ani dinainte de Cea-la-care-nu-se-gândește, Henning publicase mai multe articole ca rezultat al parteneriatului cu *6tiermes7*. *6tiermes7* l-a ajutat, Henning, la rândul lui, a ajutat poliția prin detalii care au îndreptat anchetele, mai vechi sau mai noi, în direcții neașteptate și, împreună, au obținut rezultate. *Quid pro quo,* cum ar fi spus Hannibal Lecter.

Dar *6tiermes7* nu i-a spus niciodată de ce sau cum face asta. Iar Henning niciodată n-a încercat să descopere identitatea lui *6tiermes7*. Și nici nu intenționează. Unele lucruri este bine să le lași în pace.

Înainte de a reveni la serviciu, nu se mai gândise la *6tiermes7* de aproape doi ani. Habar n-avea dacă *6tiermes7* încă mai era disponibil ca sursă, dacă începuse să lucreze cu alții sau dacă dispăruse pur și simplu în spațiul cibernetic.

Acum însă va afla.

18.

Aburul se ridică și se condensează sub acoperiș. Un pistol pentru spălat mașini este trecut în mod sistematic peste un Audi A8 roșu-închis, cu jante lucioase, din crom, de 48 cm. Găinați întărit, praf și pietricele sunt îndepărtate repede de pe vopsea. Mașina este spălată temeinic în câteva secunde.

Yasser Șah lasă jos pistolul de spălat și le face semn celor doi să se apuce de treabă. Un al treilea deschide portierele și începe să dea cu aspiratorul în interior. Bureți plini de săpun scârțâie pe mașina de lux. Cei patru acționează repede și eficient. Preșurile sunt scoase și spălate cu furtunul. Portbagajul este curățat de așchii, iarbă și gunoaie. Părțile metalice sunt șterse și foarte curând interiorul, volanul, bordul, cutia de viteze, sistemul stereo și geamurile strălucesc de curățenie. Totul în mai puțin de zece minute.

Și totul pentru 150 de coroane.

Proprietarul mașinii, un ins îmbrăcat într-un costum gri, cu cravată de aceeași culoare, așteaptă afară. Din când în când mai aruncă o privire înăuntru ca să vadă cum merg lucrurile. Zaheerullah Hassan Mintroza stă în biroul lui de sticlă, conștient de scepticismul proprietarului. „Probabil fiindcă suntem pakistanezi, se gândește el. Dar nu lucrăm ieftin, de-aia tipul e gata să-și asume riscurile”.

„Labagiule! Dac-ai ști tu cine-ți spală mașina!”

Hassan îi lasă pe cei patru să termine, apoi apasă pe un buton care deschide ușa. Proprietarul nu e sigur că trebuie să intre. Hassan se ridică, iese din birou și le face semn celor patru să termine lucrul până nu se întunecă. Yasser Șah se urcă în mașină, o pornește, mașina vuiește agresiv în spațiul cu o acustică perfectă și dă înapoi. Ceilalți o șterg cu cârpe din piele de căprioară.

Hassan se apropie de proprietar și ia banii.

— Arată foarte bine, remarcă proprietarul.

Hassan aprobă din cap, numără cele opt bancnote de câte 20 de coroane și omite să spună că a primit cu 10 coroane mai mult. „Mi se pare corect, se gândește el, din moment ce a fost servit imediat”.

Șah coboară din mașină și îi dă cheile proprietarului. Ceilalți trei șterg și ultimele urme de apă de pe capota mașinii, de pe portiere și jante.

— Mulțumesc foarte mult, spune proprietarul și urcă în mașină.

Se îndepărtează încet. Hassan se uită la ceilalți și le face semn să intre. Cei patru se supun comenzii și intră în cușca de sticlă a lui Hassan. Care e cât un dormitor de mare. Înăuntru sunt trei scaune și un televizor, într-un colț, dat pe Al-Jazeera, fără sonor. Pe masa lui Hassan se află o cană de cafea, un computer și un teanc de documente și de ziare. O reproducere veche a unui nud de Nereida Gallardo Alvarez atârnă pe peretele din spatele scaunului, care scârțâie când Hassan se așază pe el.

— Închide ușa, îi ordonă Hassan lui Yasser Șah.

Hassan apasă pe un buton. În fața spălătoriei se aprinde o lumină roșie.

Ceilalți așteaptă. Hassan îi privește. Are părul destul de lung, dat cu gel și pieptănat pe spate. Nu și-l strânge în coadă de cal, deși ar fi destul de lung pentru așa ceva. În jurul gurii și pe obraji și-a lăsat niște fâșii de barbă, pieptănate cu grijă. Poartă un lanț de aur gros în jurul gâtului și cercei pe măsură. Jeanși prespălați și o vestă albă care îi strânge burta și pieptul. Hassan e slab, dar nu filiform. Are brațe musculoase. Pe unul dintre ele e tatuată o broască verde, pe celălalt, un scorpion negru.

— Avem o problemă, spune el, privindu-i grav pe ceilalți. Am mai vorbit despre asta, ce trebuie să facem într-o situație de genul ăsta și, mai ales, în această situație.

Ceilalți încuviințează din cap, tăcuți. Yasser Șah vrea să intervină. Hassan observă.

— Yasser… îți dau imediat cuvântul, spune el tăios.

Yasser dă să spună ceva, dar Hassan nu-l lasă.

— Trebuie să-i transmitem un mesaj. Asta-i șansa noastră să dovedim că ești cu noi, că prezența ta aici înseamnă mult pentru tine.

Șah lasă ochii în pământ. E scund și solid. În jurul gurii are un pătrat de barbă deasă, iar tenul e neted și încadrat de favoriți. Are nasul strâmb, de la un pumn primit în Gujarat, în 1994. Din aceeași bătaie s-a ales cu buza ruptă, de aceea are o cicatrice pe buza de sus, în stânga. Cercelul din urechea stângă arată ca un diamant.

— Vrei să mergi la închisoare?

Șah ridică privirea.

— Nu, mormăie el.

— Vrei să mergem toți la închisoare?

— Nu.

De data aceasta, vocea lui e mai hotărâtă.

— Modul ăsta de viață cere să ne sacrificăm unii pentru alții, continuă Hassan. Nu putem risca.

Ceilalți se uită la Hassan, apoi la Șah. Hassan așteaptă mult timp înainte să tragă un sertar și să scoată o cutie neagră. O deschide, scoate un pistol și un amortizor și i le dă lui Șah.

— Scurt și la obiect. Fără greșeli.

Șah încuviințează din cap fără tragere de inimă.

— Voi, ceilalți, de îndată ce scriu ziarele despre asta, aveți grijă să fiți cât mai aproape de camerele de luat vederi ale CCTV și să aveți o grămadă de martori care să garanteze pentru voi. Nu știu dacă va trece poliția pe aici, dar, dacă va trece, o va face doar ca să întrebe unde ați fost la ora aia.

Toți, mai puțin Yasser Șah, dau aprobator din cap. Yasser Șah stă cu ochii în podea.

19.

Henning deschide din nou laptopul și localizează FireCracker[41] 2.0 în meniu. Ezită câteva secunde înainte de a da dublu clic pe iconița unei pocnitori în miniatură. Poate că *6tiermes7* folosește o altă versiune acum, una mai recentă, poate că au fost adăugate noi aplicații care necesită reactualizare, el însă face clic pe iconiță. Merită să încerce.

Programului îi ia o veșnicie să se încarce. „Trebuie să-mi iau un computer nou”, gândește Henning, în timp ce ventilatorul începe să huruie. Când mașinăria se pune în mișcare, caută pagina de start a *123news* ca să vadă dacă i-a apărut articolul.

I-a apărut. O privire scurtă îi spune că redactorul a făcut puține modificări. Este articolul de fond. Cel semnat de Iver Gundersen despre arestarea unui suspect este accesibil printr-un link menționat lângă subtitlu. Îl cuprinde greața numai când se uită la cuvintele lui Gundersen.

De aceea se concentrează pe titlul propriului articol: „Nu te vom uita niciodată”. În fotografia care însoțește articolul apar altarul și mesajele pentru Henriette Hagerup. O prezentare standard. Dar una bună, un început bun. Nu e chiar o știre propriu-zisă, dar e un început bun.

Cineva tropăie în susul și în josul scării. Henning încearcă să ignore zgomotul și verifică dacă FireCracker 2.0 funcționează. Funcționează. Dar *6tiermes7* nu este acolo. Lasă totul așa cum e pentru câteva minute. Între timp se forțează să citească articolul lui Iver Gundersen, spunându-și că poate conține vreo informație utilă. Și-aduce aminte că iubitul Norei i-a zis să afle numele prietenului lui Hagerup, un lucru pe care l-a uitat cu desăvârșire.

Își înjură celulele cenușii inutile, dă clic pe articol și începe să citească.

LAPIDARE: *SUSPECT ARESTAT*

Un bărbat cu vârsta între 20 și 25 de ani a fost arestat ca suspect în uciderea cu bestialitate a lui Henriette Hagerup.

Este și o fotografie de la locul faptei – de data asta, cea indicată de el – chiar lângă subtitlu. Vede cortul mare, alb, în fundal. Câțiva privitori stau în spatele cordonului. Citește mai departe.

Bărbatul a fost arestat în urma unei descinderi de rutină a poliției în apartamentul lui. Bărbatul a încercat să fugă când polițiștii i-au bătut la ușă, dar a fost prins repede.

123news *a aflat că în apartamentul suspectului s-au găsit mai multe probe incriminatoare. Suspectul va fi adus în fața unui judecător în cursul zilei de azi și, până la aflarea deciziei acestuia, va rămâne în arestul poliției. Lars Indrehaug, avocatul suspectului, susține nevinovăția clientului său.*

Apoi Gundersen rezumă cazul, arată în detaliu ce s-a întâmplat, când s-a întâmplat și ce noutăți au apărut în cursul zilei. Include și câteva cuvinte ale inspectorului-șef Gjerstad, pe care Henning își amintește că le-a auzit la conferința de presă.

Dinspre scară se aude același zgomot. Verifică din nou FireCracker 2.0. E tot singurul utilizator conectat. Se hotărăște să rămână așa, în caz că *6tiermes7* se conectează și el în cursul serii sau al nopții. Dar are senzația, deloc plăcută, că nu se va întâmpla asta.

Oftează și privește absent peretele. În sfârșit, prima lui zi de muncă s-a încheiat. Se gândește la cei pe care i-a întâlnit: Kåre, Heidi, Nora, Iver, Anette. După numai o zi de muncă a aflat niște lucruri și a cunoscut niște oameni de care s-ar fi putut lipsi cu dragă inimă. Amintirile se întorc, amintiri care, sperase el, vor rămâne în întuneric.

Se gândește la Nora, la ce face ea acum, dacă e cu Gundersen. Bineînțeles că e cu el. Cel mai tare Sacou-din-reiat, Marele Cuceritor. Probabil că iau cina chiar acum. Într-un restaurant. Povestindu-și ce-au făcut peste zi, ce vor face când ajung acasă, sub pătură sau deasupra ei, poate.

Se hotărăște să nu se mai gândească la asta și speră că seara și noaptea vor veni repede.

•

Tropăitul tot n-a încetat. Henning se ridică, să vadă despre ce e vorba. Când scoate capul pe ușă, vede un bătrân care urcă treptele. Omul respiră greu. E îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurți, în rest nimic. În ciuda vârstei – Henning apreciază că e trecut bine de șaptezeci de ani –, mușchii încă nu i-au luat-o la vale. Cei doi se privesc. Omul dă să urce mai departe, dar se oprește și se mai uită o dată la Henning.

— Tocmai v-ați mutat? întreabă el.

— Nu. Locuiesc aici de șase luni.

— Zău? Eu stau chiar dedesubt.

— Am înțeles.

Bătrânul coboară la Henning și îi întinde mâna.

— Gunnar Goma. Am avut o operație de bypass. Patru artere.

Arată spre o cicatrice uriașă de pe piept. Henning încuviințează din cap și dă mâna cu el.

— De-asta respir greu. Dar îmi revin eu. Ca să le satisfac pe domnișoare, he, he.

— Henning Juul.

— Și nu port chiloți.

— Mulțumesc pentru informație.

— Poate bem o cafea zilele astea.

Henning înclină iar din cap. Îi place cafeaua, dar nu crede că va bea vreo ceașcă în compania lui Gunnar Goma. Deși, dacă stă bine să se gândească, invitația nu e chiar de lepădat.

•

Când intră, aude un *ping* dinspre laptop. Și-aduce aminte acest *ping.* Ding-dong, ca un clopoțel la ușă. Înseamnă că i-a trimis cineva un mesaj prin FireCracker.

6tiermes7. El trebuie să fie.

Se așază repede, mișcă mouse-ul și trezește ecranul la viață. Închide toate celelalte ferestre, ca să rămână deschis numai FireCracker. Privește ecranul. A apărut o fereastră mică, pătrată. Înăuntru scrie:

6tiermes7:
Judecător.

Ca să fie absolut sigur că nu mai folosește și altcineva programul, au căzut de acord asupra mai multor serii de cuvinte codificate. Cel care inițiază conversația scrie prima parte. Dacă cel care răspunde dă continuarea corectă, totul e în regulă.

MakkaPakka:
Diavol.

Este recompensat cu un *smiley face.*

6tiermes7 și Henning au vorbit despre multe lucruri, pe lângă probele și cazurile aflate în atenția poliției. A primit numele de MakkaPakka fiindcă *6tiermes7* știe că Henning face alergie la show-ul *În grădina nopții,* o emisiune de jumătate de oră pentru copii, pe care NRK o difuzează în fiecare după-amiază înainte de emisiunile pentru copiii mai mari. Personajele din emisiune nu vorbesc foarte mult, se rezumă să scoată sunete care corespund numelor pe care le poartă. Iggle

Piggle, Upsy Daisy, Makka Pakka, Tombliboo și Ninky Nonk.

Henning e convins că lui *6tiermes7* îi place să-l tachineze ori de câte ori stau de vorbă, indiferent de motiv.

MakkaPakka:
Nu eram sigur că mai exişti.

6tiermes7:
La fel și aici. Ți-am simțit lipsa.

MakkaPakka:
Mulțumesc.

6tiermes7:
Deci te-ai întors. Am auzit că ai fost la conferința de presă de azi.

MakkaPakka:
Cine ți-a spus?

6tiermes7:
Prim-ministrul. Drept cine mă iei?

Smiley face din partea lui Henning.

6tiermes7:
Care-i problema?

MakkaPakka:
Henriette Hagerup. Drept cine mă iei?

Alte zâmbete.

6tiermes7:
De ce ai nevoie?

MakkaPakka:
De tot ce știi – sau nu știi.

6tiermes7:
Dar știu că nu pierzi timpul.

MakkaPakka:
N-am timp de pierdut. Poliția are ceva care să merite atenția despre… cum îl cheamă?

Nu primește un răspuns imediat. „Poate că m-am pripit, poate că am fost prea insistent”, se gândește Henning. Trece un minut. Apoi altul. Se întristează. Într-un târziu, apare un mesaj.

6tiermes7:
Scuze. Pauză de tufiș.

Alte zâmbete.

6tiermes7:
Numele lui e Mahmoud Marhoni. Prietenul ei. A luat-o la fugă în momentul în care sergentul Sandland și inspectorul Brogeland au apărut la ușa lui. Și-a dat foc la laptop. Se *pare că s-a certat cu HH în seara în care a fost ucisă. Există SMS-uri compromițătoare de la ea către el.*

MakkaPakka:
Ați reușit să recuperați laptopul?

6tiermes7:
Încă nu știu.

MakkaPakka:
OK. Hagerup a fost lapidată?

6tiermes7:

Lapidată, biciuită și i s-a tăiat o mână. Avea urme de pistol Taser pe gât.

MakkaPakka:
Pistol Taser? *Cum sunt însemnate vitele*?

6tiermes7:
Da.

„Asta nu sună deloc a crimă de onoare, se gândește Henning. Mai degrabă sună a *sharia* și *hudud.* Ceva nu se potrivește”.

MakkaPakka:
MM are cazier?

6tiermes7:
Nu.

MakkaPakka:
Gjerstad ce părere are?

6tiermes7:
Încă nu și-a format o părere. Cred că se bucură dacă ancheta înaintează cât de cât.

MakkaPakka:
MM are familie?

6tiermes7:
Un frate. Tariq. Stau în același apartament.

MakkaPakka:
Ai *spus ceva despre niște SMS-uri compromițătoare. În ce fel sunt compromițătoare*?

6tiermes7:
Cred că femeia a fost infidelă.

MakkaPakka:
Și de asta *a fost ucisă*? *De asta luați în calcul o crimă de onoare*?

6tiermes7:
Nu știu.

„Pun pariu că Iver Gundersen habar n-are de asta”, se gândește Henning și dă din cap de câteva ori. În minte începe să-i încolțească un plan. Îi plac planurile. Dar nu-i plac scurtăturile.

Și are senzația că poliția tocmai a luat-o pe scurtătură.

20.

Vise. Henning tare ar vrea să existe un buton pe care să apese ca să-și împiedice accesul la subconștient noaptea. Tocmai s-a trezit, ochii i se obișnuiesc cu întunericul, în timp ce simte că nu mai are aer. Are febră. Încă nu s-a crăpat de ziuă, dar s-a trezit de-a binelea. Și a visat din nou.

A visat că s-au dus pe terenul de joacă din parcul Sofienberg, el și Jonas. Era iarnă, era frig. A curățat o bancă de zăpadă și de gheață, s-a așezat și a început să-și soarbă cafeaua fierbinte din paharul de plastic, în timp ce privea fața zâmbitoare a lui Jonas, obrajii îmbujorați și aburul care-i ieșea din gură, sub căciulița de lână de un albastru-deschis, pe care i-o trăsese prea mult pe cap; ochii lui îi căutau mereu pe cei ai lui Henning. Și l-a văzut cum se urcă în punctul cel mai de sus al cadrului de metal. Jonas nu și-a luat ochii de la tatăl lui, nu s-a uitat pe unde calcă, i-a fugit piciorul, s-a desprins de cadru și a căzut cu fața în jos, izbindu-se cu gura de unul dintre suporți. Henning a sărit de pe bancă, a dat fuga la el, l-a întors ca să vadă cât de grav este, dar n-a văzut decât o față neagră, ca acoperită cu funingine. Jonas nu mai avea gură. Și nici dinți.

Singurul lucru care nu era negru erau ochii, care ardeau ca niște tăciuni aprinși.

Se trezește suflând, suflând disperat în ochii lui Jonas, ca să stingă flăcările. Dar flăcările nu vor să se stingă. Ochii lui Jonas seamănă cu lumânările acelea care se reaprind singure; poți să încerci, dar niciodată n-ai să reușești să le stingi.

Visul îl întoarce pe dos de fiecare dată. Când se trezește, inima îi bate nebunește; închide ochii ca să blocheze imaginea care îi face atâta rău. Vizualizează oceanul. Doctorul Helge l-a învățat

asta, să se concentreze pe un loc sau pe o activitate preferată, ori de câte ori îi revin amintirile.

Lui Henning îi place marea. Are amintiri fericite despre apa sărată. Marea îl ajută să-și deschidă iar ochii. Se întoarce pe o parte, se uită la ceasul de la mobil și vede că a dormit aproape trei ore. Nu-i rău, pentru el. Și hotărăște că e de-ajuns.

Cel puțin pentru noaptea asta.

Nu prea are ce face în miez de noapte. Ignoră chibriturile și se dă jos din pat. Se duce în camera de zi, se uită la pian, dar merge mai departe. Îl doare șoldul, dar este prea devreme ca să-și ia pilulele.

Se așază pe un scaun din bucătărie. Ascultă frigiderul. Zumzăie și huruie din ce în ce mai tare. „N-o mai duce mult, se gândește el. Ca și proprietarul”.

N-a mai fost acolo de foarte mulți ani, dar gemetele frigiderului îi amintesc de căsuța de vacanță a familiei. Chiar la intrarea în Stavern, lângă campingul Anvikstranda. Este simplă, modestă și micuță: nu are mai mult de treizeci de metri pătrați. Cu vedere la mare, fantastică. Și zeci de vipere.

Bunicul lui a ridicat căsuța cu minimum de cheltuieli, chiar după război, și, din câte știe Henning, frigiderul de acolo e chiar cel cumpărat de el. Geme și merge aproape la fel ca frigiderul din apartamentul lui.

N-a mai fost acolo de când era copil. Bănuiește că Trine mai trece pe acolo, dar nu știe sigur. Poate că frigiderul e la locul lui. Era unul mic, mereu îi dădeau câte un picior după ce-l închideau. Altfel, ușa s-ar fi deschis din nou. Clapa de la congelator lipsea. Compartimentele de pe ușă jucau și erau crăpate, ceea ce însemna că obiectele grele, cum ar fi cutiile cu lapte sau sticlele, trebuiau ținute în corpul principal al frigiderului, culcate.

Dar frigiderul funcționa. Își amintește și acum cât de rece era laptele. Și hotărăște că e bine să

îmbătrânești, atâta timp cât reușești să funcționezi. Niciodată n-a gustat un lapte mai rece, rece de-l lua cu dureri de cap, ca în căsuța aceea, în vacanțele de vară. Dar cât de mult îi plăcea. Ce liniște era. Prindeau crabi, jucau fotbal pe câmpul de lângă camping, făceau ascensiuni pe stânci, înotau în mare, iar seara frigeau cârnați pe plajă.

Vârsta inocenței. Oare de ce nu putea să rămână așa?

Se întreabă dacă Trine își amintește verile acelea.

•

Se gândește din nou la *sharia. Allah-u-akbar.* Și își aduce aminte ce-a spus la Oslo, în 2004, Zahid Mukhtar, șeful Consiliului Islamic: „Ca musulmani, vă supuneți legii islamice, iar pentru musulmani *sharia* are întâietate față de toate celelalte legi. Nicio altă interpretare a Islamului nu poate fi posibilă".

La scurt timp după aceea, Henning a intervievat un antropolog social de la Institutul Creștin Michaelsen, care i-a explicat că majoritatea occidentalilor au o imagine deformată despre *sharia.* Deși sunt tradiții de o mie de ani, iar în privința interpretării legilor lui Allah există un anumit consens, *sharia* nu este un set unic și absolut de legi scrise. Specialiștii în religie, care interpretează Coranul și textele Hadith, sunt cei care decid ce e bine și ce e rău, interpretarea lor fiind influențată de cultura din care fac parte. În Norvegia, majoritatea oamenilor asociază *sharia* cu pedeapsa cu moartea din țările musulmane. Iar această ignoranță este exploatată în mod deliberat.

Antropologul social, al cărui nume l-a uitat, i-a arătat un site în norvegiană care comenta legile *shariei* și pedepsele pe care le atrăgea încălcarea lor. „E un mod foarte simplist de a vedea lucrurile", a spus el arătând spre ecran. „Foarte puțini oameni înțeleg de aici, cu adevărat ce este *sharia.* Numai cei care nu sunt în materie pot posta

o pagină ca asta. Folosesc un concept fluid ca să obțină putere și influență. Cei mai mulți nu-și dau seama că pedepsele *hudud* ocupă un loc periferic în Coran. Câțiva specialiști chiar cred că ar trebui ignorate total".

Interviul l-a impresionat pe Henning fiindcă i-a pus sub semnul întrebării propriile prejudecăți despre musulmani, în general, și despre *sharia,* în special. Iar acum, când se gândește la pedepsele *hudud* și le leagă de uciderea lui Henriette Hagerup, mai multe lucruri par să nu se potrivească. Tânăra nu era musulmană. Nici nu era măritată cu un musulman și nici nu furase nimic; cu toate acestea, îi fusese tăiată o mână.

Clatină din cap. În urmă cu câțiva ani, ar fi putut găsi o explicație credibilă, acum însă este din ce în ce mai convins că logica îi scapă. Și tocmai asta e problema. Crimele își au *întotdeauna* logica lor. Trebuie să o aibă. Iar el trebuie doar să găsească numitorul comun.

21.

Apartamentul în care stă îi aduce aminte de un talcioc. Nu-i plac talciocurile. Nu știe de ce, dar îl fac să se gândească la mașini, la motoare care merg în gol, la portiere închise, la vânzători de ocazie care își laudă marfa.

În Kløfta, în garajul familiei Juul, erau pneuri care ar fi trebuit aruncate de mult, biciclete vechi, ce nu mai puteau fi folosite, unelte de grădinărit ruginite, furtunuri sparte, pungi cu șindrilă, schiuri de care nu se atingea nimeni, cutii cu vopsea, pensule, stive de bușteni lipite de perete. Deși tatăl lui Henning nu meșterea niciodată la mașinile lui, casa mirosea mereu a garaj. Mirosea a ulei.

Mirosul de ulei îi va aminti mereu de tatăl lui. Nu-și aduce aminte prea multe despre el, dar de ulei sigur își amintește. Henning avea cincisprezece ani când tatăl lui a murit subit. Într-o dimineață pur și simplu nu s-a mai trezit. Henning se trezise devreme, avea lucrare la engleză. Intenția lui era să mai treacă o dată prin materie înainte ca restul familiei să înceapă să se foiască prin casă. Trine însă era deja trează. Stătea jos, în baie, cu genunchii lipiți de piept.

A murit.

Apoi a arătat spre perete, peretele dormitorului părinților. Nu plângea, spunea întruna:

A murit.

Și-aduce aminte că a bătut la ușă, chiar dacă era întredeschisă. Ușa de la dormitorul părinților era mereu închisă. Acum era deschisă. Tatăl lui zăcea acolo, cu mâinile pe pătură. Avea ochii închiși. Arăta liniștit. Mama lui dormea încă. Henning s-a apropiat de tatăl lui și l-a privit. Părea că doarme. L-a scuturat, dar nu s-a mișcat. Apoi din nou, mai tare.

Mama lui s-a trezit. La început s-a arătat surprinsă, întrebându-se ce naiba făcea Henning acolo. Apoi s-a uitat la soțul ei – și a țipat.

Henning nu-și amintește prea mult din ce s-a mai întâmplat. Și-aduce aminte doar de mirosul de ulei. Chiar și mort, Jakob Juul mirosea a ulei.

După micul dejun alcătuit din două cești de cafea cu trei cubulețe de zahăr, Henning se hotărăște să meargă la serviciu. E de-abia 5:30, dar crede că n-are niciun rost să mai piardă vremea în casă.

Vizualizează marea, în timp ce intră pe Urtegata. Ar trebui să se simtă obosit, dar cafeaua l-a trezit de-a binelea. Sølvi încă nu e acolo, dar o vizualizează și pe ea când folosește cardul.

Mai este o singură persoană în birou. Redactorul de noapte stă gârbovit asupra tastaturii, sorbind dintr-o ceașcă de cafea. Henning înclină scurt din cap când privirile li se întâlnesc, apoi redactorul se întoarce spre monitor.

Henning se lasă să cadă pe scaunul care scârțâie. Se surprinde întrebându-se când vine Iver Gundersen, dacă este în faza postcoitum și radiază de fericire, dacă e clar pentru toată lumea că Nora i-a asigurat un start bun.

Când iese din fantezia lui masochistă, Henning ar putea jura că a simțit parfumul Norei. Nucă de cocos pe pielea caldă. Nu-și amintește numele loțiunii, cea care îi plăcea ei atât de mult, iar lui îi plăcea atât de mult fiindcă o folosea ea. Dar simte mirosul de nucă de cocos în jurul lui. Se întoarce, se ridică pe jumătate de pe scaun și se uită de jur-împrejur. Numai el și redactorul de serviciu sunt acolo. Și totuși, simte mirosul de nucă de cocos. Adulmecă. Adulmecă. De și-ar aminti numele loțiunii!

Mirosul dispare la fel de repede cum a apărut. Henning se lasă să cadă înapoi, pe scaun. „Marea, Henning, își spune el. Concentrează-te asupra mării”.

22.

Cercetare este un cuvânt frumos. E chiar o profesie. *Cercetător.* Fiecare serial TV are câte unul. Fiecare redacție de știri TV are unul, câteodată chiar mai mulți.

Henning face o cercetare mică în timp ce restul redacției de-abia se trezește. Cercetarea, poate cea mai importantă sarcină a jurnalistului atunci când n-are altceva de făcut. Săpături, săpături, săpături. Cele mai stranii și, în ultimă instanță, cele mai semnificative informații pot fi găsite în cele mai ciudate texte sau arhive.

Și-amintește un caz la care a lucrat cu ani în urmă. La vremea aceea nu prea avea experiență, nu investigase mai mult de zece crime, când un vicar pe nume Olav Jørstad a dispărut pe mare, în largul coastei Sørland. Toată lumea știa cât de mult îi plăcea lui Jørstad să pescuiască, dar vicarul cunoștea bine marea și nu ieșea niciodată dacă se anunța vreme potrivnică.

În cele din urmă i-a fost găsită barca, răsturnată. Jørstad însă n-a fost găsit, toate probele indicând un accident tragic. Curentul probabil că dusese cadavrul departe, în largul mării albastre.

Henning a investigat cazul pentru *Aftenposten.* A pregătit materialul standard, adică a intervievat familia, vecinii, prietenii, congregația lui Jørstad, practic toată zona protestantă. După ce a discutat cazul cu redactorul, Henning s-a hotărât să continue, bănuind că lipsea ceva din tabloul lui Jørstad, la care fiecare adăuga câte o tușă. În ochii enoriașilor, Jørstad era un vicar remarcabil, un strălucit lider spiritual, înzestrat cu darul elocinței; unii chiar pretindeau că i-ar fi vindecat de diverse boli, Henning însă nu însera asemenea lucruri în articolele lui, considerând că unii dintre ei nu voiau decât publicitate.

Printre altele, rolul de maestru de cor și dirijor al lui Jørstad nu se bucura de prea mare atenție. Fiecare biserică are corul ei. Vicarii sunt instruiți în arta corală. Reverendul Jørstad era un om căruia îi plăcea disciplina și, în consecință, avea un cor bun. La câteva zile după dispariția lui Jørstad, după ce ecoul acesteia în mass-media s-a mai estompat, Henning a discutat cu Lukas, fiul lui Jørstad. Când s-a ajuns la cor, Henning l-a întrebat dacă făcuse și el parte. Lukas a spus că nu.

Câteva săptămâni mai târziu, Henning a încercat să dea de un membru al corului, o femeie pe nume Susanne Opseth, pare-se una dintre ultimele persoane care îl văzuseră pe Jørstad în viață. În urma cercetărilor, Henning a găsit mai multe articole de ziar în care apărea și ea. Într-unul dintre ele, de la începutul anilor 1990, înainte de internet, femeia apărea într-o fotografie, cântând în corul condus de Jørstad. Ceea ce n-a văzut Henning de prima dată, dar a descoperit după ce a examinat fotografia în detaliu, a fost că Lukas se afla și el acolo, în ultimul rând din cor.

Așadar, Lukas mințise când îi spusese lui Henning că nu cântase în cor. De ce să mintă într-o chestiune atât de banală? Răspunsul era evident. Era ceva legat de cor, un lucru pe care Henning nu trebuia să-l afle.

Dar Henning s-a apucat să sape, a intervievat tot corul și nu i-a trebuit mult timp ca să descopere că Lukas părăsise corul ca un gest de revoltă împotriva tatălui său, ca să-l umilească în public. Membrii corului nu erau singurii cărora Jørstad le impunea o disciplină de fier. Jørstad avea reguli stricte, recitarea unor versete din Biblie, o educație severă, lipsită de afecțiune. Și distrusese relația care se înfiripase între Lukas și Agnes, o fată de vârsta lui. Lui Jørstad, fata îi era antipatică și tocmai de aceea nu era de acord ca Lukas să-și piardă timpul cu ea.

Potrivit interogatoriilor de mai târziu ale poliției, Lukas a dat frâu liber acelor ani lungi, plini de frustrări și de persecuții, într-o noapte în care tatăl lui l-a luat la pescuit. L-a lovit în cap cu o vâslă, iar Jørstad a căzut în apă. Apoi Lukas a răsturnat barca și a înotat până la țărm.

Înotător imbatabil, Lukas era dispus să suporte consecințele faptelor sale. Orice, numai să scape de tirania tatălui. Dar a avut un noroc neașteptat: cadavrul nu a fost găsit.

Colaborând cu poliția, Henning a reușit să-și publice articolul chiar în ziua în care Lukas a fost arestat. Nu a verificat, dar, din câte știe, Lukas e tot în închisoare. Și totul din cauza unei singure fotografii apărute într-un ziar local, cu mulți, mulți ani în urmă.

Cercetare. Până și cea mai firavă adiere de vânt poate dărâma un castel din cărți de joc.

Lui Henning îi place să cerceteze, îi place să găsească informații despre oameni. Mai ales dacă acești oameni îl interesează sau au făcut ceva ieșit din comun. Internetul este ideal pentru cercetare. La început nu i-a plăcut, de fapt chiar avea un dinte împotriva lui, acum însă nu-și mai poate imagina viața fără el. După ce-ai condus un Mercedes, nu te mai întorci la bicicletă.

Cercetarea pe care o face acum îi sugerează cum își va petrece restul zilei. Încă nu are un plan când îi vede intrând împreună pe Heidi Kjus și Iver Gundersen. Henning nu aude ce vorbesc, dar stă cu urechile ciulite. Gundersen zâmbește și afișează un aer mulțumit – „de el”, se gândește Henning –, Heidi însă e serioasă ca întotdeauna. Are atitudinea ei bine cunoscută: „Hai să ne punem pe treabă”.

Heidi rareori își permite să zâmbească; din punctul ei de vedere, acesta este un semn de slăbiciune. Când a început să lucreze la *Nettavisen,* ieșea și ea la o bere cu ei, vinerea. Era vorbăreață și sociabilă, dar nu se îmbăta niciodată, cel puțin nu ca să se vadă. Astăzi însă, Henning nu și-o

poate imagina într-un bar. Acum ea e Șefa. Șefii trebuie să fie întotdeauna spirt. Dacă e obosită, n-o arată. Își reprimă râsul dacă spune cineva o glumă. Nu se cade să te lași corupt de umor în timpul programului, îți afectează concentrarea.

Heidi se uită la Henning în timp ce vorbește cu Gundersen. Ceva o încântă, drept care gesticulează cu entuziasm. Gundersen aprobă din cap. Henning observă că Gundersen se schimbă la față când îl vede pe Henning deja la biroul lui. Ca și cum cosmopolitul fercheș, arogant și sigur de el descoperă brusc că are acnee și se întoarce în timp cu cincisprezece ani.

— Atât de matinal? îl întreabă Gundersen.

Henning încuviințează din cap, dar nu răspunde și se uită la Heidi care se așază fără să spună nimic.

— Cum a mers ieri? întreabă Gundersen.

Henning îl privește încruntat. „Labagiule, se gândește el. Nu mi-ai citit articolul?”

— Bine.

— Oamenii s-au arătat dispuși să vorbească?

Gundersen se așază la birou și își deschide calculatorul.

— Suficient.

Gundersen zâmbește strâmb și privește spre Heidi. Henning știe că ea ascultă, deși ai zice că nici vorbă de așa ceva. Se concentrează asupra monitorului.

„Valuri sărate, Henning.

O, ce distracție va fi”.

•

Puțin mai târziu, Heidi spune, cu vocea ei de Șefă, că e cazul să țină o ședință. Gundersen și Henning nu spun nimic, dar se ridică și o urmează fără tragere de inimă. Gundersen o ia înainte și așteaptă 29 de secunde ca să-și ia o cafea. Pauza îi lasă singuri pe Henning și pe Șefa lui. Henning se pregătește pentru o nouă papară, dar Heidi spune:

— Ai scris un articol bun, Henning.

Henning știa asta. Dar nu știa că Heidi va fi îndeajuns de înțeleaptă ca să recunoască. Îi vine să spună că data viitoare va fi mai prompt, dar tace. Heidi s-ar putea comporta ca unul dintre Devoratorii Morții care apar în *Harry Potter*. S-ar putea ca mâine să n-o mai recunoască sau să se schimbe când e lună plină, cine știe. Pentru numele lui Dumnezeu – ultima oară când a avut o ședință cu Heidi, *el* era cel care îi evalua articolele! Și nu invers. Ți-l imaginezi pe Cristiano Ronaldo învățându-l pe un puști de opt ani cum să joace fotbal și apoi cum același băiat, câțiva ani mai târziu, îl bate pe spate pentru că a dat o pasă bună?

OK, metaforă neinspirată, dar chiar și așa! E sigur că Heidi îi citește gândurile, dar Gundersen îi vine în ajutor, intrând chiar atunci în sala de ședințe.

— Numai noi trei? întreabă el.

— Da.

— Dar Jørgen și Rita?

— Jørgen e de serviciu azi, iar Rita e la noapte.

Gundersen încuviințează din cap. Heidi se așază în capul mesei și scoate o foaie de hârtie. Trece în revistă subiectele de azi. Și o face rapid. Henning știe explicația: departamentul care monitorizează știrile și publică articolele non-stop poate gestiona aproape toate problemele. Heidi are și un motiv ascuns: vrea să demonstreze că ea e Șefa, că ea controlează totul.

Apoi ajung la motivul real.

— Unde suntem cu lapidarea? Avem ceva completări pentru azi?

Henning se uită la Gundersen. Gundersen se uită la Henning. Henning își reia rolul de nou-venit și așteaptă ca Gundersen să-și primească papara. Gundersen soarbe din pahar și se apleacă înainte.

— Poliția pare a fi sigură că Marhoni a comis crima. Am o sursă demnă de încredere în secție, care ar putea să-mi ofere unele informații de la interogatoriile la care este supus.

Heidi aprobă din cap și își notează ceva pe foaia de hârtie.

— Altceva?

— Deocamdată, nimic. Am să iau legătura cu sursele mele ca să văd dacă a mai apărut ceva.

Heidi aprobă iar din cap. Apoi se uită la Henning.

— Henning, ce planuri ai pentru azi?

Heidi stă cu pixul pregătit. Henning nu e obișnuit să dea seama unui superior, drept care ezită un moment, apoi își drege glasul.

— Încă nu sunt sigur.

Heidi dă să scrie ceva, dar se oprește.

— Încă nu ești sigur?

— Da. Am câteva idei, dar nu știu dacă duc la ceva.

Adevărul e că nu știe dacă îi poate găsi pe cei cu care vrea să vorbească sau dacă aceștia îi vor spune ceva util, și nici nu vrea să promită ceva și să nu se poată ține de cuvânt. Mai bine să nu spună nimic.

— Ce fel de idei, Henning? insistă ea.

Henning simte îndoiala din vocea ei. Și o vede cum îi aruncă pe furiș o privire lui Gundersen.

— Vreau să vorbesc cu câteva persoane de la facultate – dacă le găsesc azi acolo.

— Am scris despre reacția emoțională.

— Aici nu e vorba de reacția emoțională. Aici e vorba de altceva.

— Ce anume?

Henning ezită din nou, vrea să-i spună despre ochii lui Anette, despre cum pedepsele *hudud* i se par ilogice, dar nu are încredere nici în Heidi, nici în Gundersen. Cel puțin, pe moment. Știe că sunt colegii lui și că trebuie să colaboreze cu ei, dar colegii mai întâi trebuie să-i câștige încrederea. Nu are nicio legătură cu rivalitatea profesională sau cu orgoliul.

— Cred că trebuie să mai aflăm unele lucruri despre viața și anturajul lui Hagerup ca să ne

lămurim asupra cazului, spune el. Sper ca oamenii de la facultate să mă facă să înțeleg cine era Hagerup și de ce criminalul a ales s-o paralizeze cu un pistol Taser și să-i arunce cu pietre în cap până a lăsat-o fără suflare.

E mulțumit de răspuns până își dă seama ce-a spus.

— Un pistol Taser?

Gundersen îl privește lung. Henning se înjură în sinea lui.

— Poftim? face el.

O încercare jalnică de a câștiga timp.

— Nu-mi aduc aminte să fi citit ceva de vreun pistol Taser.

Henning nu spune nimic, doar simte două perechi de ochi înfigându-se în el ca niște ace. Se înroșește la față.

— Cine ți-a spus asta, Henning? întreabă Heidi.

— Cred că am auzit undeva că s-a folosit un pistol Taser, răspunde el, dându-și imediat seama cât de firavă sună explicația lui.

Vede după fețele lor că nu-l cred. Dar cei doi nu spun nimic. Doar îl fixează cu privirea.

„Valurile sărate, înspumate nu te mai ajută acum, Henning”. Se aude respirând anevoie. Apoi spune:

— Am terminat?

Nu se uită la ei, se ridică în picioare și evită să le întâlnească privirea în timp ce se îndreaptă spre ușă, aproape așteptând să audă vocea ascuțită a lui Heidi ordonându-i să se întoarcă, Henning Labradorul, șezi, dar pune mâna pe clanță, nu se întâmplă nimic, o apasă, deschide ușa cu putere și iese.

Tăcerea pe care o lasă în urmă e ca un avion care i se prăbușește în cap. Își închipuie prea bine ce spun despre el Gundersen și Heidi, în absența lui. Nu că i-ar păsa.

E pur și simplu recunoscător că a scăpat de acolo.

23.

Henning ajunge pe străzile Grønlandului înainte ca Heidi și Gundersen să-și încheie ședința. Temperatura a crescut cu câteva grade de când a venit la ziar, iar aerul e umed. Privește în sus. Norii, albi și cenușii, se întrec pe cer. E aproape ora nouă. Tariq Marhoni probabil că nici nu s-a trezit.

Henning a găsit puține lucruri interesante despre el pe internet: Tariq a sosit în Norvegia de la Islamabad la mijlocul anilor 1990, fratele lui a venit cu câțiva ani mai devreme, și au stat la trei adrese. În timp ce pe Mahmoud nu l-a găsit în niciun articol de ziar sau forum, pe nicio pagină web sau în niciun registru fiscal, Tariq a apărut într-un sondaj de opinie inițiat de VG, acum câțiva ani, unde era întrebat dacă e pentru sau împotriva Uniunii Europene.

Tariq s-a plasat în categoria „nu știu”. Atât a aflat Henning. Cu alte cuvinte, frații Marhoni au dus o viață discretă; Henning însă e uns cu toate alifiile, știe el bine că asta nu înseamnă nimic. Tariq este totuși cel mai în măsură să-i spună ceva despre Mahmoud, singurul suspect al poliției, deja considerat a fi vinovat. Tocmai de aceea Henning vrea să afle cât mai multe despre el.

Deși e trecut abia cu puțin de ora nouă, se hotărăște să-i facă o vizită lui Tariq. Dacă nu răspunde fiindcă doarme sau e plecat, Henning poate intra într-o cafenea din apropiere ca să mănânce și el ceva. Numai Dumnezeu știe cât îi e de foame.

În drum spre Oslogate, trece pe lângă secția de poliție unde un ins într-o vestă reflectorizantă taie iarba de zor. Mașinile trec în viteză. Henning se îndreaptă spre Middelalderparken. Zona și-a schimbat înfățișarea în ultimii ani, fațadele au fost

revopsite, noile clădiri rezidențiale au fost terminate, cartierul devenind și mai atrăgător. Faleza Bjørvika este la doar câteva sute de metri. Poți ajunge pe jos la noua Operă în doar zece minute, fără să gâfâi.

Înainte să urce la numărul 37, își pune mobilul pe mut. Prea multe interviuri sunt stricate sau își pierd din avânt din cauza unui semnal supărător venit dintr-un laptop sau dintr-un buzunar al hainei.

Ușa care dă spre curtea din spate e deschisă, drept pentru care Henning intră fără probleme. Coridorul este întunecat și pustiu. De la una dintre ferestre se aude o muzică orientală. Două persoane strigă una la alta în același apartament. Miroase a ceva dulce.

Se îndreaptă spre scara B, unde locuiesc frații Marhoni. Când dă să apese pe butonul pe care scrie „Marhoni”, ușa din fața lui se deschide. De după ea apare un ins cu o barbă roșcată. Nu-l bagă în seamă pe Henning și nici nu închide ușa după el, astfel că Henning prinde clanța înainte ca ușa să se închidă.

Pe scară plutește un miros greu de mirodenii. Șoldul lui protestează în timp ce urcă treptele. Se blestemă în gând că în dimineața asta nu și-a luat pastilele, dar uită de durere când vede numele MARHONI pe plăcuța unei uși de la mezanin. Se oprește ca să-și recapete suflul. Prima lui vizită la domiciliu. „Ieri ai fost cam ruginit, Henning. Azi poate că s-a mai dus din rugină”.

Apasă pe sonerie. Așteaptă și ascultă. Soneria pare a fi defectă. Se hotărăște să bată la ușă. Își încleștează pumnul și bate tare și repede, de trei ori. Simte că-l dor încheieturile degetelor.

A auzit ceva înăuntru? Așa i s-a părut. Cineva care s-a întors pe partea cealaltă, în pat? Bate din nou. Aude pași pe podea. Se dă înapoi. Ușa se deschide. Un Tariq Marhoni cu ochii cârpiți de somn se oprește în prag. Arată de parcă doarme de-

a-n picioarele. Își mijește ochii și se clatină. E doar în chiloți și cu o vestă jegoasă. E tras la față, sub ochi are niște pungi uriașe, iar părul de pe față arată că stăpânul încearcă cu disperare să-și lase barbă. Tariq e bucălat și are păr stufos, cârlionțat. Arată de parcă n-ar mai fi făcut duș de zile întregi.

Tariq se sprijină de perete.

— Salut, sunt Henning Juul.

Tariq nu spune nimic.

— Lucrez pentru *123news* și…

Tariq face un pas înapoi și îi trântește ușa în nas. Și întoarce de două ori cheia în broască.

Excelent, Henning. Bine jucat!

— Doar de două minute am nevoie, Tariq!

Zgomot de pași care se îndepărtează. Henning fierbe de furie, dar bate din nou la ușă. Își joacă ultima carte.

— Cred că fratele tău e nevinovat, de-asta sunt aici!

Strigă puțin mai tare decât ar fi vrut. Sunetul reverberează. Așteaptă. Și așteaptă. Niciun zgomot dinăuntru. Se blestemă în gând.

Cu asta nu dădea niciodată greș!

Lasă să treacă un minut, poate două, apoi se hotărăște să plece. Se îndreaptă spre ieșire, dar aude un scârțâit. Se întoarce. Ușa se deschide. Tariq se uită la el. Orice urmă de apatie i-a dispărut din priviri. Henning profită de șansă și ridică mâinile.

— Intenția mea nu e să-l împroșc cu noroi pe fratele tău.

Are vocea moale, plină de compasiune. Tariq pare să-l creadă.

— Crezi că e nevinovat?

Vorbește într-o norvegiană stricată, cu glas subțire. Henning încuviințează din cap. Tariq șovăie, nu știe ce să facă. Burta îi umflă vesta.

— Dacă scrii vreun rahat despre fratele meu…

Încearcă să pară fioros, dar nu-și termină amenințarea. Henning ridică iar mâinile. Ochii lui

singuri ar trebui să-l convingă pe Tariq că nu glumește. Tariq se retrage, dar lasă ușa deschisă. Henning îl urmează.

„Bravo, Henning. Recuperezi repede”.

Henning închide ușa după el și verifică tavanul. Și găsește ce caută.

— Trebuie să mă îmbrac, strigă Tariq.

Henning se uită în jur și rămâne surprins când vede doar ordine și curățenie. În dreapta holului unde, lângă perete, se înșiruie mai multe perechi de pantofi, sunt două uși. În stânga lui este o ușă deschisă. Aruncă o privire. Colacul toaletei e ridicat. Un miros ușor de Cif cu lămâie ajunge până în hol.

Trece pe lângă bucătărie. În chiuvetă zac o farfurie plată, cu câteva coji de pâine, și un pahar cu urme de lapte. Se îndreaptă spre camera de zi, se așază pe un scaun atât de moale încât se întreabă dacă nu cumva mai are puțin și atinge podeaua cu spatele. Vede holul, dincolo de șirul de pantofi, până la ușa de la intrare. Totul e curat.

Privește atent, așa cum face ori de câte ori e în vizită la cineva. *Detalii,* spunea Jarle Høgseth, bătrânul lui mentor. Primul lucru care îl surprinde este numărul mare de plante și de flori într-un apartament în care locuiesc doi frați. O mușcată enormă, impresionantă, cu flori roz, stă pe pervaz. Orhidee în vaza de pe o măsuță din colț. Trandafiri roz. E clar că celor doi frați le place rozul. Două suporturi cu lumânări albe. Un televizor mare, cu diagonala de cel puțin 45 de inchi, apreciază el, stă lipit de perete. *Home cinema* – desigur –, marca Pioneer, cu câte două boxe înalte în față și în spate. Henning se uită după difuzorul pentru frecvențe joase și bănuiește că e ascuns sub canapeaua de un cafeniu-închis.

Măsuța pentru cafea e joasă, în stil oriental, pătrată și cu picioare curbate. A fost neagră cândva, acum e vopsită în alb. O scrumieră de sticlă, curată, stă chiar în mijloc. Alte flori. Alt

suport de lumânări. O fotografie cu o familie pakistaneză numeroasă, familia din Islamabad, probabil, atârnă pe peretele de culoarea vaniliei. Într-un colț se află o mică mașină de gătit ovală, vopsită în alb.

Dar nicio fotografie a lui Henriette Hagerup.

Apartamentul începe să-l deprime. Și-a imaginat o cocină, lucruri claie peste grămadă, praf cât casa. Apartamentul ăsta este însă mai ordonat decât al lui în ultimele șase luni, dacă nu și mai mult.

Știe că are prejudecăți. Dar îi plac prejudecățile, îi place să-și revizuiască sau să-și schimbe opiniile când află ceva despre un subiect care-i dă peste cap o idee preconceptă. Informația pe care a extras-o văzând apartamentul fraților Marhoni e ca una dintre dulcețurile alea fierte, care nu arată foarte apetisant, dar au un gust delicios.

Zâmbește când Tariq apare pe hol. Și-a pus o pereche de jeanși negri și un tricou negru, de in. Intră în bucătărie. Henning îl aude cum deschide și închide repede frigiderul, apoi deschide un dulap și ia un pahar.

— Vrei un pahar cu lapte? strigă el.

— A, nu, mulțumesc.

„Lapte, se gândește Henning. Am făcut multe vizite la domiciliu, dar până acum nimeni nu mi-a oferit lapte”. Aude cum Tariq trântește paharul de masa din bucătărie și scoate un geamăt de mulțumire. Tariq vine apoi în camera de zi și se așază în fața lui, pe un scăunel de lemn. Scoate un pachet de țigări și îi oferă una lui Henning. Henning refuză, mormăind ceva cum că s-a lăsat.

— Ce-ai pățit la față?

Întrebarea neașteptată îl ia prin surprindere. Răspunde fără să se gândească.

— Apartamentul mi-a ars în urmă cu doi ani. Fiul meu a murit în incendiu.

Nu știe dacă adevărul crud sau tonul deloc sentimental în care i-a spus îl face pe Tariq să se simtă stingher. Dă să spună ceva, dar se oprește. Își

face de lucru cu țigara, o aprinde și aruncă bricheta pe măsuță. Henning urmărește cu privirea instrumentul dreptunghiular venit din iad, îl vede cum se oprește lângă scrumieră.

Tariq se uită la el. Mult. Henning nu spune nimic, știe că i-a stârnit curiozitatea, dar nu vrea să-l bombardeze cu întrebări. Încă nu.

— Vasăzică, nu crezi că fratele meu a omorât-o? întreabă Tariq și trage cu sete din țigară.

Se strâmbă de parcă ar avea gust de picioare nespălate.

— Nu.

— De ce?

— Nu știu, îi răspunde Henning cu sinceritate.

Tariq pufnește disprețuitor.

— Dar nu crezi că el a făcut-o?

— Exact.

Se privesc. Henning nu capitulează; nu se teme de ce-ar putea trăda ochii lui.

— Și ce vrei să știi?

— Te deranjează dacă folosesc ăsta?

Scoate reportofonul și îl așază pe masă, între ei. Tariq ridică din umeri.

Mult prea puțini reporteri folosesc reportofonul. La început scria ca un maniac în timp ce asculta ce spuneau interlocutorii lui și se gândea la următoarea întrebare. Inutil să mai adauge că era un mod jalnic de a lua un interviu. Nu prinzi tot ce se spune, iar întrebările care urmează nu sunt logice fiindcă te concentrezi pe cel puțin două lucruri în același timp. Reportofoanele sunt o mare găselniță.

Apasă pe butonul de înregistrare și se lasă pe spătarul scaunului. Își pune carnetul pe genunchi. Cu pixul pregătit. Reportofonul nu trebuie să înlocuiască pixul și hârtia. Dacă înregistrarea nu iese, zici mersi că ai apucat să iei câteva notițe, că ți-ai păstrat câteva idei de care să te agăți.

Îl privește pe Tariq și își dă seama că e îngrijorat de arestarea fratelui. Suspect de crimă. Se întreabă,

probabil, cum să dea vestea familiei de acasă. Ce vor spune prietenii?

— Ce-mi poți spune despre fratele tău?

Tariq se încruntă la el.

— Fratele meu e un om cumsecade. Întotdeauna a avut grijă de mine. El m-a adus aici, departe de Islamabad, departe de mahalalele și de fărădelegile de acolo. A spus că se trăiește bine în Norvegia. El mi-a plătit drumul, el m-a găzduit.

— Cu ce se ocupă?

Tariq se uită la el, dar nu răspunde. „Prea repede, se gândește Henning. Lasă-l să vorbească”.

— A fost greu la început. Nu vorbeam limba. Singurii noștri prieteni erau alți pakistanezi. Dar fratele meu m-a înscris la cursul de norvegiană. Acolo am întâlnit oameni din alte țări. Norvegience…

Rostește ultimul cuvânt pe un ton melodios și zâmbește. Zâmbetul însă îi dispare imediat. Henning nu spune nimic.

— Fratele meu n-a omorât pe nimeni. E un tip de treabă. Și a iubit-o.

— Pe Henriette?

Tariq încuviințează din cap.

— Erau de mult timp împreună?

— Nu. De un an, atât.

— Cum se înțelegeau?

— Bine, cred. Multă acțiune.

— Adică făceau mult sex?

Tariq zâmbește. Henning își dă seama că bărbatului îi vine în minte o imagine, poate chiar mai multe. Înclină din cap.

— Erau fideli unul altuia?

— De ce întrebi?

— Crezi că poliția nu i-a pus deja întrebarea asta fratelui tău?

Tariq nu răspunde, însă Henning vede că stă în cumpănă ce să spună.

— Era când așa, când așa.

— Cum adică?

— Cred că s-au despărțit de multe ori, dar de tot atâtea ori sau și împăcat. Și cum se certau ieri după-amiază… hm, n-am mai văzut așa ceva.

— Deci se…

Tariq aprobă din cap.

— Henriette țipa cel mai tare. Așa făcea mereu, dar ieri parcă întrecuse măsura.

Zâmbetul îi piere. N-a fumat de un minut întreg, acum însă trage cu poftă din picioarele nespălate, apoi strivește mucul în scrumieră.

— S-au întâlnit la Festivalul Mela. Nu s-a întâmplat nimic acolo, dar mai târziu au dat nas în nas la un casting pentru un film. Pe urmă…

Mobilul lui Tariq se aude sunând din ceea ce Henning crede că ar fi unul dintre dormitoare. A mai auzit soneria asta, dar nu-și dă seama unde. Tariq e puțin derutat, dar ignoră telefonul. Se întinde după brichetă, o ia și o privește atent.

— Mare păcat, spune el, fără să ridice privirea.

— Ai idee cine ar fi putut face asta?

Tariq clatină din cap.

— Henriette și fratele tău aveau prieteni cu câte se întâlneau mai des?

Tariq apasă tare pe brichetă. Din ea țâșnește o flacără puternică. Henning simte cum i se strânge inima.

— Suntem din Pakistan. Avem o mulțime de prieteni.

— Prieteni norvegieni?

— Mulți.

— Unii dintre ei căsătoriți?

— Căsătoriți?

— Da. Clopote de nuntă, verighete?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Au fost la biserică și…

— Hei, știu ce-i aia o căsătorie, dar nu înțeleg de ce întrebi.

Tariq se joacă în continuare cu bricheta în timp ce se uită la Henning. Henning nu prea știe cum să formuleze următoarea întrebare fără să dezvăluie

prea mult sau fără să spună ceva care să sune a insultă.

— A fost vreunul dintre ei necredincios celuilalt?

Tariq ezită o secundă. Îi susține privirea lui Henning, apoi își ferește ochii și se uită în podea.

— Nu știu.

Vocea lui e mai liniștită acum. Henning crede că Tariq îi ascunde ceva. Își notează în carnet „ambii infideli?"

— Cu ce se ocupă fratele tău?

Tariq ridică din nou ochii.

— De ce-i atât de important pentru tine?

Henning dă din umeri.

— S-ar putea să n-aibă nicio importanță. Sau s-ar putea să fie cel mai important lucru dintre toate. Nu știu. De asta și întreb, ca să înțeleg mai bine cine e fratele tău. Pentru cei mai mulți dintre noi, suntem ceea ce facem. Trăim prin munca noastră.

— Și tu?

Henning vrea să bată fierul cât e cald, dar întrebarea îl descumpănește. Încearcă să găsească un răspuns rațional, dar nu poate.

— Nu.

Tariq înclină din cap în semn de aprobare. Henning crede că citește empatie în ochii lui Tariq, dar nu e sigur.

— Fratele meu e taximetrist.

— Independent?

— Nu.

— Pentru cine lucrează?

— Pentru Omar.

— Cine e Omar?

— Un prieten.

— Care e numele lui întreg?

Tariq oftează.

— Omar Rabia Rashid.

— Dar tu cu ce te ocupi?

Tariq îi aruncă o privire obosită.

— Sunt fotograf.

— Liber-profesionist sau angajat?

— Liber-profesionist.

Henning încercă să-și îndrepte spatele pe scaunul moale, dar se afundă și mai mult în el.

— Ieri, fratele tău n-a lăsat poliția să intre și și-a aruncat laptopul în foc. Știi cumva de ce-a făcut asta?

Henning observă că acum Tariq pare îngrijorat. Își mai scoate o țigară și o aprinde. Apoi clatină din cap.

— Nu știi?

Tariq clatină iar din cap.

— Fratele meu era singurul care îl folosea. Eu am computerul meu.

— Și n-ai văzut niciodată la ce îl folosea?

— Nu, dar probabil că-l folosea pentru treburile obișnuite. Navigare. E-mail. Mai ai întrebări? Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

Henning înclină din cap.

— Doar câteva, pe urmă plec.

În clipa aceea, bate cineva la ușă. De trei ori, scurt. Tariq pare surprins.

— Prietenul tău?

Tariq nu răspunde, dar se ridică în picioare.

— Dacă e un alt reporter, propun să-i trântești ușa în nas, glumește Henning.

Tariq se apropie de ușă. Henning îl vede de unde stă. Tariq deschide ușa cu un gest brusc.

Henning se apleacă înainte, închide reportofonul și se pregătește de plecare. Tocmai strecoară reportofonul în buzunar când îl aude pe Tariq spunând:

— Ce dra…

Apoi Tariq e lovit în piept de două gloanțe.

24.

Împușcăturile nu fac zgomot, dar impactul cu glonțul este îndeajuns de puternic ca să-l izbească de perete. Henning vede două găuri roșii în pieptul lui Tariq și nu are timp să reacționeze înainte ca țeava pistolului să apară în ușă. Urmată de un bărbat. Acesta îl vede pe Tariq căzut lângă perete și îi mai trage un glonț, direct în cap.

Doamne, Dumnezeule!

Henning încearcă să se ridice în picioare cât de repede poate, dar scaunul este atât de moale încât așa ceva nu e cu putință fără ca ucigașul să-l observe. Vede cum pistolul se întoarce cu 90 de grade spre el și reușește să se rostogolească înainte ca în spătarul scaunului să apară o gaură cât ochiul lui de mare, exact în locul în care cu o secundă în urmă era capul lui. Capitonajul plesnește, spuma și țesătura se împrăștie în aer. Henning aude pași și crede că ăsta este sfârșitul, la naiba, a sosit clipa, e gata chiar înainte de a începe; panicat, se uită în jur, vede ușa camerei de zi, o ușă care dă în altă cameră, n-are de ales, trebuie s-o ia pe acolo, se ridică și aleargă cât îl țin picioarele. Simte durerea din șold, picioarele nu vor să-l asculte, dar se îndreaptă spre ușă și o trântește de perete.

Aude alt pocnet, în ușa din spatele lui răsare o gaură, dar glonțul nu-l atinge; acum e în altă cameră, mică, o cameră de zi cu o fereastră masivă, trage de ea în jos, dar nu e bine, o împinge în față și se deschide doar câțiva centimetri, apoi se înțepenește. O împinge din nou, mai tare, dar se oprește în același loc. Se întoarce; ucigașul încă nu l-a ajuns din urmă. Henning cercetează fereastra, descoperă o siguranță pe care o poate desface și deschide geamul dintr-o singură mișcare. Se urcă pe pervaz, privește în jos, vede că distanța e de numai doi metri și își amintește de balconul în care

stătea cu Jonas, gata să sară. În clipa aceea aude cum ucigașul intră în cameră. Așteaptă să simtă în spate durerea ascuțită, paralizantă, provocată de glonț, dar, fără să se mai gândească, se trezește în aer, nu mai simte nimic sub picioare, flutură din brațe, prea speriat ca să privească în jur, și tot ce știe e că pământul se află undeva, jos. Aterizează brusc, îndoaie picioarele, face o tumbă, își atenuează căderea cu mâinile, se sprijină pe palme, se rostogolește și aproape că ajunge în stradă, pe liniile de tramvai, dar pericolul de la fereastră este mult mai mare, își spune el, ucigașul nu trebuie decât să apese pe trăgaci și totul se va sfârși.

Henning se ridică în picioare, aude o mașină venind spre el și se ferește. „Uită de durerea din picioare și din șolduri, își ordonă el, fugi, nu te opri”. Nu știe în ce direcție aleargă, este înconjurat de asfalt și de gunoaie, vede o casă, una galbenă. Habar n-are unde se află, aleargă înainte. Cotește tocmai când două gloanțe lovesc zidul, unul după altul, dar scapă nevătămat.

Se trezește pe o stradă mică, având sens unic, trebuie să fie St. Hallvardsgate, se gândește el, ar fi așa o ironie a sorții să moară tocmai aici. Nu vrea să se gândească la mama lui acum, tot ce contează este să scape de ucigaș, de aceea alergă mai departe. Simte cum îi bubuie inima, cum adrenalina i se descarcă direct în sânge. Trece pe lângă mașini parcate, vede oameni pe stradă, crâmpeie de culoare, strada face o curbă, Henning nu se oprește, fuge cât de repede poate, nu-și mai simte picioarele; de parcă picioarele și șoldurile nu mai țin pasul, nu mai știu ce trebuie să facă, lui însă nu-i pasă, știe că trebuie să se îndepărteze cât mai mult de ucigaș, fiindcă și ucigașul fuge.

Henning știe că ar fi bine să cheme poliția, dar prioritară acum e propria lui siguranță. Trebuie să ajungă într-un loc în care să-și vină în fire și să poată vorbi fără să șuiere. Reperează un spațiu deschis: PARCUL SPORTIV ȘI DE AGREMENT

GAMLEBYEN scrie cu litere negre, curbate, pe firma de deasupra intrării, și Henning intră acolo, pe lângă un Mitsubishi break roșu.

Nu-i nimeni prin preajmă; saci de gunoi se sprijină de o gheretă lăsată în paragină, cu pereții acoperiți de graffiti. Pantofii lui răsună pe asfaltul neted. Vede o rampă, o placă de skateboard și un scaun vechi, din plastic; nu-i un loc prea mare. Pe un perete albastru e o firmă pe care stă scris cu litere cursive, strâmbe: BUN VENIT TUTUROR. Amestecul dintre cuvintele de pe firmă și graffitti îi pare de neînțeles lui Henning. Citește: „Avem grijă de noi fiindcă altcineva n-o să aibă” sub aceeași firmă. Privește în jur, zona e îngrădită, Dumnezeule, e prins ca într-o cușcă! Copaci peste tot, dar vede o spărtură în gard, o gaură, se îndreaptă spre ea și se furișează afară. Își prinde haina de ceva, dar trage de ea până o eliberează și aude cum pârâie. Se târăște printre copaci și arbuști, deși ca într-o junglă, și trece pe lângă un frigider vechi, ruginit. Vede o casă pe povârnișul din față și înțelege unde se află.

Se apropie de șinele de cale ferată, privind peste umăr ca să vadă dacă e urmărit, dar nu se zărește nici urmă de ucigaș. Se ascunde în dosul unui copac mare, se așază și gâfâie.

„Respiră, Henning. Pentru numele lui Dumnezeu, respiră, omule!”

Își scoate mobilul, formează numărul poliției și trage adânc aer în piept, așteptând un răspuns. Nu trebuie să aștepte prea mult. Se prezintă și spune:

— Cu inspectorul Bjarne Brogeland. E urgent!

25.

Când a împlinit treisprezece ani, Henning a avut voie să închirieze *Martorul,* filmul cu Harrison Ford și Kelly McGillis, în care Danny Glover face un rol de ucigaș extraordinar. După ce l-a văzut, Henning n-a mai intrat multă vreme într-o toaletă publică.

Chiar dacă de atunci au trecut douăzeci și doi de ani, niciodată n-a uitat scena din toaleta bărbaților unde băiatul din secta Amish plânge îngrozit, iar Danny Glover deschide ușă după ușă ca să vadă dacă a asistat cineva la crimă. Henning recunoaște că se gândește la Danny în clipa în care se așază în luminișul acela, uitându-se la trenurile care trec în viteză și ciulind urechile la tot ce mișcă în apropiere.

Acum se află într-o sală de așteptare. Știe de ce i se spune așa. Aici trebuie să stai și să aștepți. Și Henning așteaptă. A primit un pahar cu apă. Nimic de citit. Asta fiindcă trebuie să gândească. Memoria lui va trebui să se organizeze atunci când polițiștii care îi vor pune întrebări vor sosi în cele din urmă, să fie cât mai exactă și mai detaliată.

De obicei este foarte precis în exprimare, dar simte că și-a pierdut antrenamentul. Se gândește la Iver Gundersen și la Heidi Kjus – poate că ar fi trebuit să le telefoneze și lor, dar, până să întoarcă problema pe toate părțile, ușa sălii de așteptare se deschide. Intră o polițistă înaltă, tunsă scurt. Îl privește.

— Sunt sergent Ella Sandland, se prezintă ea și întinde mâna.

Henning se ridică, dă mâna cu ea și înclină scurt din cap. Bjarne Brogeland, care apare din urma ei, o soarbe din priviri înainte de a-și vedea fostul coleg de școală și de a-i zâmbi larg.

— Salutare, Henning!

Și iat-o din nou, senzația pe care o avea mereu când se afla în preajma lui Bjarne. Repulsie. Acum însă este puțin probabil să aibă vreo legătură cu Trine. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată.

Ella Sandland se așază de cealaltă parte a mesei. Brogeland se apropie de Henning și îi întinde mâna. „Brogeland trebuie să fi interogat sute de suspecți, se gândește Henning, trebuie să fi întâlnit tot soiul de oameni, dar, în ciuda experienței, n-a scăpat de ea”, ușoara schimbare a expresiei pe care Henning a sesizat-o de-atâtea ori, de obicei mult mai evidentă. Ține doar o fracțiune de secundă, apoi Brogeland încearcă s-o controleze, încearcă să fie profesionist, Henning însă îi sesizează reținerea la vederea cicatricelor lui.

Își strâng mâna. Cu putere.

— Dumnezeule, Henning! spune Brogeland și se așază. De când nu ne-am văzut. Câți ani să fie?

Tonul lui e jovial, degajat, amical. Au făcut cerere de înscriere la Academia de Poliție în același timp, dar nici atunci nu aveau nimic în comun.

— Păi, să tot fie cincisprezece, douăzeci de ani.

— Da, pe puțin.

Tăcere. De obicei lui Henning îi place tăcerea, dar acum pereții parcă cer să audă ceva.

— Îmi pare bine să te revăd, Henning.

Nu simte același lucru despre Bjarne, dar răspunde:

— Și mie.

— Doar că aș vrea să ne fi întâlnit în alte împrejurări. Avem atâtea să ne spunem.

„Zău? se întreabă Henning. S-ar putea”. Dar se uită la Brogeland fără să-i răspundă.

— Putem începe? întreabă Ella Sandland, pe un ton hotărât.

Brogeland o privește de parcă sergentul ar fi în același timp prânzul, cina și gustarea de la miezul nopții. Sandland trece prin toate formalitățile. Henning o ascultă și estimează că femeia este din

Sunnmøre sau de undeva din apropiere. Poate din Hareid?

— L-ați prins? spune Henning, în clipa în care Sandland se pregătește să pună prima întrebare.

Cei doi polițiști se uită unul la altul.

— Nu, răspunde Brogeland.

— Știți pe unde a fugit?

— De fapt, noi trebuie să punem întrebările, nu invers, zice Sandland.

— Nu-i nimic, intervine Brogeland, atingându-i brațul. Bineînțeles că vrea să știe. Nu, nu știm unde e ucigașul. Dar sperăm că ne poți ajuta să-l găsim.

— Ne puteți spune ce s-a întâmplat? întreabă Sandland.

Henning trage aer în piept și le spune despre interviul pe care i l-a luat lui Tariq Marhoni, despre împușcături, despre fuga lui. Vorbește calm, echilibrat, chiar dacă în sinea lui e tensionat. I se pare straniu să retrăiască întâmplarea, să o descrie într-un mod coerent, să-și dea seama că moartea a trecut milimetric pe lângă el.

— Ce făceați acasă la Marhoni?

— Îi luam un interviu.

— De ce?

— De ce nu? Fratele lui e arestat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Tariq își cunoaște fratele sau îl cunoștea, mai bine zis. Mi-aș face griji dacă nu v-ați gândit și dumneavoastră la asta.

— Sigur că ne-am gândit, spune Sandland, ofensată. Numai că n-am ajuns atât de departe.

— Serios?

— Despre ce-ați discutat?

— Despre fratele lui.

— Puteți fi un pic mai precis?

Henning răsuflă adânc, teatral, în timp ce încearcă să-și amintească. Are totul înregistrat pe reportofonul din buzunar, dar nu intenționează să-l predea.

— L-am rugat să-mi spună ce știe despre fratele lui, cu ce se ocupă, cum era relația lui cu Henriette Hagerup… genul de întrebări pe care le pui ca să afli mai multe despre cineva.

— Ce v-a spus?

— Puține lucruri interesante. N-am ajuns prea departe.

— Ați spus că fratele lui este arestat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Cum adică? De ce credeți asta?

— Fiindcă am mari îndoieli că el ar fi ucigașul.

— De ce?

— Există puține lucruri în viața lui care să sugereze că ar fi un susținător fervent al pedepselor *hudud,* iar crima, din câte înțeleg eu, are legătură cu ele.

Sandland rămâne neclintită și se uită lung la el înainte să schimbe o privire cu Brogeland.

— De unde știți asta?

— Știu și eu.

Sandland și Brogeland se privesc din nou. Henning poate ghici ce gândesc.

Avem o scurgere de informații?

Sandland își fixează ochii albaștri asupra lui. Henning simte nevoia să bea un gin tonic.

— Se pare că știți destule.

Sandland rostește fraza pe un ton întrebător. Henning ridică din umeri.

— Sau știați. *Kapital, Aftenposten, Nettavisen, 123news.* Câte articole de prima pagină ați scris? Câte bombe? Parcă așa le numiți dumneavoastră, jurnaliștii.

Henning se pregătește să ridice din nou din umeri.

— Dacă vă e de folos în anchetă, mă pot interesa.

Sandland zâmbește. E prima oară când îi vede zâmbetul. Dinți perfecți. O limbă roșie, ispititoare. Bănuiește că Brogeland îi știe gustul.

„Nu, dacă stau bine să mă gândesc, nu. Femeia asta nu-i atât de proastă.”

— Și iată că, din nou, vă aflați în mijlocul unei anchete, dar de data aceasta în calitate de martor. Cum vi se pare?

— Cumva vă gândiți la o nouă carieră în cadrul NRK Sport?

— Cred că discuția noastră ar înainta mai bine și mai repede dacă am evita sarcasmul, Henning, spune Brogeland și îi aruncă o privire amicală.

Henning înclină din cap și recunoaște că, măcar o dată, are și Brogeland dreptate.

— Aș spune că este o nouă experiență, începe el, un pic mai politicos acum. Am văzut multe lucruri la viața mea, jafuri, lovituri de cuțit, două autogoluri înscrise de același jucător în același meci, dar ai o senzație ciudată când vezi cum cineva cu care tocmai ai vorbit, care tocmai ți-a oferit un pahar cu lapte, e împușcat de două ori în piept și o dată în cap.

— Lapte?

— Degresat.

Brogeland înclină din cap și schițează un zâmbet.

— Ai reușit să-l vezi cât de cât pe ucigaș?

Henning ezită.

— S-a întâmplat atât de repede…

— Dar chiar și într-o fracțiune de secundă, creierul poate înregistra o mare cantitate de informații. Mai gândește-te. Concentrează-te.

Henning se concentrează. Și, brusc, carapacea se crapă. Vede ceva. O figură. O față ovală. O barbă. Care nu acoperă toată fața, e doar în jurul gurii, încadrând-o într-un pătrat. Favoriți groși.

Le spune. Și descrie și altceva: buzele lui. Puțin strâmbe, spre stânga. „Brogeland a avut dreptate, se gândește el. La naiba, Bjarne Brogeland, labagiul-șef, a avut dreptate!”

— Ați văzut ce fel de armă avea?

— Nu.

— Sigur?

— O armă ușoară. Un pistol? Nu mă prea pricep la arme.

— Cu amortizor?

— Da. N-ați găsit cartușe la locul faptei?

Sandland îl privește din nou pe Brogeland. „Da, bineînțeles că au găsit”, se gândește Henning și apoi simte cum îi vibrează mobilul în buzunar. Încearcă să nu-l bage în seamă, dar mobilul refuză să se oprească.

— Mă scuzați, mormăie el și arată spre buzunar.

— Închideți mobilul, îi ordonă Sandland.

Henning îl scoate și are timp să vadă că Iver Gundersen încearcă să ia legătura cu el. Apasă mai mult decât e nevoie pe *off* și rămâne cu degetul pe buton.

— Ați văzut ce purta ucigașul?

Gândește. Gândește.

— Pantaloni de culoare închisă. Cred că o haină neagră. Nu, nu era neagră. Era bej.

— Neagră sau bej?

— Bej.

— Ce culoare avea părul?

— Nu-mi amintesc bine, dar cred că era negru. Ca tot ce purta.

Sandland îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— În afară de haina bej, adaugă el repede.

— Imigrant? întreabă Brogeland.

— Da, cred că da.

— Pakistanez? Ca și victima?

— Da, e posibil.

Brogeland și Sandland iau notițe. Henning nu vede ce scriu, dar știe.

„Ucigașul cunoștea victima”.

Se folosește de pauza scurtă care a intervenit.

— Ce credeți, nu cumva trebuia să-l arestați pe celălalt Marhoni?

Își scoate carnetul. Sandland și Brogeland se privesc din nou.

— Parcă v-am spus că…

Brogeland tușește. Mâna lui atinge brațul lui Sandland. Femeia se înroșește.

— E prea devreme ca să ne exprimăm.

— Deci, nu excludeți răzbunarea ca mobil al crimei?

— Nu excludem nimic.

— Atunci pe ce teorie vă bazați ancheta? Mahmoud e arestat, sub suspiciunea de crimă, și, în mai puțin de 24 de ore, fratele lui este ucis.

— Domnule inspector…, obiectează Sandland.

— Fără comentarii. Și am încheiat discuția, anunță Brogeland.

— L-ați recunoaște pe ucigaș dacă l-ați vedea din nou? continuă Sandland.

Henning se gândește, revede cu ochii minții scena din apartamentul lui Marhoni și spune:

— Nu știu.

— Ați putea încerca?

Henning înțelege unde bate Sandland.

— Vreți să mă uit pe câteva fotografii?

Sandland încuviințează din cap, grav.

— De ce nu?

26.

— Întotdeauna ești așa? întreabă Brogeland în timp ce se așază la o masă și deschide un laptop.

S-au mutat într-o încăpere mai mică. Henning se așază în partea cealaltă a mesei și se uită cum Brogeland dă clic și apasă tastele minuscule.

— Cum? întreabă Henning.

— Lipsit de respect și arogant?

Brogeland întoarce laptopul spre el și zâmbește. Întrebarea îl ia prin surprindere pe Henning. Se strâmbă și înclină capul, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Dacă speră să-l transforme pe polițistul din fața lui într-o potențială sursă, atitudinea arogantă și lipsită de respect nu este abordarea recomandată în *Jurnalismul pe înțelesul tuturor.*

— Îmi cer scuze, n-a fost cu intenție, spune el și ridică mâinile. Încă nu mi-am revenit din șoc. Nu asist la o crimă în fiecare zi. De obicei nu sunt așa. E probabil un mecanism de autoapărare, cine știe.

Brogeland dă din cap aprobator.

— Înțeleg.

Nu e chiar fix în centru, punct lovit, dar cel puțin n-a ratat ținta. Brogeland împinge laptopul mai aproape de Henning.

— Folosește săgețile pentru înainte și înapoi. Dacă vrei să vezi o fotografie mai de aproape, dă clic pe ea.

— Indivizii ăștia au toți cazier?

— Da. I-am ales pe infractorii imigranți. Am adăugat și alte câteva criterii.

Henning dă aprobator din cap și începe să deruleze fotografiile.

— Ia zi, Bjarne, ce-ai mai făcut de când ai terminat școala? întreabă el în timp ce privește ecranul.

— Câte puțin din fiecare, ca mai toată lumea. După absolvire am intrat în armată, un an am fost

plecat în străinătate, în Kosovo, pe urmă am studiat timp de trei ani la Colegiul Sportiv. Pe urmă am intrat în poliție. Și de atunci lucrez aici.

— Familie?

În clipa aceasta, Henning se dispreţuieşte.

— Soție și copil.

— Soția ta… o cunosc sau am auzit de ea?

— Mă îndoiesc. Am întâlnit-o la Colegiul Sportiv. Anita e din Hamar.

Henning încuviințează din cap fără să-și dezlipească privirea de pe ecran. Recunoaște câteva fețe, dar numai fiindcă a mai scris despre ele sau le-a văzut prin ziare.

— Îți place meseria de polițist? întreabă el lingușitor și îi vine să vomite.

— Foarte mult, deși e dură. N-apuc să-mi văd fiica prea des. Orele de lucru sunt pur și simplu antisociale. Mereu e câte o anchetă în desfășurare.

— Câți ani are fiica ta?

— Trei. Trei și jumătate, adaugă Brogeland repede.

— Minunată vârstă, spune Henning și regretă imediat că a luat-o în direcția asta.

Sperând ca Brogeland să nu-i pună întrebarea care urmează de obicei, i-o ia înainte:

— Cum o cheamă?

— Alisha.

— Frumos nume.

Henning simte cum i se amărăște gura de la cafeaua de ieri.

— Soția mea a vrut să-i dea un nume internațional. Pentru ca fiica noastră să poată sta în străinătate fără să explice tot timpul cum se scrie numele ei.

Bjarne râde scurt. Henning încearcă să râdă și el, dar își dă seama că sună forțat, motiv pentru care se oprește și continuă să privească ecranul. Fețe, fețe, alte fețe. Pe care stă scris „infractor”. Ochi furioși, guri strâmbe. Dar nici urmă de ucigaș.

Trebuie să fi trecut în jur de cincisprezece minute, când Brogeland spune:

— Crezi că ucigașul te-a văzut la față?

Henning își ia ochii de la ecran și se uită la inspector. „Ciudat că nu m-am gândit și eu la asta”, își spune el.

— Nu știu, răspunde el și își vizualizează fuga.

Ucigașul sigur i-a văzut spatele, dar a existat un moment în care ochii lor s-au întâlnit. Și nu e deloc ușor să uiți figura lui Henning.

„Da, m-a văzut, conchide el. Trebuie să mă fi văzut”.

Se uită la Brogeland și știe ce gândește polițistul. Dacă oamenii de la criminalistică nu găsesc nicio probă care să dovedească prezența ucigașului la locul faptei, atunci *numai* Henning îl poate plasa acolo. La proces, mărturia lui Henning va fi ca un penalti cu poarta goală.

Un singur lucru e necesar.

Ca Henning să rămână în viață.

27.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu lovește bucuros ecranul cu degetul arătător. Brogeland se ridică și vine mai aproape.

— Ești sigur?

Henning privește buza strâmbă, de sus, a individului.

— Da.

Brogeland se luminează la față. Ia laptopul, îl întoarce spre el, se așază, tastează și dă clic.

— Cine e? întreabă Henning.

Brogeland se uită la ecran, mijind ușor ochii.

— Îl cheamă Yasser Șah, răspunde el fără tragere de inimă. Dar să nu care cumva să scrii asta în ziarul tău.

Henning ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Ce-a făcut?

— Nimic deosebit. Are câteva condamnări pentru posesie de droguri. Infracțiuni minore, nu ceva grav.

— Deci, a trecut de la statutul de mărunt traficant de droguri la cel de ucigaș plătit?

— Așa se pare.

— Hm.

— Face parte dintr-o bandă care își spune BBB – Bad Boys Burning[5].

Henning strâmbă din nas.

— Ce fel de bandă e asta? N-am auzit de ea.

— Una care ne-a atras atenția anul trecut. E implicată în tot felul de activități infracționale. Contrabandă, droguri, recuperatori, pumni, arme cum ar fi… mda… arme. Colegii care răspund de crima organizată ar trebui să știe destule despre ei.

— Frații Marhoni au avut de-a face cu BBB?

Brogeland dă să răspundă, dar se oprește și îl privește lung pe Henning. Iar Henning din nou știe exact ce gândește Brogeland.

„Henning, bănuiesc că ești un tip cumsecade, dar încă nu te cunosc destul de bine”.

— Ai făcut o treabă bună, preferă să spună Brogeland. Mulțumesc foarte mult. Ne-ai fost de un real ajutor.

Se ridică. Brogeland întinde mâna. Din nou, își strâng mâinile cu putere. Henning părăsește secția de poliție cu senzația că persoana pe care a ajutat-o cel mai mult e, probabil, chiar el.

Ajuns pe stradă, găsește titlul. *Ultimele cuvinte ale lui Tariq.* „Va fi un articol extraordinar, se gândește el. Tourette Kåre sigur va percuta”.

Își deschide mobilul în timp ce intră pe Grønlandsleiret. Treizeci de secunde mai târziu, SMS-urile încep să curgă. Câteva persoane au lăsat mesaje în căsuța vocală. Printre ele și Iver Gundersen. Henning știe de ce-l caută, bineînțeles că știe, dar nu are destulă energie ca să răspundă și tocmai se pregătește să șteargă mesajele când vede că Gundersen îl caută din nou. Henning oftează și răspunde cu un scurt „Salut”.

— Unde ești?

— La secția de poliție.

— De ce n-ai telefonat? E o știre nemaipomenită și am fi dat-o primii!

— Am fost puțin ocupat cu salvarea propriei vieți. Ce-a mai rămas din ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să dau de tine de trei ore și jumătate.

— Trei ore și jumătate?

— Da!

— Ai cronometrat?

Gundersen oftează atât de adânc încât Henning își îndepărtează telefonul de la ureche.

— E total inacceptabil ca NRK să dea știrea cum că un reporter de la *123news* a fost martor la o crimă și s-a tras asupra lui.

— Tot Jørn Bendiksen?

— Da!

— Sursele lui trebuie să fie foarte bune.

Henning o spune într-un fel care nu poate fi interpretat greșit. Știe că Gundersen o va lua ca pe o insultă la adresa lui.

— Printre multe altele, trebuie neapărat să-ți iau un interviu ca să-mi spui ce s-a întâmplat. N-am citat NRK-ul, ca să dăm impresia cititorilor noștri că am discutat cu tine, dar în momentul ăsta simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Relatarea ta ar îndrepta o mulțime de lucruri.

— Sper că nu mi-ai pus cuvinte în gură.

— Nu, nu. Poți să vezi și singur când ajungi sau pe mobil. Vrei să vorbim la birou sau la telefon?

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Nu, nu, spune Henning, imitând vocea lui Gundersen. Nu dau niciun interviu.

Tăcere totală.

— E o glumă?

— Nu, nu.

— De ce naiba nu vrei?

— Fiindcă mai multe gloanțe mi-au trecut pe la ureche cu vreo trei ore și jumătate în urmă. Nu vreau ca ucigașul să mă găsească mai ușor decât trebuie, în caz că se gândește să mai încerce o dată. Știe că l-am văzut. Sau, dacă nu știe, va afla curând.

Gundersen scoate un oftat.

— Acum mă duc acasă, vreau să scriu interviul cu Tariq. După ce termin, ies din cadru pentru câteva zile, continuă Henning.

De-abia reușește să-și termine fraza, când Gundersen îi închide telefonul în nas. Henning exultă.

Dă să se oprească la Meny Supermarket, când mobilul îi sună din nou. Nu recunoaște numărul. Să fie Gundersen, care vrea să-i vândă un abonament? Își închide mobilul și visează la una, poate două, trei sau patru plăcinte calde, cu pește.

Mmmm.

28.

Rezerva lui de baterii e pe sfârșite, dar mai are destule cât să le înlocuiască pe cele vechi din detectoarele de fum când ajunge acasă. Intră în camera de zi. Nu-l așteaptă niciun ucigaș. Nu că s-ar fi gândit la asta, dar nu se știe niciodată.

Face un duș în timp ce computerul abia se încarcă. Cincisprezece minute mai târziu e mai curat decât un bebeluș din reclamele Johnson & Johnson și încarcă programul FireCracker 2.0. Are o întrebare pentru *6tiermes7.* De data aceasta, Deep Throat e deja conectat:

MakkaPakka:
Turbo.

6tiermes7:
Negro.
Nu-i așa că nu ți-a trebuit mult ca să devii o țintă?

MakkaPakka:
În privința asta să știi că nu mi-am ieșit din mână.

6tiermes7:
Tot teafăr și nevătămat?

MakkaPakka:
O, da. Mă simt atât de bine încât nici nu cred că am să dorm la noapte.

6tiermes7:
Numără oi. Masturbează-te.

MakkaPakka:
E prea mare efortul.

6tiermes7:
☺

MakkaPakka:
Mă gândesc să-mi iau câteva zile libere, dar mă interesează ceva.

6tiermes7:
Zile libere! *Tu*!

MakkaPakka:
Fraţii Marhoni au vreo legătură cu BBB? Sunt membri?

6tiermes7:
Nu. Ne străduim să găsim legătura.

MakkaPakka:
Dar există o legătură!

6tiermes7:
Tu nu crezi?

MakkaPakka:
Nu ştiu. Poate că s-au mai văzut doar în anumite cercuri.

6tiermes7:
Mda, poate.

MakkaPakka:
Le faceţi o vizită cât de curând?

6tiermes7:
Încă nu ştiu. Dar cred că mai întâi vor trece pe la Yasser Şah.

MakkaPakka:
Care probabil că s-a dat la fund.

6tiermes7:
Nu crezi că va încerca din nou să te omoare?

MakkaPakka:
Tu ai face-o? *Când toți ochii sunt ațintiți asupra ta*?

6tiermes7:
Nu. Ți s-a oferit protecție?

MakkaPakka:
Da.

6tiermes7:
Foarte bine. Dar, cine știe, e posibil ca altcineva să vrea să termine treaba.

MakkaPakka:
Am refuzat.

6tiermes7:
A*, zău*?

MakkaPakka:
Ai haz.

6tiermes7:
Deci ce vrei să faci?

MakkaPakka:
Mă gândesc să stau la cutie vreo două zile.

6tiermes7:
Cel puțin.

MakkaPakka:

OK. Aș putea să lucrez de acasă. În funcție de ce se mai întâmplă.

6tiermes7:
OK.

MakkaPakka:
Ceva noutăți în privința anchetei?

6tiermes7:
Câteva. Se caută peste tot legături și indicii. Multe interogatorii.

MakkaPakka:
Ai ceva informații detaliate pentru mine?

6tiermes7:
Mda, au renunțat la teoria crimei de onoare.

MakkaPakka:
Alte amănunte de senzație?

6tiermes7:
Nu sunt prea sigur. Nu știu dacă are vreo importanță, dar o casă de filme a cumpărat, pe o perioadă limitată, drepturile de ecranizare asupra unui scenariu scris de Hagerup.

MakkaPakka:
Cât de recent?

6tiermes7:
Cred că nu foarte recent.

MakkaPakka:
Să fie vorba de o rivalitate între studenți?

6tiermes7:

Habar n-am. Dar poliția discută cu toți prietenii și profesorii ei.

MakkaPakka:

Hagerup a avut un profesor îndrumător?

6tiermes7:

Da. Un tip pe nume Yngve Foldvik.

MakkaPakka:

Numele mi-e cunoscut.

6tiermes7:

Mie nu-mi spune nimic.

MakkaPakka:

Știi ceva despre cortul de pe terenul Ekeberg?

6tiermes7:

Colegiul l-a ridicat acolo. Tocmai se filma ceva.

MakkaPakka:

Bănuiești că e vorba de unul dintre studenți?

6tiermes7:

Pe moment, nu. Cred că, pentru poliție, Mahmoud Marhoni e suspectul numărul unu. Sunt probe care îl incriminează.

MakkaPakka:

A fost interogat după uciderea fratelui său?

6tiermes7:
Nu. Avocatul lui s-a folosit de influența pe care o are.

MakkaPakka:
OK. Mulțumesc. Mai vorbim.

6tiermes7:
Ai grijă de sănătate.

Ai grijă de sănătate.

E din filmul *Obsesia,* cu Robert de Niro și Al Pacino. John Voight e în mașină cu De Niro, amândoi pun la cale o spargere și, când De Niro coboară, Voight îi spune să aibă grijă de sănătate.

Lui *6tiermes7* îi place filmul. Și Voight are dreptate. E important să ai grijă de sănătate. Și e bine să știi că se gândește cineva la tine, chiar dacă Henning nu știe cine este acel cineva.

29.

6tiermes7 a avut dreptate. Nu-i va fi ușor să stea la cutie. Prea multe întrebări îi dau târcoale și, cu cât se gândește mai mult la cazul ăsta, cu atât devine mai convins că facultatea la care învață Henriette Hagerup și studenții ei dețin multe dintre răspunsuri.

Intră pe site-ul colegiului Westerdal și își deschide mobilul. Și, la fel ca ultima dată, mesajele vin unul după altul. Și, tot ca ultima dată, le șterge fără să le citească. Dă clic pe secțiunea de film a colegiului, găsește lista membrilor și îl localizează pe Yngve Foldvik după alte câteva clicuri. Apare imediat o fotografie, însoțită de un CV și de detaliile de contact. Henning privește fotografia cu atenție.

Oare de unde-l știe? Păr negru, cu cărare pe stânga. Nas subțire. Palid, nu brunet, piele care se bronzează ușor. Barbă țepoasă, cu câteva fire cărunte. Pare aproape de cincizeci de ani, dar e încă un bărbat chipeș. Henning bănuiește că unele studente îl iubesc în secret.

Se uită la ceas. 17:30. Ultimele cuvinte ale lui Tariq vor trebui să aștepte. Îl sună pe Foldvik. După trei apeluri îi surâde norocul. Henning se prezintă. Foldvik spune „Salut” pe un ton pe care Henning îl traduce imediat prin „La naiba”.

— Nu prea am ce să vă spun, începe Foldvik, ridicând vocea.

— Nici nu vreau să-mi spuneți prea multe, i-o întoarce Henning.

Se lasă tăcerea. Henning știe că Foldvik nu a prea înțeles ce-a vrut să spună. Dar tocmai asta e ideea. Îl lasă să aștepte până când devine suficient de curios ca să întrebe:

— Cum adică?

— Dacă ne-am putea întâlni mâine-dimineață, când doriți dumneavoastră, v-aș putea explica despre ce vreau să discutăm. Dar aș minți dacă v-aș spune că nu are nicio legătură cu studenta dumneavoastră care a fost ucisă.

— Nu știu dacă am…

— Nu va dura mai mult de câteva minute.

— Cum v-am spus…

— Vreau ca oamenii care citesc despre Henriette să-și facă o imagine cât mai corectă despre ea. Eu, unul, cred că dumneavoastră ați putea fi persoana cea mai indicată pentru așa ceva. Ați cunoscut-o altfel decât pe colegii ei care – să fim sinceri – au tendința să declare unele lucruri mai mult decât ciudate.

Din nou, tăcere. Îl aude pe Foldvik cum se frământă. Și asta e doar o parte din tehnică. Gâdilă egoul celor pe care vrei să-i intervievezi până când le vine din ce în ce mai greu să refuze.

— OK, două minute. Mâine la ora zece e bine?

Un zâmbet larg înflorește pe buzele lui Henning.

— La ora zece e perfect.

•

E ușor să scrii un interviu când ai totul înregistrat. Pentru început se hotărăște să folosească tot ce-a spus Tariq, din moment ce au fost ultimele lui cuvinte, dar renunță la idee de îndată ce interviul prinde formă pe computer. Prea multe informații irelevante. Și nu vrea ca lumea să știe tot ce-a spus Tariq despre fratele lui. La urma urmei, Mahmoud se află încă în arestul poliției, iar ancheta este departe de a se încheia.

Îi ia o oră să scrie tot ce-a spus Tariq Marhoni. Începe să redacteze textul și se hotărăște să se concentreze pe descrierea pe care i-a făcut-o Tariq fratelui său.

Fratele meu e un om cumsecade.

Cam anost, dar e un început. Continuă să tasteze:

Tariq Marhoni și-a petrecut ultimele clipe de viață lăudându-și fratele, care e suspect de crimă. Aici puteți citi interviul exclusiv.

Știe că oamenii vor citi acest articol, chiar dacă nu e foarte incitant. Ultimele cuvinte ale unei persoane au întotdeauna ceva deosebit. Atrag, indiferent de ce-a spus omul. Iar când interviul este absolut exclusiv, așa cum este acesta, oricine, chiar și vag interesat de caz, va da clic pe el. Mass-media va cita din el cât va putea. Adică: „… a declarat Tariq Marhoni ziarului *123news,* cu doar câteva minute înainte de a muri".

Citate. Pe lângă veniturile provenite din publicitate, să fii citat de publicațiile rivale contează mult pentru majoritatea ziarelor. În același timp, este poate și cea mai mare sursă de iritare, mai ales printre publicațiile mai mici, atunci când peștele mare citează ceva din articolul altora fără să specifice autorul.

Ceea ce se întâmplă în fiecare zi. Peștele mare se teme atât de mult că peștele mic va crește și el mare, încât sacrifică și bunele maniere, și deontologia profesională. Dacă nu e un caz de furt pe față, adesea contactează sursa și obține aceleași declarații care-i permit să insiste – adeseori cu multă indignare – că „întâmplător am avut aceeași idee". NRK, de exemplu, are o politică standard potrivit căreia, dacă o informație apare în cel puțin două locuri, nu există niciun motiv pentru a menționa sursa.

Henning nu știe dacă această politică s-a schimbat în ultimii doi ani, cât a stat el pe bară, dar e imposibil să nu se citeze din articolul despre Tariq. Bănuiește că, în primul rând, Heidi Kjus se va arăta foarte încântată de asta. Poate și Iver Gundersen.

„Nu, se răzgândește el, nu. În niciun caz Gundersen".

•

Se gândește la BBB. *Bad Boys Burning.* Ce nume și-au ales! Unele bande simt nevoia acută să transmită avertismente. Bandidos. Îngerii Decăzuți. Și totuși, Henning simte cum BBB îl face din ce în ce mai curios. Caută pe Google și găsește mii de intrări, multe dintre ele irelevante și inexacte. Cronici ale filmului *Băieții răi,* articole despre un interpret suedez care a avut un succes extraordinar cu un cântec numit *Burning* în urmă cu câțiva ani, oameni despre care se spune că sunt „băieți răi" și o bandă din zona Furuset a orașului Oslo care își spune tot așa. Nimic edificator.

Găsește, totuși, un articol din *Aftenposten* de acum șase luni, despre o confruntare între bande, coincidență, tot în Furuset. Textul de pe Google nu menționează BBB, Henning însă îl accesează.

Simte că se înăbușă. Nora a scris articolul. Ea s-a aventurat pe un teritoriu periculos. De obicei, bandele sunt asociate cu drogurile și colectarea datoriilor. Membrii lor sunt potențiali infractori, oameni care își caută identitatea. Acesta este unul dintre motivele pentru care intră într-o bandă. Ca să aparțină de ceva.

Titlul Norei este „Confruntare brutală între două bande din Furuset". Henning își aruncă ochii peste articol. Nicio fotografie de la locul faptei. Doar o fotografie de arhivă în care apare un topor lângă o bâtă de baseball. Bănuiește că Nora a lucrat în schimbul de noapte și *Aftenposten* n-a vrut să achiziționeze o fotografie de la Scanpix. Sau că și Scanpix a trebuit să se uite la bani.

Oricum, își dă seama că Nora a făcut o treabă bună. L-a intervievat pe ofițerul de poliție care a răspuns de anchetă, șeful Brigăzii Crimă Organizată din Oslo, a găsit doi martori oculari, a vorbit cu un fost membru proeminent al unei bande, familiarizat cu astfel de confruntări, și a scris cincizeci de rânduri despre un subiect care în mod normal este doar menționat în majoritatea ziarelor.

De obicei, oamenilor nu le pasă de conflictele dintre bande. Și gândesc: „Excelent, lasă-i să se omoare între ei, mai puțini idioți pe stradă”. Henning nu știe de ce, dar se hotărăște să-i telefoneze. Poate că Nora are informații proaspete despre imbecilii ăștia, deși bănuiește că ar mai fi un motiv.

Vrea să știe unde e.

Știe că-i o prostie, n-are sens, dar nu se poate abține. Vrea să știe dacă este cu Gundersen, dacă vocea ei este fericită sau tristă, dacă are vreo urmă de regret când îl aude vorbind. N-au mai vorbit la telefon din ziua în care a murit Jonas. Nora l-a sunat ca să-l întrebe dacă îl poate lua pe Jonas de la creșă și dacă poate să aibă grijă de el până a doua zi dimineață, chiar dacă în săptămâna aceea era rândul ei să stea cu el. Nu se simțea prea bine. Henning a răspuns: „Da, cum să nu, nicio problemă”.

Știe că nu incendiul sau moartea lui Jonas o frământă pe Nora. Nu-și va ierta niciodată că s-a îmbolnăvit în ziua aceea și l-a rugat să facă schimb cu el. Dacă s-ar fi simțit bine, Jonas n-ar mai fi fost cu Henning. Iar fiul lor ar trăi și acum.

Henning este convins că, ori de câte ori simte un junghi pe undeva sau că gripa îi dă târcoale, Nora nici nu se sinchisește. Se va face bine. Mă simt bine, mă duc la serviciu. Și de fiecare dată, același gând o bântuie: de ce-am fost atât de slabă și nu m-am dus să-l iau eu? Cât de bolnavă am fost *cu adevărat*?

Gânduri ca acesta te pot aduce în pragul nebuniei. În ce-l privește, Henning se gândește la cele trei pahare mari de tărie pe care le-a băut după ce Jonas adormise în noaptea aceea. Poate că l-ar fi salvat dacă ar fi băut numai două? Sau doar unul singur? Dacă s-ar fi culcat mai devreme cu o noapte înainte, n-ar mai fi fost atât de obosit, n-ar mai fi ațipit în fața televizorului înainte de incendiu.

Dacă.

30.

Lasă telefonul să sune mult. Poate Nora vede pe ecran numele lui? Sau poate are un mobil nou și nu și-a transferat numerele de pe cel vechi? Sau poate pur și simplu l-a șters pe al lui? Sau e ocupată? Cu viața, de exemplu.

Rămâne surprins când Nora îi răspunde. Henning ar fi putut, și probabil ar fi trebuit, să închidă după al zecelea apel, dar a tot sperat. Vocea ei e trează când spune:

— Salut, Henning.

— Salut, Nora.

Dumnezeule, cât de mult îl doare să-i pronunțe numele!

— Cum te simți? întreabă ea. Am auzit ce s-a întâmplat.

— Mă simt bine.

— Trebuie să fi tras o spaimă, nu glumă.

— Mai degrabă am fost furios.

Ceea ce e adevărat. Nu vrea s-o facă pe eroul. *Chiar* s-a înfuriat, mai ales fiindcă nu voia ca viața să i se sfârșească așa, într-un crescendo, în mijlocul unei probleme încă nerezolvate.

Tac. Cândva se pricepeau să tacă, amândoi, acum însă pur și simplu se simt stingheri. Nora nu mai pune întrebări. Henning începe o conversație înainte de a nu fi prea târziu. Își închipuie că Nora nu vrea să pară prea îngrijorată de starea lui, dacă Gundersen este în aceeași cameră cu ea.

— Uite ce-i, tocmai scriam ceva când am dat de un articol de-al tău despre o bandă, BBB, apărut cu vreo șase luni în urmă. Mai ții minte?

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Da. S-a bătut cu altă bandă, dacă-mi aduc bine aminte. Hemo Raiders sau cam așa ceva.

„Pare amabilă gașca asta, chiar prietenoasă”, se gândește el.

— Exact.

— Vreo patru, cinci au ajuns la spital. Răni de cuțit și oase rupte.

— Exact.

— De ce scrii despre ele?

Henning stă la îndoială dacă să-i spună sau nu, dar își aduce aminte că lucrează pentru publicații rivale și că încrederea este un capitol încheiat în cartea lor de amintiri comune. Sau măcar parțial închis.

— Nu scriu despre ele. Mai bine zis, nu cred că am să scriu.

— Cu BBB nu-i de glumit, Henning.

— Eu nu glumesc niciodată.

— Vorbesc serios. Unii dintre băieții ăia sunt psihopați. Nu țin cont de nimic. Crezi că au vreo legătură cu asasinarea lui Tariq Marhoni?

Ah, Nora. Cât de bine-l cunoaște.

— Nu știu. E prea devreme ca să-mi fac o părere.

— Ai mare grijă, Henning, dacă te hotărăști să-i cunoști mai bine. OK? Nu sunt chiar niște mielușei.

— Nu cred că am să pățesc ceva, spune el, gândindu-se ce ciudat e să discute din nou cu Nora despre articole și surse.

Inevitabil, jurnaliștii sfârșesc prin a vorbi de-ale lor. Iar când trăiesc împreună, vorbesc și mai mult de-ale lor. Până când totul se năruie.

O vreme, Henning a muncit prea mult. Când, în sfârșit, venea acasă, Nora era atât de obosită încât nu mai voia să audă de ziare. Era prea mult. Și era vina lui, evident. Pe lângă celelalte. „E un laitmotiv al vieții mele. Reușesc să distrug până și cele mai frumoase lucruri”, se gândește el.

Îi mulțumește pentru ajutor și închide telefonul. Rămâne pe canapea, privind telefonul, de parcă Nora ar fi în continuare la celălalt capăt al firului. Își lipește mobilul de ureche, din nou. Doar tăcere.

Și-aduce aminte de dublul asasinat din Bodø, de care s-a ocupat acum câțiva ani. Înainte ca Nora să meargă la culcare, într-una dintre primele nopți în care au dormit separat, a sunat-o. Au vorbit o jumătate de oră, poate mai mult. Când a auzit-o căscând, i-a spus să pună receptorul pe pernă, dar să nu închidă. Voia s-o audă dormind. Henning stătea în camera de hotel și îi asculta respirația, rapidă la început. Apoi din ce în ce mai profundă. Pe urmă s-a întins și el în pat. Nu-și amintește dacă a pus receptorul în furcă. Dar își amintește cât de bine a dormit în noaptea aceea.

31.

Zaheerullah Hassan Mintroza se apleacă pe scaunul lui care scârțâie mereu, în cușca de sticlă. Numără banii. Peșin. La spălătoria lui se lucrează numai cu bani peșin. Are o casă de marcat, e în priză, dar n-o folosește niciodată.

Banul în mână e sfânt.

Până acum se declară mulțumit de încasările de peste zi. 12 automobile x 150 de coroane bucata = 1 800 de coroane. Plus 2 lustruiri a 800 de coroane. Și 36 de taxiuri x 100 de coroane bucata. În total 7 000. Nu-i rău deloc. Și mai sunt două ore până trage obloanele.

A făcut o mișcare inteligentă când a oferit o reducere taximetriștilor.

Dă să iasă în întâmpinarea unui nou client, când alte două mașini opresc în spatele Mercedesului murdar, parcat afară. Două mașini ale poliției.

„La naiba”, se gândește Hassan. Polițiștii, trei la număr, coboară. Hassan le iese în întâmpinare. Pe unul dintre ei l-a mai văzut.

— Dumneata ești proprietarul spălătoriei? întreabă inspectorul Brogeland, ridicând vocea ca să acopere zgomotul din jur.

Hassan încuviințează din cap.

— Ai un angajat pe nume Yasser Șah?

„La naiba”, se gândește Hassan din nou.

— Da.

— Unde e? Am vrea să discutăm cu el.

— De ce?

— E aici?

— Nu.

— Știi unde e?

Hassan clatină din cap.

— Nu trebuia să fie la muncă azi?

— Nu.

— Ai ceva împotrivă dacă aruncăm o privire prin spălătorie?

Hassan ridică din umeri și rămâne afară în timp ce polițiștii intră în spălătorie. Mercedesul murdar dispare.

Hassan se gândește la Yasser. Amatorul dracului. Nu i-a spus „fără greșeli”?

Activitatea din spălătorie încetează. Un taxi Avensis e aproape gata. Polițiștii discută cu oamenii, dar Hassan nu aude ce spun. Îl vede pe Mohammed clătinând din cap. Și pe Omar.

Polițiștii trec prin fiecare încăpere, se uită prin cușca de sticlă, verifică în fața și în spatele spălătoriei. Brogeland le spune ceva celorlalți doi înainte de a se apropia din nou de Hassan.

— Trebuie să vorbim urgent cu Yasser Șah. Dacă-l vezi, spune-i să ia legătura cu mine sau cu poliția cât mai curând posibil.

Brogeland îi dă cartea lui de vizită. Hassan o ia fără tragere de inimă, dar nu se uită la ea. „S-o crezi tu, bulangiule”.

— Noi știm ce faci aici, Hassan.

Hassan încearcă să nu dea semne de nervozitate, dar simte că-i iau foc obrajii. Așteaptă amenințarea care nu vine și își dă seama de ce: a primit-o deja.

Brogeland nu mai spune nimic. Hassan înțelege că poliția va ține spălătoria sub observație, ca să pună mâna pe Yasser Șah și să-i monitorizeze celelalte activități.

Se uită urât la Brogeland și la ceilalți polițiști, în timp ce aceștia urcă în mașină. „Poate că ar trebui să ofer o reducere și poliției, se gândește Hassan și îi urmărește cum se îndepărtează. O spălare gratuită în schimbul cadavrelor lor pe fundul fiordului Oslo”.

Se întoarce și le face semn celorlalți să se apropie. Se adună cu toții în cușca de sticlă. Hassan nu ia loc. Își plimbă privirea de la unul la altul.

— Poliția știe că Yasser a făcut-o, spune el.

— De unde până unde? întreabă Mohammed.

— Ești tâmpit? Yasser ne-a spus că era un tip acolo. Probabil că l-a văzut pe Yasser și l-a identificat la poliție. Asta ne poate distruge pe toți.

— Cine? Yasser?

Hassan oftează și clatină din cap.

— Martorul, boule.

Mohammed se face mic.

— Nu mă interesează cum, dar vreau să-l găsiți.

Hassan îi privește din nou, pe fiecare în parte.

— Aflați tot ce puteți din ziare, vorbiți cu oamenii pe care-i cunoașteți, s-ar putea ca vreunul dintre ei să-l știe pe martor. Yasser mi-a spus că tipul are fața plină de cicatrice. E ars pe față. Asta ar trebui să vă facă misiunea mai ușoară. Dacă poliția nu are nicio dovadă că Yasser a fost în apartament, martorul ăsta e singura persoană care ne poate pune gâtul în laț la toți. Anunțați-mă când îl găsiți.

— De ce? Ce-ai de gând să faci? întreabă unul dintre ei.

Hassan trage adânc aer în piept.

— Ce am de gând să fac? Tu ce naiba crezi?

•

Henning termină de scris interviul cu Tariq și îl trimite la birou prin e-mail. Scrie – cu litere mari – că numele și fotografia sa nu trebuie să apară sub niciun motiv odată cu articolul. Nu se gândește să se dea la fund, dar nici nu vrea să-și facă singur publicitate.

Se uită la ceas. Ei, drăcie! Magazinul de băuturi alcoolice s-a închis. Și nu vrea să meargă la mama lui fără St. Hallvard. Mai bine iese la o plimbare. „Poate se joacă vreun amical, se gândește el, mă uit și eu ca să mă mai destind un pic”.

Când iese, soarele de deasupra Atelierului de Vele îl lovește în spate. În fața restaurantului domnului Tang au fost scoase o masă și două scaune. Câinele de sub masă închide ochii. Henning ar spune că e un setter irlandez.

Îi plăceau câinii când era mic. Și câinii îl plăceau pe el. Bunicii lui aveau o cățea, Bianca. Bianca pur și simplu îl venera. Chiar și mai mult după ce a devenit alergic la ea.

Un Opel Corsa galben trece în mare viteză pe Markvei, tocmai când Henning dă să traverseze. Mașinile galbene întotdeauna îi amintesc de Jonas. Odată, când și-a luat fiul de la creșă, Jonas a arătat spre fiecare mașină galbenă pe care a văzut-o în drum spre casă. Cine le vedea primul câștiga. Au continuat jocul a doua zi. Și în ziua următoare. Toată vara, de fapt. Acum nu trece o zi fără ca Henning să nu se uite după mașini galbene. Și de fiecare dată își aude vocea: „O mașină galbenă!" Iar Jonas protestează: „Eu am văzut-o primul. Și nu era chiar galbenă. Oricum nu contează, încă n-am început jocul".

Copiii. Transformă totul într-un joc.

Tribuna improvizată este aproape plină. Fotbaliști, părinți, mingi, cărucioare. Se așază pe locul lui preferat, printre mătrăgune. Privește cum se antrenează jucătorii, cum joacă; recunoaște majoritatea copiilor de pe teren. Băieții se adună la un loc. Unul dintre ei are o pungă de chipsuri. Un băiat blond, cu mănuși de portar, încearcă să stea în cap. Vocea antrenorului sună autoritar, le spune băieților să se pregătească, meciul va începe dintr-o clipă într-alta.

Băieții poartă tricouri purpurii, mult prea largi pentru ei. Jonas întotdeauna arăta bine în tricourile alea mari. Șorturi albe și jambiere albe. Henning închide ochii și încearcă să și-l închipuie pe Jonas, cu doi ani mai mare. Poate că ar avea părul mai lung. Poate ar arăta mai matur, primele semne ale adolescenței. Poate că ar fi început să se uite după fete, fapt pe care l-ar fi negat vehement.

Poate.

Dacă.

Deschide ochii. Cartofii au dispărut. Sătul, băiatul aruncă punga și ia o gură de Cola.

32.

În noaptea aceea visează pistoale. Pistoale uriașe care scuipă gloanțe. Gloanțele se abat asupra lui, dar el se trezește de fiecare dată, cu o clipă înainte de a fi lovit.

Cât de mult urăște somnul.

Nu suportă să stea în apartament, drept care a doua zi, dis-de-dimineață, se duce pe terenul Ekeberg. Merge cu scuterul, Vespa lui ruginită, de un albastru-deschis, trecând cu toată viteza printr-un oraș care nu s-a trezit încă.

Cândva era un lucru pe care îl făcea în mod obișnuit, se întorcea la locul crimei pe care o investiga. Jarle Høgseth, bătrânul lui mentor, îi spusese să procedeze așa. Să ia pulsul locului cel mai bine, imediat după comiterea crimei. Acolo putea culege informații pe care nu le putea obține din interviuri, din rapoartele poliției sau din declarațiile martorilor.

Jarle Høgseth era un om deștept. Mai puțin când venea vorba de fumat.

Henning parchează lângă aleea de asfalt care traversează terenul, chiar pe lângă școala Ekeberg. Cortul este tot acolo, izolat de cordonul poliției. E abia trecut de 6 dimineața.

Privește în jur. Un cal solitar paște lângă ferma Ekeberg. O femeie cu păr blond prins la spate face jogging. Vede un câine care aleargă de colo colo prin iarba unde mestecenii uriași par să se fi unit într-un singur copac. Câinele ține un băț în gură.

Henning se îndreaptă spre cort și încearcă să vizualizeze ce s-a întâmplat. Henriette Hagerup în groapă, paralizată cu un pistol Taser. Un bărbat aruncă în ea cu pietre, o biciuiește, îi taie o mână. Poate că tânăra a început să țipe abia când era prea târziu. Nimeni n-a văzut-o, nimeni n-a auzit-o.

Trebuie să fi fost ucisă în toiul nopții sau spre dimineață. Și trebuie să fi venit aici de bunăvoie. Nimeni n-ar fi putut căra o persoană inconștientă atâta drum fără să atragă privirea cuiva. Nici măcar noaptea. Tot s-ar fi circulat pe acolo. Asta îl face să creadă că tânăra s-a întâlnit cu cineva cunoscut. Oare filmările să aibă vreo legătură cu crima?

Gândurile îi sunt întrerupte de câinele care sare la el. Reușește să ridice mâinile ca să se apere tocmai când câinele îl înșfacă de braț. Henning scutură brațul și îl lovește cu piciorul. Nu tare, dar câinele mârâie la el. Stăpânul lui se apropie repede.

— Șezi!

Vocea bărbatului e aspră. Câinele îi dă ocol lui Henning, apoi se întoarce la stăpânul lui, în silă.

— Îmi cer scuze, spune bărbatul mai în vârstă. Nu vrea decât să se joace. E foarte zburdalnic. Totul e-n regulă? Sper că nu v-a mușcat.

Pe Henning nu-l deranjează câinii zburdalnici, dar nu tolerează tentativa de crimă. Îi vine să strige la idiotul ăsta care dă drumul unei arme letale în spațiul public. Dar n-o face. Fiindcă își aduce aminte ce-a declarat la conferința de presă comisarul adjunct Nøkleby:

Cadavrul a fost descoperit de un bătrân care își plimba câinele. Bătrânul a chemat poliția la ora 06:09.

Se uită la ceas. E aproape șase și zece. Inspiră adânc și se uită la stăpânul câinelui.

— N-am pățit nimic, spune el scuturându-se de firele de păr lăsate de câine.

Cu norocul lui proverbial, o parte din fire i-au intrat în nas, și câteva zile de-acum încolo se va distra de minune, strănutând în stânga și-n dreapta.

— E vioi, n-am ce zice, spune el, silindu-se să zâmbească.

— Da, plesnește de energie. Îl cheamă Kama Sutra.

Henning se uită lung la omul din fața lui.

— Kama Sutra?

Omul aprobă mândru din cap. Henning se hotărăște să sară peste întrebarea evidentă.

— Sunteți matinal.

— Suntem matinali în fiecare zi. Mă scol devreme, ca întotdeauna. Lui Kama Sutra îi place să-și înceapă ziua aici. Mie la fel. Când e liniște în jur și aerul e proaspăt.

— Da, vă înțeleg prea bine, spune Henning și privește iar în jur.

— Thorbjørn Skagestad, se prezintă omul, înainte ca Henning să mai spună ceva.

Întinde mâna. Henning îl imită.

— Henning Juul.

Skagestad poartă un chipiu al armatei norvegiene, deși e vară. Chipiul îi stă strâmb pe cap. Ghetele sunt tot militărești, kaki. Pantalonii de uniformă au buzunare aplicate în față, în spate și pe picioare, și apărători de piele la genunchi. Haina face parte tot din uniformă, în ton cu pantalonii. Skagestad ar arăta foarte bine pe coperta unei reviste de vânătoare și pescuit. Are pielea ridată, iar dinții îi trădează pasiunea pentru cafea și tutun. Și totuși, are o față prietenoasă. Pare că e gata oricând să zâmbească.

— Sunteți de la poliție? întreabă el și aruncă bățul cât mai departe.

Kama Sutra țâșnește după el. Henning vede cum lăbuțele abia îi ating iarba moale.

— Sunt reporter. Lucrez la ziarul online *123news.*

— *123news*?

— Da.

— Ce nume mai e și ăsta?

Henning ridică mâinile.

— Nu mă-ntrebați pe mine. Nu l-am ales eu.

— Dar ce căutați aici la ora asta? Nu e nimeni pe-aici.

— Sunteți dumneavoastră. Cel care a găsit-o, nu-i așa?

Skagestad devine precaut. Ca mulți alții în clipa în care își dau seama că vor fi intervievați. Skagestad însă nu are de ales, trebuie să răspundă la toate întrebările lui Henning. La urma urmei, câinele lui tocmai l-a atacat, motiv pentru care Henning nu simte nicio reținere în a-l presa pe Skagestad.

— Nu vreau să-mi văd numele în ziar.

— Nu e neapărată nevoie.

Kama Sutra se întoarce cu bățul în gură. Skagestad apucă de un capăt și trage de el cât poate de tare. Câinele mârâie din nou, nu vrea să-i dea drumul nici în ruptul capului, dar până la urmă Skagestad îl dovedește. Câinele gâfâie, cu limba de un cot. Apoi se așază pe labele din spate, fremătând de nerăbdare. Skagestad aruncă din nou bățul.

— N-am mai văzut așa ceva.

Henning îl crede pe cuvânt.

— Ce se-ntâmplă cu țara asta? continuă Skagestad. O lapidare în Norvegia?

Clatină din cap.

— Pun pariu că nemernicii ăștia de imigranți sunt de vină.

Henning dă să spună ceva, dar se oprește. Așa cum spunea Jarle Høgseth: „Când oamenii vor să-și ia o piatră de pe suflet, îi lași să vorbească. Îi lași să vorbească până la capăt. Chiar dacă nu-ți place ce spun”.

— Sunt mult prea mulți aici.

Skagestad clatină iar din cap.

— N-am nimic împotriva celor care au trăit ca vai de ei în țările lor, dar dacă vor să stea aici, trebuie să se supună legilor norvegiene, să ne respecte cultura și modul de viață, să facă lucrurile așa cum le facem noi dintotdeauna.

— Nu putem fi siguri că un imigrant a făcut asta.

— Zău? Până acum n-am mai avut o lapidare în Norvegia.

E prea devreme ca să discute în contradictoriu despre imigrație, motiv pentru care Henning întreabă:

— De ce-ați intrat în cort?

— Tocmai asta e. Nu prea sunt sigur. Dar cortul nu era acolo cu o zi înainte, eu vin aici în fiecare zi, înțelegi dumneata? Și eram curios.

— Ați văzut pe cineva?

— De obicei mai văd pe câte cineva, dar lângă cort n-am văzut pe nimeni. Nimic care să-mi atragă atenția cât am urcat până aici. Eu locuiesc în Samvirkevei.

— Puteți descrie locul faptei?

— Locul faptei?

— Da. Ce-ați văzut în cort, ați observat ceva?

Skagestad trage adânc aer în piept.

— Am povestit deja poliției despre asta.

— Da, dar poate că nu v-ați amintit toate amănuntele. Creierul omenesc este extraordinar. Rareori ne amintim fiecare detaliu al unei experiențe traumatizante la momentul respectiv. Mai târziu însă ies la suprafață o mulțime de lucruri, lucruri pe care nu le-ai considerat importante, dar care contează.

„Vorbesc ca un polițist”, se gândește Henning. Dar are efect. Vede cum Skagestad scotocește prin amintiri.

— Orice. Un sunet, un miros, o culoare, continuă Henning.

Kama Sutra revine. Skagestad îl ignoră.

— L-am simțit când am intrat în cort, pe urmă am uitat cu totul de el.

— Ce anume?

— Mirosul, spune Skagestad aducându-și aminte. Mirosea a stătut, așa cum miroase de obicei într-un cort. Dar mai era ceva.

Apoi izbucnește în râs. Henning rămâne descumpănit.

— Mi-e cam rușine să spun.

Henning se simte mai mult decât tentat să-i tragă una bătrânului.

— Ce anume? întreabă el, răbdător.

Skagestad clatină din cap, zâmbind în continuare. Apoi îl privește drept în ochi.

— Mirosea a deodorant.

— Deodorant?

— Da.

— Nu a parfum?

— Nu. Deodorant pentru bărbați.

— Sunteți absolut sigur?

Bătrânul aprobă din cap.

— De ce?

Skagestad zâmbește din nou.

— De asta mi-e cam rușine, spune el, dar nu intră în amănunte.

Henning crede că omul ar fi un torționar excelent la Guantanamo.

— *Romance,* spune Skagestad.

Henning e complet dezorientat.

— De la Ralph Lauren, continuă Skagestad.

— Cum de…?

— Fiindcă și eu îl folosesc. L-am primit cadou de la nepotul meu. De-aia l-am recunoscut.

— Era un miros puternic?

— Nu. Foarte ușor. Dar eu am simțul mirosului foarte dezvoltat. Și, cum vă spuneam, îl mai folosesc și eu când ies… hm… cu cineva.

Kama Sutra mârâie din nou. Skagestad aruncă bățul. Câinele aleargă, salivează, mestecă, aleargă.

— Și cred că doamnelor le place.

Bătrânul schițează un zâmbet. De data aceasta, Henning chiar nu vrea ca Skagestad să intre în amănunte. Bătrânul devine serios.

— Sărmana fată.

— Ați mai observat ceva în cort?

— Nu credeți că e suficient?

— Ba da, ba da. Dar orice amănunt ar putea fi important.

— E-adevărat. Nu, nu cred că a mai fost ceva.

Rămân tăcuți.

— Sper că nu vei scrie despre asta în ziarul dumitale – cum spuneai că se numește?

— *123news*. Nu, nu voi scrie.

Skagestad înclină din cap și îi mulțumește. Apoi dă să plece.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneata. E cazul să plec acasă, să beau o cafeluță, să fumez o țigară, spune el.

Henning îi face cu mâna și se gândește că, stânjenit sau nu, Thorbjørn Skagestad poate că tocmai a adăugat o piesă importantă la acest puzzle.

Probabil că Jarle Høgseth zâmbește în mormânt acum.

33.

Mai sunt câteva ore până la întâlnirea cu Yngve Foldvik, motiv pentru care se duce la ziar. O face cu senzația că a început ziua bine. E o senzație rară.

A spus că nu se va arăta la față mai multe zile, dar acum n-are niciun rost să meargă acasă. Redactorul de serviciu stă obosit la biroul lui, când sosește Henning. Mai e și o tânără care stă cu spatele la el. Redactorul de serviciu îl vede și se îndreaptă de spate, dar nu spune nimic. Henning crede că i s-a spus ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore. Și probabil este surprins să-l vadă la muncă atât de curând.

Și Henning e surprins. Surprins că nu simte nevoia unei pauze. Probabil fiindcă așa își poate ține mintea ocupată, are cu ce să-și umple zilele, are ceva care îi abatele gândurile de la Cea-la-care-nu-se-gândește. Și așa e mereu când prinde ceva. Nu se lasă până nu duce lucrul la bun sfârșit.

„Dr. Helge probabil că ar fi îngrijorată dacă m-ar vedea acum, se gândește el”.

Nu te ambala prea mult, Henning, ia-o ușor în primele săptămâni.

„Ia-o ușor, asta-i bună. Acum chiar că o iau ușor”.

•

Apasă pe buton ca să-și ia o cafea, așteaptă 29 de secunde, lasă mașinăria să-și termine treaba și se duce la biroul lui. Deschide computerul. E liniște. Singurele sunete sporadice sunt cele produse de tastatură și de vocile de la un televizor de lângă redactorul de serviciu. Pare a fi CNN. O mulțime de știri.

Un minut mai târziu intră pe internet. Nu-i ia mult ca să-și dea seama că peste noapte nu s-a întâmplat cine știe ce. Articolul lui despre Tariq

Marhoni este încă principalul punct de interes al *123news.* Coloana din dreapta de pe prima pagină îi spune că articolul lui este cel mai citit din ultimele 24 de ore.

Verifică dacă totul este așa cum ar trebui să fie. Abia a luat prima gură de cafea și e cât pe-aici s-o scuipe. Privește lung ecranul. Articolul este însoțit de numele și de fotografia lui! Iar în mijlocul textului apare o altă fotografie cu el!

Sare în picioare și se îndreaptă cu pași mari spre redactorul de serviciu, care tresare când îl vede. Redactorul nu spune nimic, doar își îndreaptă spatele.

— Tu ai postat articolul meu? tună Henning.

— Care articol?

— Cel despre Tariq Marhoni!

— Când l-ai trimis?

— Aseară, târziu!

— Eu am început treaba la miezul nopții, deci nu l-am postat eu.

Henning clatină din cap și înjură încet.

— E ceva greșit?

— Ba bine că nu! Nu trebuia să apară nici numele, nici fotografia mea!

Redactorul tace. Tânăra care stă vizavi de el continuă să tasteze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Henning pufnește.

— Pot să aflu cine a postat articolul?

— Da, o clipă.

Redactorul dă clic. Henning se foiește de colo-colo, apoi se oprește în spatele lui. Fișierul Escenic Content Studio e deschis. Redactorul caută articolul și își drege glasul.

— A fost postat de Jørgen aseară la ora 20:03, redactat de Jørgen între 20:06 și 20:08, apoi deschis de Heidi între 21:39 și 21:42.

— Heidi Kjus?

— Da.

Henning simte cum îi iau foc obrajii. Revine la biroul lui fără să mulțumească. Heidi ar trebui să

mulțumească Cerului că în clipa asta nu e aici.

•

Heidi sosește peste o oră. Merge întins la biroul lui Henning. Pare furioasă. „Aici ne potrivim”, se gândește Henning clocotind de furie.

— De ce nu răspunzi când te sun? întreabă ea, trântindu-și poșeta pe biroul lui.

Henning rămâne consternat.

— Păi…

— Când te sun, răspunzi. Indiferent la ce oră. E clar?

— Nu.

— Ce-ai spus?

Heidi își pune mâinile în șolduri.

— Am spus nu. Când nu sunt de serviciu, nu sunt de serviciu. Nu trebuie să răspund. Și de ce naiba mi-ai inserat fotografia, când am insistat că nu vreau ca numele meu să apară cu articolul despre Tariq?

Acum e rândul lui Heidi să rămână surprinsă.

— Păi…

— Nu-ți dai seama cât de ușor îi va fi ucigașului să mă găsească acum?

Femeia încearcă să-i proceseze reacția.

— La ziarul ăsta, cel care scrie un articol îl și semnează, începe ea precaut, apoi își dă drumul. Dacă nu avem curajul să ne susținem punctul de vedere inserând numele și fotografiile noastre, atunci mai bine nu mai publicăm nimic.

Henning nu e foarte sigur că a înțeles bine, de aceea scoate un „Hm” și se uită la ea.

— În plus, numele și fotografia ta apar în toate ziarele de azi, ar părea ciudat dacă nu le-am insera și noi.

Henning se uită la ea, dar nu știe ce să spună. Fiindcă femeia are dreptate. „La naiba, se gândește el, chiar are dreptate!”

Heidi se așază și își începe ritualul de dimineață. Deschide computerul, scoate mobilul din poșetă,

deschide agenda. A câștigat. Cățeaua a avut dreptate!

Și tocmai când credea că a început ziua bine!

34.

Heidi se plimbă încolo și-ncoace, fără să spună nimic, în timp ce Henning își bea cafeaua în tăcere. Probabil că are mai multe ședințe importante azi, își închipuie el. De fiecare dată când se așază, femeia îi aruncă o privire, apoi devine la fel de preocupată.

Ceasul bate ora opt fără ca domnul Sacou-din-reiat să binevoiască a-și face apariția. Probabil că a lucrat până târziu azi-noapte. Poate că lucrează și acum? Sau a și trimis un articol? Henning se hotărăște să-l sune, chiar dacă ultima lor conversație nu a fost foarte amicală. Uneori trebuie să fii primul care întinde mâna, să înghiți gălușca și să mergi mai departe. Ceea ce, pentru Henning, rareori a fost punctul forte.

Gundersen răspunde repede, dar cu o voce somnoroasă.

— Salut, Henning la telefon.

— Bună dimineața.

Fără zgomote de fond. Excelent!

— Unde ești? întreabă Henning, chiar dacă nu vrea să știe.

— Acasă. Vin și eu puțin mai târziu. Am vorbit deja cu Heidi.

— Nu de-asta te-am sunat.

— Nu?

Gundersen e un pic mai treaz acum, dar face o pauză, și Henning are senzația că amândoi vor să spună ceva, dar niciunul nu vrea s-o spună primul. Ca doi adolescenți stângaci.

— Ești ocupat? întreabă Henning într-un târziu. Ai ceva planuri pe ziua de azi?

Aude cum Gundersen se ridică în capul oaselor. Vocea lui parcă vine de foarte departe. Își aprinde o țigară și suflă fumul tare în receptor.

— Am avut o mică discuție cu Emil Hagen, spune el trăgând adânc din țigară.

— Cine e ăsta?

— Un ofițer de poliție implicat în anchetă. Pare destul de nou în branșă. S-a ofuscat puțin când am adus vorba de pistolul Taser.

Henning simte un nod în gât.

— Ce-a spus?

— N-a vrut să comenteze. Mahmoud neagă în continuare acuzațiile, dar nici nu și-a dovedit nevinovăția în vreun fel, motiv pentru care poliția e destul de derutată. Mahmoud nu are un alibi pentru seara respectivă. Tu ai întâlnit singura persoană care i-ar fi putut oferi unul, ieri.

— Crezi că de-asta a fost ucis Tariq?

Henning întreabă din instinct. Dar, dacă tot i-a scăpat, hotărăște că e o întrebare cu miez.

— E greu de spus. Posibil.

Henning încuviințează din cap. Foarte posibil. Caz în care cineva are un interes ca Mahmoud Marhoni să rămână unde este. Dar Marhoni de ce nu spune nimic?

— Dar tu? Ești la treabă?

Henning se uită la Heidi.

— Da, sunt la redacție.

— Credeam că vrei s-o lași mai moale câteva zile.

— Și eu credeam la fel.

N-are chef să discute cu Gundersen despre sănătatea lui mintală, drept care continuă:

— Emil Hagen a pomenit ceva despre căutările pentru prinderea lui Yasser Șah?

— Yasser și mai cum?

— Cel care a tras în mine ieri. L-am găsit în banca de date a poliției.

— L-am întrebat cât de aproape sunt de ucigaș, dar Hagen n-a știut ce să-mi spună. Hagen ăsta nu mi s-a părut că dă pe dinafară de inteligență.

Henning aprobă din cap și se întreabă dacă oamenii de la Crimă Organizată răspund acum de

capturarea lui Șah, după ce s-a aflat că este membru al BBB.

— Azi mă întâlnesc cu profesorul îndrumător al primei victime. Nu știu dacă are vreo informație care să ne fie de ajutor, dar, oricum, voi încerca să vorbesc cu mai mulți prieteni de-ai lui Henriette Hagerup. Ceva nu-i în regulă la colegiul ăla.

— Foarte bine. Poate ne vedem mai târziu, spune Gundersen pe un ton interogativ.

Henning habar n-are ce se va întâmpla după întâlnirea cu Foldvik, dar spune, totuși:

— Mda, poate.

Apoi închide. Rămâne cu senzația că aceasta este, probabil, prima lor conversație civilizată. Sau prima lor conversație în care au schimbat mai mult de două propoziții.

— Nu uita că avem o ședință de redacție azi, la ora două.

Vocea lui Heidi e ca un sloi de gheață. Femeia nici măcar nu se uită la el.

— Ședință de redacție?

— Da. Sture ne va prezenta situația la zi. Stăm prost din punct de vedere economic.

Ca întotdeauna, nu?

— Ți-am spus fiindcă am auzit că trebuie să te întâlnești cu cineva azi. Prezența la ședință este obligatorie.

Henning se gândește „Eram sigur”, dar se abține să o spună cu voce tare.

Sture Schipsrud. Fondatorul și redactorul-șef al *123news.* Sture și Henning au lucrat câțiva ani împreună la *Kapital.* Avantajul de a lucra la o publicație de specialitate, care nu apare zilnic, este că ai timp să te documentezi pe îndelete. Să intervievezi câteva surse, să-ți formezi o opinie corespunzătoare și echilibrată asupra subiectului. Articolele bune se nasc într-o astfel de atmosferă. Articolele care au nevoie de timp.

Sture a fost un mare jurnalist de investigații. A primit și premiul pentru merite deosebite, SKUP,

la începutul anilor 1990, pentru dezvăluirile legate de activitățile Ministerului Comerțului, în urma cărora ministrul și-a dat demisia. Evenimentul l-a făcut celebru, Sture folosindu-se de statutul de superstar ca să obțină contracte mai bune; a lucrat o vreme pentru *Dagens Næringsliv,* a scris câteva cărți despre geniile financiare, s-a angajat la TV2, după care a pus bazele publicației *123news,* la sfârșitul anilor 1990. Mulți s-au întrebat de ce un om care și-a făcut un nume în jurnalismul de investigație s-a apucat brusc să promoveze exact opusul acestuia.

Henning însă întotdeauna a crezut în cea mai simplă explicație: Sture voia o reacție. Lucrurile nu se întâmplau suficient de repede pentru el. Voia rezultate. De preferat *1-2-3*.

— Am plecat, spune Henning.

Trebuie să mănânce ceva înainte de a vorbi cu Yngve Foldvik.

— Nu vii la ședința de dimineață?

— Știi deja ce fac azi.

— Da, dar…

— Am să încerc să ajung la ședința de redacție.

— Trebuie.

— Am să-mi aduc aminte când mă voi trezi cu un pistol lipit de tâmplă.

De acord, replica asta a fost un pic melodramatică, dar și-a făcut efectul. Heidi nu spune nimic și îl lasă în pace.

„1-1”, gândește el.

35.

Se oprește la Deli de Luca pe Thorvald Meyersgate și cumpără o *calzone pesto* cu carne de pui. Ia și câteva tabloide și o cafea, apoi se așază pe o bancă vizavi de Biblioteca Publică Deichmanske. Ora de vârf a dimineții e pe sfârșite, dar mai sunt încă destule mașini, tramvaie și oameni care au întârziat la serviciu. Soarbe cu grijă din pahar și începe să citească VG. Articolul care ține prima pagină, menit să te bage în sperieți, este despre o nouă bacterie letală care terorizează Danemarca și despre care Institutul Sănătății Publice din Norvegia se teme că, până în toamnă, va ajunge în țară. E și o mică fotografie a lui în colțul din dreapta sus, sub care scrie: „Jurnalist, victima unei încercări de asasinat".

Înjură încet, supărat de două ori: nu numai fiindcă i-a apărut fotografia, ci și fiindcă Heidi Kjus a avut dreptate. Găsește articolul despre el pe pagina patru. E semnat de Petter Stanghelle. Henning își trece ochii peste text și se oprește la o declarație:

„*Juul a avut mare noroc să scape nevătămat. Pe lângă cele trei gloanțe care l-au ucis pe Tariq Marhoni, au fost trase încă patru. Niciunul dintre ele nu l-a lovit pe reporter*", *ne-a declarat inspectorul șef Arild Gjerstad, care conduce ancheta.*

„Patru gloanțe", se gândește Henning. Nu-și amintește să fi fost patru. Citește mai departe:

VG nu l-a putut contacta pe Henning Juul, dar șefa lui Juul, Heidi Kjus, a făcut următorul comentariu asupra acestei situații dramatice: „*Evident, am răsuflat cu toții ușurați că Henning*

n-a pățit nimic. Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla”.

Henning zâmbește în sinea lui.

Pe Heidi te poți bizui oricând.

Mai departe, Stanghelle se întreabă dacă există o legătură între uciderea lui Marhoni și uciderea lui Henriette Hagerup, dar nimeni de la poliție nu vrea să comenteze acest subiect.

Ce surpriză!

În *Dagbladet* capul de afiș îl ține tot uciderea lui Tariq Marhoni, dar Henning nu e pomenit nicăieri. Opinia ziarului e că a fost vorba de o execuție, nimic altceva, probabil dusă la îndeplinire de un profesionist. Henning însă a scăpat.

Dă să se ridice și să plece, când un taxi, un Mercedes argintiu, încetinește în timp ce trece pe lângă Deli de Luca. Mașina se oprește la semafor. Înăuntru sunt doi inși, amândoi stau în față. Privirea lui Henning este atrasă spre ei fiindcă amândoi se uită la el. Și continuă să se uite, chiar dacă lumina e verde acum.

Tramvaiul din spatele taxiului claxonează și Mercedesul accelerează ușor. Ochii lui Henning urmăresc taxiul care face dreapta pe Nordregate și dispare în spatele bibliotecii. „Sigur, s-ar putea să nu fie nimic, se gândește el. Dar s-ar putea și să fie ceva”. Soarbe dintr-o înghițitură restul de cafea, aruncă paharul într-un coș de gunoi care deja dă pe dinafară și se îndreaptă spre intersecție. Caută Mercedesul, care a făcut stânga, pe Toftesgate, dar nu reușește să-i ia numărul de înmatriculare sau numărul permisului de conducere prins deasupra.

Henning încearcă să uite întâmplarea, dar nu-i atât de ușor. De-abia a avut timp să vadă că cei doi semănau între ei. Amândoi bruneți, cu păr negru, cu barbă neagră. Poate frați? Și sigur erau imigranți.

Coincidență?

Poate că ar trebui să plece de acolo înainte ca Mercedesul argintiu să revină. Vrea să coboare panta înclinată dintre Markvei și Fredensborgvei, unde râul Aker curge somnoros pe sub pod, dar în ultima clipă se hotărăște să treacă pe la magazinul de băuturi alcoolice. De data asta, fără nicio legătură cu mama lui.

Ajuns în magazin, se oprește lângă fereastră, ascunzându-se pe după clienți și răsfoind o broșură în timp ce cercetează strada. Multe Mercedesuri, și multe dintre ele argintii, dar niciunul cu doi inși bruneți la bord.

După o vreme iese în stradă, se uită în stânga și-n dreapta, apoi se îndreaptă în pas săltat spre Facultatea de Științe ale Comunicării Westerdal. Respiră mai repede decât ar trebui. Și se uită mereu peste umăr.

Când, în sfârșit, lasă traficul în urmă și intră în colegiu, își recapătă suflul. Se gândește că, în cazul în care cei doi din taxi îl țineau sub supraveghere, nu prea îi duce mintea la așa ceva, din moment ce a reușit să scape de ei atât de ușor. Sau sunt mult prea pricepuți, din moment ce nu-i mai zărește pe nicăieri. Poate au încetinit doar ca să-l vadă mai bine. Se hotărăște să uite întâmplarea. E aproape ora zece. A sosit momentul să schimbe o vorbă cu profesorul îndrumător al lui Henriette Hagerup.

36.

Zona din jurul colegiului s-a schimbat în ultimele două zile. Camerele de luat vederi au dispărut și, odată cu ele, și bocitorii. Altarul improvizat este tot acolo, dar nu mai arde nicio lumânare. Henning observă că numărul mesajelor a crescut, mai multe buchete de flori, trandafiri mai ales, s-au ofilit deja, dar în fața fotografiei ei nu mai e niciun student care s-o jelească. Cele câteva persoane de afară discută amical, fără nicio urmă de tristețe în ochi. Doi studenți, un băiat și o fată, fumează la intrarea în colegiu.

„Poate se apropie sfârșitul semestrului, se gândește Henning, poate își dau ultimele examene? Sau poate că deja au plecat acasă?” Ceea ce i-ar îngreuna documentarea sau, cine știe, ar ușura-o.

Simte că cei doi îl privesc lung când intră în clădirea principală. De îndată ce ajunge înăuntru, vede recepția în stânga, cu un ghișeu semicircular la care stau un băiat și o fată. Îmbrățișați, sărutându-se. Henning tușește ușor și se sprijină de ghișeu.

Cei doi tresar, chicotesc și se uită la el. Henning le citește în ochi dorința: „Ce-ar fi să luăm o cameră?” „O, de-aș avea din nou douăzeci de ani”, cugetă Henning.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Yngve Foldvik, spune el.

Tânărul, cu părul lung, în codițe rasta, și o barbă lăsată în voia ei, arată spre trepte.

— Urcați la primul etaj, faceți la dreapta și din nou la dreapta. Acolo e biroul lui.

Henning îi mulțumește pentru amabilitate. Dă să plece, dar își amintește ceva.

— O cunoști cumva pe Anette?

— Anette?

„Imbecilule, se apostrofează Henning, aici trebuie să fie cel puțin cincisprezece Anette.”

— Nu-i știu decât numele mic. Era prietenă cu Henriette Hagerup. Frecventau același curs.

— A, despre ea e vorba. Da, Anette Skoppum.

— Ai văzut-o cumva azi?

— Nu, nu cred. Tu ai văzut-o? își întreabă Rasta prietena, care tot butonează la mobil.

Fata clatină din cap și nu ridică privirea.

— Îmi pare rău, spune Rasta.

— N-are a face, zice Henning și pleacă.

Brusc, se vede înconjurat de studenți. Trece pe lângă ei și în timp ce urcă treptele. E ca și cum ar fi dat ceasul înapoi, cu doisprezece, treisprezece ani. Și-aduce aminte de anii lui de studenție, la Blindern, o vreme fără prea multe responsabilități, cu petreceri, stresul în sesiuni, pauze de cafea, ochi atenți în sala de lectură. Îi plăceau ochii din sala de lectură, îi plăcea să fie student, îi plăcea să absoarbă cât mai multă știință.

Biroul lui Foldvik e ușor de găsit. Henning bate la ușă. Niciun răspuns. Bate din nou și se uită la ceas. Este zece fără un minut. Bate a treia oară și apasă pe clanță. Ușa e încuiată.

Privește în jur. Locul e pustiu acum. Uși de o parte și de cealaltă. Un întreg coridor plin de ele. Pe majoritatea scrie „Redacție” sau „Sală de repetiție”. Observă un avizier negru de care e prins afișul filmului *Elisei.*

Zgomotul de pași în urcare îl face să se întoarcă. De după colț apare un bărbat care se îndreaptă spre el. Yngve Foldvik arată exact ca în fotografie, cu părul pieptănat la fel, pe o parte. Din nou Henning are senzația că îl cunoaște, dar nu-și dă seama de unde.

Abandonează gândul și îi iese în întâmpinare lui Foldvik. Foldvik întinde mâna.

— Sunteți Henning Juul, nu?

Henning încuviințează din cap.

— Yngve Foldvik. Încântat de cunoștință.

Henning încuviințează din nou din cap. Uneori, când cunoaște oameni noi, e frapat de felul în care vorbesc, de cuvintele pe care tind să le folosească. Numele mic și numele de familie, urmate de sintagma „Încântat de cunoștință”, de exemplu. Nimic neobișnuit. Dar ce rost are să spui că ești încântat de cunoștință când pe omul din fața ta îl vezi pentru prima oară în viață? Simpla lui existență nu te poate încânta automat.

Nora spunea „Salut, Nora la telefon” ori de câte ori îl suna. Formula asta îl irita de fiecare dată, dar nu i-a spus niciodată. Era clar ca bună ziua că era la telefon, din moment ce vorbea cu ea.

„Tot felul de formule, gândește el. Ne înconjurăm de formule, fără să ne gândim ce sugerează ele, cât de inutile sunt și cât de puțină însemnătate au”. Desigur, speră ca întrevederea cu Yngve Foldvik să fie cât mai plăcută, dar, la drept vorbind, nu acesta este motivul pentru care a venit aici.

— Sper că nu v-am lăsat să așteptați, spune Foldvik amabil.

— De-abia am sosit, replică Henning și îl urmează în birou.

E un birou mic. Un monitor imens pe o masă, două ecrane TV montate pe perete, două scaune și mai multe afișe de film. Rafturile sunt pline de cărți documentare și biografii despre care observă imediat că sunt legate de cinematografie. Observă și că Foldvik are scenariul filmului *Pulp Fiction* sub formă de carte. Foldvik ia loc și îi face semn să se așeze pe celălalt scaun. Foldvik își împinge scaunul spre fereastră și o deschide.

— Pfiuu! Ce aer închis, spune el.

De unde stă, Henning vede parcarea. Ochii i se opresc asupra unei mașini care așteaptă schimbarea semaforului la intersecția dintre Fredensborgvei și Rostedsgate. Este un Mercedes argintiu. Un taxi. De data asta, reușește să vadă

numărul permisului de conducere de pe capota mașinii: A2052.

Se hotărăște să verifice numărul cu prima ocazie.

— Așadar, cu ce vă pot fi de folos? întreabă Foldvik.

Henning scoate reportofonul și i-l arată lui Foldvik, care înclină din cap, în semn de aprobare.

— Henriette Hagerup, spune Henning.

— Da, m-am gândit eu că despre asta e vorba.

Foldvik zâmbește. Totul e încă în stadiul amabilităților.

— Ce-mi puteți spune despre ea?

Foldvik inspiră adânc și scotocește printre amintiri. Se întristează și clatină din cap.

— E…

Clatină din nou din cap. Henning nu intervine.

— Henriette era un mare talent. Era extrem de inteligentă și scria excepțional. Am avut destui studenți până acum, dar sincer nu-mi amintesc că vreunul să fi avut un potențial mai mare decât al ei.

— În ce fel?

— Era absolut temerară. Voia să provoace și provoca, dar provocările ei aveau substanță, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Henning aprobă din cap.

— Se bucura de simpatie printre ceilalți studenți?

— Henriette? O, da. De foarte multă simpatie.

— Era sociabilă, extrovertită?

— Absolut. Nu cred să fi refuzat vreo petrecere.

— Cum e atmosfera la colegiu?

— Bună. Foarte bună, aș putea spune. Anul lui Henriette a fost chiar foarte unit. E parte din filosofia noastră ca totul să fie permis în procesul de creație. Să-ți dai frâu liber, să renunți la inhibiții, să te dăruiești plenar. Dacă te temi că vei fi judecat de cei din jur, n-ai cum să fii creativ.

Asta-i alpha și omega, dacă vrei să creezi ceva. La început, trebuie să-ți învingi timiditatea.

Pe Henning mai că-l tentează să se înscrie și el la colegiul acesta, dar renunță și revine la realitate.

— Cu alte cuvinte, nici urmă de invidie?

— Nu, din câte știu eu. Deși profesorii nu știu chiar totul, spune Foldvik și râde.

Apoi își dă seama de implicațiile întrebării lui Henning.

— Credeți că de aceea a fost ucisă? întreabă Foldvik. Din invidie?

— Deocamdată nu cred nimic.

„Vorbesc ca un polițist, se gândește Henning. Din nou”.

— Parcă l-au arestat deja pe prietenul ei.

— E doar suspect.

— Da, dar cine altul să fi comis crima?

Lui Henning îi vine să întrebe „De ce crezi că sunt aici?”, dar renunță. Vrea ca discuția să se desfășoare în termeni amicali cât mai mult posibil. Dar simte că Foldvik a devenit precaut.

— Nu neg că există fricțiuni între studenți, dar acesta nu-i un lucru ieșit din comun printre persoanele creative, cu viziuni diferite asupra acelorași proiecte.

— Ce ziceți, unii studenți dau mai mult din coate decât alții?

— Nu, n-aș spune.

— Nu vreți să spuneți sau nu știți?

— Nu știu. Și nu sunt sigur că v-aș spune chiar dacă aș ști.

Henning zâmbește în sinea lui. Nu e deranjat de faptul că în ultimele minute atmosfera a devenit mai puțin relaxată.

— O casă de filme a cumpărat drepturile de ecranizare a unui scenariu scris de ea, e-adevărat?

— Da, e-adevărat.

— Cum se numește?

— Casa de producție Spot the Difference[6]. O companie bună. Serioasă.

Henning își notează numele.

— E un fapt obișnuit ca studenții să vândă proiecte unor companii serioase înainte de a absolvi?

— Se mai întâmplă. Sunt mulți producători disperați, care caută voci noi, incitante. Dar, ca să fiu sincer, multe dintre scenarii sunt slăbuțe.

— Vreți să spuneți că unii dintre studenții dumneavoastră învață meseria și în același timp o și practică?

— Întocmai. Și aș minți dacă nu v-aș spune că o seamă dintre ei sunt foarte convinși că locul lor nu e aici, ci în lumea reală, în care să facă filme, să producă și să scrie filme.

— Adică sunt niște oameni foarte plini de ei?

— Ca mai toți oamenii ambițioși. E ciudat, dar cei mai talentați sunt, de obicei, și foarte plini de ei.

Henning încuviințează din cap. Urmează o pauză. Atenția lui Henning este atrasă de un articol de ziar înrămat și atârnat pe perete. Este un articol din *Dagsavisen.* Și fotografia unui băiat. „Fiul lui Foldvik, probabil”, se gândește el. Aceeași gură, același nas. Băiatul pare a fi la vârsta adolescenței. *Da Vince Code Lite* e titlul. Articolul anunță că Stefan Foldvik tocmai a câștigat un concurs de scenarii.

— Văd că interesul față de filme e o caracteristică a familiei, spune Henning, arătând spre articol.

Face asta des în timpul unui interviu, introduce un subiect care n-are nicio legătură cu fondul problemei, de preferat ceva personal, se agață de un obiect pe care îl vede, de exemplu, ca să obțină mai repede ce vrea de la interlocutor. E greu să faci un interviu bun dacă vorbești numai despre subiectul propriu-zis. Sigur, se poate și așa, dar este mai ușor dacă învingi temerile oamenilor, dacă găsești ceva despre care se poate discuta liber, de preferat un lucru pe care-l cunoști și tu. Și

întotdeauna este o idee bună să oferi informații din propria experiență de viață, astfel interviul seamănă mai mult cu o șuetă. Secretul este ca persoana să uite că e intervievată. Adesea, informațiile cele mai prețioase vin în mod spontan.

Și asta speră Henning că se va întâmpla cu Foldvik. Acesta se uită la articol și zâmbește.

— Da, așa e de cele mai multe ori. Stefan a câștigat concursul la șaisprezece ani.

— Ce vorbiți!

— Da, nu s-ar putea spune că e lipsit de talent.

— Ca și Henriette Hagerup?

Foldvik se gândește.

— Nu, Henriette era mai talentată. Cel puțin așa se pare.

— Cum adică?

Foldvik pare stingher.

— Stefan nu mai pare la fel de interesat de scris. Știți cum sunt tinerii.

— Fete, bere, viață de student.

— Exact. În ultima vreme de-abia ne mai vedem. Aveți copii?

Întrebarea îl ia pe nepregătite. Fiindcă are și nu are. Și nu și-a pregătit un răspuns mulțumitor, niciodată nu s-a *gândit* la așa ceva, chiar dacă știa că, mai curând sau mai târziu, întrebarea îi va fi pusă.

Dă cel mai simplu răspuns posibil.

— Nu.

Dar îl doare inima.

— Uneori, copiii îți dau multe bătăi de cap.

— Mm.

Privirea lui Henning se oprește asupra unei fotografii de 4x6, înrămată și ea, de pe biroul lui Foldvik. E fotografia unei femei. Cu părul negru, lung, care a început să încărunțească. Nu zâmbește. Trebuie să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Soția lui Foldvik.

Și, în clipa aceasta, Henning își aduce aminte când l-a văzut prima oară pe Yngve Foldvik.

Soția lui Yngve Foldvik se numește Ingvild. Henning își amintește totul acum. Ingvild Foldvik a fost bătută și violată nu departe de Cuba Bro, în urmă cu câțiva ani. Știe asta fiindcă a fost la proces, a scris despre caz. Yngve Foldvik a stat tot timpul în sala de judecată, ascultând fiecare detaliu grotesc al violului.

Henning și-o amintește pe Ingvild Foldvik în postura de martor, cum tremura, traumatizată de cel care o zvântase în bătaie și apoi o violase. Dacă n-ar fi apărut un bărbat foarte puternic și curajos, care își plimba câinele în seara aceea, probabil că ar fi fost omorâtă. A fost mutilată în mod oribil, cu un cuțit. Pe tot corpul. Violatorul a fost condamnat la cinci ani. Ingvild a fost condamnată pe viață. Și, după cum observă Henning acum, rănile nu s-au închis încă. Coșmarurile. Și poate țipetele.

Încearcă să alunge amintirea, după satisfacția, trecătoare, de a fi stabilit legătura dintre cei doi.

— Ce scria Henriette?

— În general, scurtmetraje.

— Despre ce anume? Ați spus că-i plăcea să provoace.

— Henriette a reușit să facă două scurtmetraje cât a fost… cât a fost aici. Unul se numea *Când diavolul bate la ușă* – despre incest, celălalt se numea *Albă-ca-Zăpada,* despre o fată care devine dependentă de cocaină. Filme destul de deștepte. Tocmai era pe punctul de a mai face unul.

— Pe terenul Ekeberg?

— Da.

— Dar de ce acum? Atât de aproape de vacanța de vară?

— Cred că acțiunea are loc la începutul verii. E important ca detaliile să fie cât mai autentice, încât filmul să aibă credibilitate.

— Despre ce e filmul?

— Filmul pe care urma să-l facă?

— Da.

— Nu cunosc detaliile, am discutat foarte puțin despre el.

— Dar ce vă amintiți?

Foldvik oftează adânc.

— Cred că voia să facă ceva despre *sharia.*

Henning rămâne interzis.

— *Sharia*?

— Da.

Henning își drege glasul, încearcă să-și organizeze gândurile care îl bombardează. Primul care devine clar este mesajul pe care Anette i l-a scris lui Henriette.

— Anette Skoppum lucra împreună cu Henriette Hagerup la filmul acesta?

Foldvik încuviințează din cap.

— Henriette a scris scenariul, iar Anette urma să facă regia. Dar, cunoscând-o pe Anette, probabil că a contribuit și ea la elaborarea scenariului.

„Anette, se gândește Henning. Trebuie să te găsesc". Și dacă e sută-n sută sigur de ceva e faptul că filmul pe care voiau să-l facă are legătură cu crima.

— Știți cumva dacă mai e aici sau dacă a plecat acasă, în vacanță?

— Cred că e încă aici. Am văzut-o ieri. Și, dacă-mi aduc bine aminte, trebuie să mă întâlnesc cu ea peste câteva zile, de aceea cred că n-a plecat.

— Aveți din întâmplare un număr de telefon la care o pot găsi?

— Da, dar n-am voie să vi-l dau. Și nu sunt sigur că vreau să-mi bateți studenții la cap. Cu toții suntem foarte supărați.

„Da, știu", se gândește Henning. Dar lasă de la el.

— Scenariul pentru filmul de scurtmetraj, aveți din întâmplare vreo copie?

Foldvik oftează.

— Cum vă spuneam, am discutat cu Henriette doar în treacăt despre el. Mi-a spus că mi-l trimite prin e-mail când îl termină, dar nu mi l-a trimis.

— Ce se întâmplă cu filmul acum?

— Încă nu ne-am hotărât. Mai aveți vreo întrebare? Mai am o întrevedere cu cineva.

Foldvik se ridică.

— Nu, nu cred, răspunde Henning.

37.

Rasta e tot pe aparate când Henning revine la parter. „Dumnezeule, se gândește el, tipul încearcă s-o resusciteze pe sărmana fată”. Henning își drege glasul. Rasta ridică privirea. Sfiala tinerilor, pe care a lăudat-o Yngve Foldvik, s-a dus pe apa sâmbetei.

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutor, începe Henning. Am găsit imediat biroul lui Foldvik.

— Pentru puțin.

Rasta își linge buzele.

— Pot să-ți mai cer o favoare? Sunt reporter, lucrez la un articol despre Henriette Hagerup și despre cum reușesc studenții din anul ei să-și revină după teribila întâmplare. Nu va fi un articol care să intre în intimitatea lor, ci unul mai abstract, bazat pe tăcerea de după, despre cum o traumă ca aceasta poate afecta un grup de studenți.

Dacă există un premiu pentru exagerare, nominalizarea lui Henning intră în calcul fără doar și poate. Rasta îl privește înțelegător.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș vrea o listă cu colegii ei. N-o ai cumva în computer?

— Cred că da. O clipă, spune Rasta și apucă mouse-ul.

Dă un clic și apasă pe câteva taste. Lumina ecranului i se reflectă în ochi.

— O vreți listată?

Henning zâmbește.

— Te rog. Am mare nevoie de ea.

Clic, tastă. Lângă ei începe să se încălzească o imprimantă. O foaie de hârtie alunecă din ea. Rasta o ia și i-o înmânează lui Henning, cu un zâmbet satisfăcut.

— Super! Mulțumesc foarte mult, spune Henning și ia foaia de hârtie.

Se uită repede peste nume, sunt douăzeci și două cu totul. Una dintre cărțile de vizită pe care le-a citit în prima zi îi vine imediat în minte. *Mi-e dor de tine, Henry. Nici nu știi cât de mult îmi lipsești, Tore.*

Tore Benjaminsen.

— Nu te supăra, i se adresează el bunului samaritean din dosul ghișeului.

Rasta tocmai se pregătea să devoreze în continuare ce-a mai rămas din amica lui, dar se întoarce când aude vocea lui Henning.

— Da?

— Îl cunoști pe Tore Benjaminsen?

— Pe Tore? Da. Bineînțeles. Toată lumea îl cunoaște pe Tore, he, he.

— E aici? L-ai văzut?

— L-am văzut undeva, pe-afară.

Henning se întoarce spre ieșire.

— Cum arată?

— Cu păr scurt, mic, slăbănog. Cred că poartă o haină bleumarin. Ca de obicei.

— Mulțumesc mult pentru ajutor! spune Henning și zâmbește.

Rasta ridică mâna și înclină ușor din cap. Henning iese și privește în jur. Îi ia doar o secundă ca să-l localizeze pe Tore Benjaminsen. Fumează; este unul dintre fumătorii pe care i-a văzut acum aproape o oră.

Tore și tânăra, care fumează și ea, îl observă înainte să ajungă în dreptul lor. Își dau seama că vrea ceva și se opresc din vorbă.

— Dumneata ești Tore? întreabă Henning.

Tore Benjaminsen încuviințează din cap. Henning îl recunoaște acum. Tore a fost intervievat de Petter Stanghelle acum două zile, în burnița de afară. Henning n-a citit ce-a spus Tore despre prietena lui moartă, dar își amintește de chiloții Björn Borg.

— Sunt Henning Juul. Lucrez pentru *123news.* Putem schimba câteva cuvinte?

Tore se uită la fată.

— Ne vedem mai încolo, anunță el emfatic.

Nu-i va fi greu să gâdile egoul lui Tore.

„Tore are o mână de copil”, se gândește Henning când i-o strânge. Se așază amândoi pe o bancă din apropiere. Tore își scoate pachetul de țigări, ia una pentru el și îi oferă una lui Henning. Henning refuză politicos, dar ochii îi rămân pe vechea lui cunoștință.

— Credeam că Henriette e de domeniul trecutului pentru ziariști.

— Într-un fel, da. Într-alt fel, nu.

— Mda, așa-i cu crimele, spune Tore și își aprinde țigara.

— Da.

Tore vâră bricheta în buzunarul hainei și trage adânc fumul în piept. Henning îl privește.

— Henry a fost o fată extraordinară. În multe privințe. Foarte atașată de ceilalți. Poate un pic prea atașată.

— Cum adică? întreabă Henning, chiar când își aduce aminte că ar fi trebuit să pornească reportofonul.

Acum e prea târziu.

— Era extrem de extrovertită și… cum să spun… aproape excesiv de atașată de oameni, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Tore trage din nou din țigară, apoi privește în jur. Se salută din priviri cu o fată care trece pe lângă ei.

— Adică îi plăcea să cocheteze?

Tore încuviințează din cap.

— Nu cred că a existat cineva aici, cu ceva între picioare, care, într-un moment sau altul, să nu fi…

Se oprește și clatină din cap.

— Mare păcat, reia el. Că a murit.

Henning încuviințează din cap.

— L-ai întâlnit vreodată pe prietenul ei?

— Pe Mahmoud Marhoni?

Tore îi scuipă numele și accentuează „h”-ul.

— Da.

— Habar n-am ce-a găsit Henry la căcănarul ăla.

— Era căcănar?

— Era un mare căcănar. Conducea un BMW cât casa și-o făcea pe mahărul. Nu mai zic câți bani arunca în stânga și-n dreapta.

— Deci nu se uita la bani?

— Nu se uita, cheltuia în neștire. Își lăsa cardul de credit la bar și le spunea amicilor lui Henry să bea în contul lui. De parcă ar fi încercat cu disperare să arate cât de tare e. Nu m-ar surprinde dacă…

Tore se întrerupe din nou.

— Ce nu te-ar surprinde?

— Voiam să spun că nu m-ar surprinde dacă s-ar afla că era traficant de droguri, dar știu că asta sună a xenofobie.

— Poate, dar dacă e adevărat?

— Nu știu nimic despre asta. Și, doar fiindcă am spus-o, nu înseamnă că sunt xenofob.

— Nu cred că ești.

— Dar n-o merita pe Henry. Era un nemernic și jumătate.

Tore și-a terminat țigara și aruncă mucul pe jos, fără să-l strivească. Micul prieten alb stă acolo, fumegând albastru-cenușiu, chiar lângă o băltoacă.

— Cum era relația lor?

— Furtunoasă, cred că e termenul cel mai potrivit.

— În ce sens?

— Când se certau, când se împăcau. Iar Mahmoud era gelos. Deși, ținând cont de cum se purta Henry, era de înțeles.

Henning se gândește din nou la *sharia.*

— L-a înșelat vreodată?

— Nu știu, dar nu m-ar surprinde. Îi plăcea să epateze, să fie în centrul atenției pe ringul de dans, ca să dau numai un singur exemplu. Se îmbrăca provocator.

Tore privește în altă parte, cu o expresie tristă în ochi.

— Era vreun bărbat cu care cocheta mai mult decât cu alții?

— Erau mulți. Mulți de tot.

— Îți plăcea și ție?

Henning își ridică privirea din carnețel și se uită în ochii lui Tore. Tore zâmbește și privește în jos. Oftează.

— La masa lui Henriette nu era niciodată un loc liber. Practic, toți cei care urmau cursul voiau să lucreze cu ea. M-am împrietenit cu ea încă de la început. Ne-am simțit extraordinar împreună. Flirtam mereu. Tocmai o rupsesem cu cineva când ne-am cunoscut și am discutat mult despre asta. Era foarte săritoare, plină de compasiune și de căldură. Era una dintre acele persoane care știu să asculte. Și, ori de câte ori îmi deschideam sufletul în fața ei, mă îmbrățișa și îmi spunea că e alături de mine. Mă îmbrățișa strâns, cu tot dragul. De-aia mi-am și deschis sufletul atât de mult în cele șase luni, spune el și izbucnește în râs.

Henning își imaginează scena, și-o imaginează pe Henriette. Frumoasă, blândă, sociabilă, cochetă. Cine n-ar vrea să stea în preajma unei raze de soare?

— Era ușor să-i iei entuziasmul drept altceva, drept o invitație, motiv pentru care într-una dintre zile am mers prea departe. Am încercat s-o sărut și…

Clatină iar din cap.

— Ei bine, se pare că am interpretat greșit semnalele. La început am fost furios, credeam că se jucase cu mine, că mă prinsese în plasă doar ca să mă respingă. Credeam că ăsta era jocul ei. Șoarecele și pisica, te excită și te lasă baltă. Câteva săptămâni am fost furios pe ea, dar, până la urmă, mi-a trecut. Într-o seară, când am ieșit în oraș cu mai mulți din grupul nostru, am discutat despre asta. Henriette voia să fim prieteni, a spus ea,

nimic mai mult. Am preferat să fim prieteni decât să cheltuiesc o grămadă de energie gândindu-mă că am fost respins și, din clipa aceea, ne-am înțeles foarte bine.

— Ți-a părut rău când s-a cuplat cu Mahmoud?

— Nu, nu chiar. Știam că eu n-o atrag. Dar… nicio lege nu interzice gelozia, nu?

Henning dă din cap aprobator. Tore trage adânc, lacom, din următoarea țigară.

— Ai idee cine ar fi putut s-o ucidă?

Tore îl privește lung.

— Nu credeți că Mahmoud a ucis-o?

Henning se oprește o clipă, neștiind cât de sincer poate fi; ceva îi spune că Tore nu prea are lacăt la gură. De aceea spune:

— Mda, a fost arestat, dar nu se știe niciodată.

— Dacă n-a ucis-o Mahmoud, nu știu cine ar fi putut s-o facă.

— Știi dacă, pe lângă Mahmoud, mai avea și alți prieteni musulmani?

— O grămadă. Henriette era prietenă cu toți. Și toți voiau să fie prieteni cu ea.

— Dar Anette Skoppum?

— Ce-i cu ea?

— Colabora cu Henriette din când în când… cel puțin așa mi s-a spus.

Tore dă din cap aprobator.

— O cunoști bine?

— Nu, aproape deloc. E exact opusul lui Henriette. Vorbește puțin. Am auzit că suferă de epilepsie, dar n-am văzut-o niciodată în criză. Nu e prea sociabilă. Cel puțin atunci când e trează. Dar când e beată…

— Își dă drumul?

— Mda, e un fel de-a spune. Știi ce spune de fiecare dată când e supărată?

— Ce?

— Ce rost are să fii un geniu dacă nu știe nimeni? Tore îi imită vocea și zâmbește. Dacă a avut cineva vreodată motive întemeiate să stea

prost cu încrederea în sine, Anette Skoppum e persoana. Nu e foarte talentată. Și cunosc cel puțin trei inși care s-au culcat cu ea când era beată. Eu, unul, cred că e lesbiană.

— De ce crezi asta?

— S-ar putea să greșesc. E doar o senzație de-a mea. Nu vi s-a întâmplat niciodată? Să simțiți, intuitiv, că știți niște lucruri despre anumite persoane?

— Mi se întâmplă tot timpul, răspunde Henning și zâmbește scurt.

— Cu siguranță o simpatiza mult pe Henriette, asta se vedea de la o poștă. Ca toată lumea, de altfel. Ce păcat, spune Tore și clatină iar din cap.

— Aș vrea să discut și cu Anette. Ai cumva numărul ei de mobil?

Tore își scoate mobilul. Un Sony Ericsson albastru-închis, lucitor.

— Cred că da.

Apasă pe câteva butoane și-i dă mobilul lui Henning, care citește opt cifre și le trece în carnet.

— Mulțumesc, spune Henning. Alte întrebări nu mai am. Vrei să mai adaugi ceva?

Tore se ridică de pe bancă.

— Nu. Dar sper că poliția a arestat pe cine trebuie. Aș vrea să…

Se oprește.

— Ai vrea să ce?

— Nimic. Și așa e prea târziu.

Tore Benjaminsen ridică o mână spre Henning și pornește spre intrare.

— Mulțumesc pentru discuție.

— Și eu.

Henning rămâne pe bancă și se uită după el. Tore încearcă să pară dur în pantalonii lui cu turul lăsat. Chiloții Björn Borg sunt la locul lor.

38.

După plecarea lui Tore, mai rămâne o vreme pe bancă. Zilele astea a cam mers cu încetinitorul, a încălzit băncile. Ceea ce e bine. Foarte bine. Nici urmă de mătrăgună pe aici. N-o vede pe Anette. Oameni care vin și pleacă. De fiecare dată, ochii lui Henning caută treptele roșii de la intrare. Și tot de fiecare dată rămâne dezamăgit.

Se hotărăște s-o sune. Înainte de a forma numărul, se uită la ceas, e deja 13:30. Se întreabă ce represalii l-ar putea aștepta dacă nu se prezintă la extraordinar de importanta ședință de redacție, dar poate pune pariu că Sture, în contul trecutului lor comun, îi va face un rezumat mai târziu. În plus, Henning cam are idee despre ce-o să spună șeful lui: „Din cauza fluctuațiilor neprevăzute de pe piața publicității, ne vedem siliți să reducem costurile. Pe termen scurt, măsurile nu vor avea un impact asupra personalului, dar s-ar putea să aibă pe termen lung, dacă nu scoatem mai multe pagini. Cu cât se citesc mai multe pagini, cu atât mai repede putem revinde spațiul noilor clienți. Dar, întrucât am vândut tot spațiul publicitar avut la dispoziție, trebuie să creăm mai multe pagini. Ceea ce înseamnă că trebuie să luăm decizii în privința articolelor pe care le scriem. Trebuie să fim mai atenți cu selecția materialelor. Și bla, bla, bla…” Unii se simt obligați să fie foarte sonori când vine vorba de integritate și de „importanță sau relevanță”, iar Henning știe că Sture va declara că, în mare, este de acord cu asta, dar că e nevoie de mai multă ordine și disciplină. Iar mai multă ordine și disciplină pentru ziarele online care vor să supraviețuiască înseamnă mai mult sex, mai multe țâțe și mai multă pornografie. Asta vor oamenii. Chiar și cei care spun că nu vor, tot dau clic pe astfel de subiecte când au câteva minute

libere, ca să se uite mai bine la țâțele și la fundul folosite ca momeală. Ziarele online știu asta, au cifrele și statisticile care dovedesc că astfel de articole atrag accesări și, pornind de la acest criteriu, opțiunea este simplă.

„Asta probabil că o va irita pe Heidi", se gândește Henning, dar Heidi este cadru de conducere de rang secund și n-are încotro, trebuie să execute ordinele. Și niciodată nu va spune ceva negativ despre conducere sau despre deciziile absurde ale acesteia. Și-a însușit prea bine cursurile de management.

Henning îi telefonează lui Anette și așteaptă să-i răspundă. Mobilul ei sună de unsprezece ori.

— Alo?

Vocea lui Anette e șovăielnică și precaută.

— Anette, numele meu e Henning Juul. Lucrez pentru *123news.* Am schimbat câteva vorbe lunea trecută.

— N-am ce să vă spun.

— Așteaptă, nu închide…

A închis. Henning înjură în gând, se uită de colo-colo. Vede un ins în salopetă, cu o găleată în mână.

„Trebuie s-o fac, își spune Henning. O sun din nou, chiar dacă e o strategie de mare risc. Probabil că așa va deveni și mai reticentă. Când te ții de capul cuiva, nu prea te alegi cu multe, dar de la Anette încă n-am scos nimic".

La început aude cum sună normal, apoi, după câteva secunde, sună ocupat. „La naiba, îmi respinge apelul", se gândește el, și mai vede un ins în salopetă. Se hotărăște să-i trimită un mesaj:

> *Știu că nu vrei să vorbești cu mine, dar nu e vorba de un interviu. Cred că Henriette a fost ucisă din cauza filmului pe care voiați să-l faceți. Despre asta aș vrea să discutăm. Ne putem întâlni undeva*?

Apasă pe „trimite” și așteaptă. Așteaptă. Și iar așteaptă. Niciun răspuns. Înjură din nou. Ce să facă acum?

„Nu, se gândește el. Exclus”. Îi scrie un alt mesaj:

Știu că ești speriată, Anette. Îmi dau seama. Dar cred că te pot ajuta. Lasă-mă să te ajut, te rog.

„Trimite” din nou. Știe că mesajul sună disperat, dar nu e departe de adevăr. Tresare când, peste câteva secunde, mobilul anunță sosirea unui mesaj. Îl deschide.

Nimeni nu mă poate ajuta.

Simte cum adrenalina începe să crească. Lucrurile devin din ce în ce mai serioase și mai interesante. Răspunde:

Asta nu poți ști, Anette. Dacă mă lași să citesc scenariul, poate începem discuția de acolo. Promit să fiu discret. Dacă nu vrei să ne întâlnim – poate mi-l trimiți prin e-mail. Adresa mea e hjuul@123news.no.

Trimite.

Eternitatea comprimată în câteva secunde. Le aude cum trec.

„Nu, se gândește el. N-are rost. Anette este o cauză pierdută. Nu vrea, nu vrea să fie o sursă, nici măcar una confidențială”. Henning se consolează oarecum că a făcut o încercare serioasă. Dar acest gen de consolare nu-i ține de cald. Se ridică și dă să plece.

Mobilul anunță un nou mesaj. Patru bipuri rapide.

Café Gode. Peste o oră.

39.

Bjarne Brogeland oftează. Citește un document pe ecran, dar, fiindcă își încordează privirea de-atâta timp, simte că îl ia durerea de cap. „Am nevoie de o pauză, își spune el. Una lungă. Poate că ar trebui s-o întreb pe Sandland dacă nu i-ar surâde să luăm prânzul undeva, să discutăm de-ale noastre, despre caz, puțin sex. A naibii femeie, te-atâță și te lasă cu ochii în soare. Va trebui să-mi iau gândul de la ea dacă nu reușesc să…”

Gândurile lui Brogeland sunt întrerupte de apariția unei ferestre pe monitor. Figura criminalistei Ann-Mari Sara umple ecranul prin intermediul unei camere web. Brogeland se apleacă și dă volumul mai tare.

— Am făcut ceva progrese cu laptopul, spune ea.

— Laptopul lui Marhoni?

— Nu, al lui Mahatma Gandhi. Al cui crezi?

— Ați găsit ceva?

— A, cred că putem fi siguri de asta.

— OK. Așteaptă puțin. Vreau s-o chem pe Sandland.

— Nu-i nevoie. Am să-ți trimit totul prin e-mail. Voiam doar să văd dacă ești pe-aici.

— OK.

Brogeland se ridică și iese pe coridor. Orice pretext de a bate la ușa lui Sandland trebuie exploatat. Deschide ușa. Sandland vorbește la telefon. Chiar și așa, Brogeland șoptește cu o dicție exagerată:

— Laptopul lui Marhoni.

Arată spre biroul lui, chiar dacă nu e nevoie. Sandland va primi materialul prin e-mail. Femeia îi face semn că vine imediat.

„O, cât de mult vreau să vii”, se gândește Brogeland în timp ce închide ușa după el. Se

întoarce în birou și se lasă să cadă pe scaun. Deschide poșta și vede că a sosit mesajul de la Ann-Mari Sara. Dă clic pe el și descarcă atașamentul.

În clipa aceea, Sandland apare pe ușă.

— La țanc, spune Brogeland.

Sandland se oprește în spatele lui și i se apleacă peste umăr. Brogeland de-abia se mai poate abține. Niciodată n-a fost atât de aproape de el. Îi simte…

„Nu! Nici măcar să nu te gândești la așa ceva!”

Citește cu glas tare mesajul de la Ann-Mari Sara:

> *Hard diskul a fost afectat în mare măsură, dar sunt destule informații pe care le putem recupera. Cred că avem deja ce era mai important. Deschide atașamentul și-ai să vezi la ce mă refer.*

Brogeland dă clic pe atașament și urmărește ecranul plin de nerăbdare. Când apare imaginea, se întoarce și ridică privirea spre Sandland. Zâmbesc amândoi. Brogeland își îndreaptă din nou atenția spre computer, dă clic pe „răspunde” și scrie:

> *Bravo, AMS. Dar continuați cu hard drive-ul. Poate mai găsiți și alte informații de care avem nevoie.*

Brogeland își freacă mâinile și se gândește la turul final.

Turul de onoare.

40.

De obicei, cafeaua își face efectul, dar nu și atunci când e tensionat. Nu și atunci când așteaptă pe cineva. Nu și atunci când ora propusă de Anette a trecut de mult.

La Café Gode, a ales o masă de lângă fereastră, de unde poate vedea traficul și oamenii care trec pe trotuar, la doar un metru de el. Un alt motiv pentru care stă aici e că se află aproape de ieșire. Pentru orice eventualitate.

De ce întârzii, Anette? Se frământă, se gândește că, dacă toate astea s-ar petrece într-un film, Anette nu ar mai apărea. Cineva ar da de ea, ar lua ceea ce-l interesează pe Henning și ar face în așa fel încât cadavrul ei să nu fie descoperit. Sau poate că nici nu s-ar deranja să-l ascundă?

Scutură din cap, dar se simte tentat să accepte astfel de gânduri, dat fiind că au trecut deja mai bine de treizeci de minute. Încearcă să-și imagineze ce s-a întâmplat. Poate a primit o vizită neașteptată, poate a sunat-o mama ei, poate așteaptă să se oprească mașina de spălat sau poate a comandat o pizza de la Peppe, iar Peppe a livrat-o cu clasica întârziere de o jumătate de oră?

Nu. Puțin probabil la ora asta. Poate că pur și simplu nu te poți baza pe ea? Sunt oameni de genul ăsta, dar Anette nu i-a dat impresia că ar fi unul dintre ei. Ea face parte din categoria celor care încearcă; încearcă să-și exploateze potențialul, să realizeze ceva în viață, să-și împlinească ambițiile.

Poate se pripește să tragă asemenea concluzii după numai o scurtă întâlnire, dar se pricepe la oameni; care e țâfnos, care e sensibil, care e sincer, autentic, care își bate soția, care e tentat să bea un pahar în plus ori de câte ori are ocazia, care e genul „lasă-mă-să-te-las” și care încearcă. Și este

cât se poate de sigur că Anette încearcă, de mult timp. Tocmai de aceea își face griji acum.

Dar, în cele din urmă, ușa cafenelei se deschide. Tresare când își dă seama că e Anette. Arată altfel decât acum două zile. Teama e tot acolo, în ochii ei, dar acum tânăra pare mai închisă în ea. Și-a tras gluga pe cap. Nu s-a machiat și pare șleampătă. E puțin aplecată de spate. Are un rucsac. Un rucsac mic, gri, fără etichetă, dar cu multe abțibilduri.

Îl zărește, privește în jur și se îndreaptă spre el. În nouă cazuri din zece s-ar fi ales cu o beșteleală zdravănă. Jurnaliștii naibii, care nu lasă-n pace oamenii cumsecade, care n-au nicio rușine. A mai auzit asta. Și a înțeles rostul, dar nu acum.

Anette se oprește în dreptul mesei. Nu se așază. Îl privește în timp ce-și dă jos rucsacul. Judecând după abțibilduri, a călătorit mult. Vede numele unor orașe exotice din țări îndepărtate. Assab (Eritreea), Nzerekore (Guineea), Osh (Kîrgîzstan), Blantyre (Malawi). Trântește rucsacul pe scaun.

— Vrei să bei ceva?

— Nu rămân.

Scoate un teanc de hârtii din rucsac, i-l aruncă în față și închide repede rucsacul. Și-l pune în spate, se răsucește pe călcâie și dă să plece.

— Anette, așteaptă!

O spune pe un ton mai autoritar decât și-ar fi dorit. Oamenii îi privesc lung. Anette se oprește și se întoarce. „Sper că simte cât de important este totul, se gândește Henning, sper că-mi citește în ochi bunătatea, sinceritatea”.

— Te rog, bea o cafea cu mine.

Anette nu schițează niciun gest, doar se uită la el.

— OK, fără cafea, are gust de leșie, ce-ai zice de un latte? Un ceai? *Einz, zwei,* ceai?

Anette face un pas spre el.

— Avem umor, nu glumă.

Henning se simte ca un puști de doisprezece ani care tocmai a fost prins copiind.

— Ți-am mai spus: n-am ce vorbi cu dumneata.

— Atunci de ce-mi dai asta? întreabă el, arătând spre teancul de hârtii din fața lui.

Pe prima pagină stă scris:

O castă *sharia*
Scenariul de Henriette Hagerup
Regia de Anette Skoppum

Henning încearcă să se controleze. Simte nevoia să citească materialul pe loc.

— Ca să înțelegi.

— Dar…

— Te rog… nu încerca să mă ajuți.

— Dar, Anette…

Tânăra a făcut deja câțiva pași. Henning vrea să se ridice, dar își dă seama de inutilitatea și de disperarea unui asemenea gest. Preferă să strige după ea:

— De cine te temi, Anette?

Tânăra apasă pe clanță fără să-l privească, fără să-i răspundă. Pur și simplu, pleacă. Henning privește spre ea și o lasă, închipuindu-și-o mergând singură, cu rucsacul în spinare. Se întreabă, surprins, dacă mai are ceva în el. Niște schimburi? Un film, o carte?

Sau poate un pistol Taser?

Gândul îi apare de nicăieri. Dar îl cântărește, dacă tot i-a venit. E un gând destul de interesant. La urma urmei, cine știe scenariul mai bine decât Anette?

„Nu, își spune el. Dacă Anette ar avea vreo legătură cu uciderea prietenei ei, de ce m-ar lăsa să citesc scenariul? De ce m-ar ajuta să înțeleg?” Își alungă ideea din minte. „O prostie. Trebuie să citesc scenariul, să văd dacă-mi dă vreun indiciu. Trebuie să găsesc ceva”.

41.

Avocatul Lars Indrehaug își trece degetele prin păr și-l dă peste tâmple. „Labagiu, se gândește Brogeland. Ce ți-aș mai face într-o încăpere izolată fonic, cu camerele de luat vederi oprite”.

Vise și realitate. Două concepte total diferite, din păcate. Gândul devine și mai frustrant fiindcă sergentul Sandland stă chiar lângă el. Brogeland se uită la hârtiile de pe masă, apasă un comutator, apoi altul. Au pregătit interogatoriul cu atenție, au cântărit probele și au căzut de acord asupra modului de prezentare. Chiar dacă Sandland se îndoiește încă de vinovăția lui Marhoni, acesta trebuie să dea niște răspunsuri convingătoare la întrebările pe care le vor pune.

Lui Brogeland îi place la nebunie să discute de-ale meseriei cu Sandland, se excită la vederea buzelor ei atunci când e serioasă, înverșunată, indignată la culme în numele societății. De-abia așteaptă să-i vadă satisfacția când trece de linia de sosire. O, de l-ar copleși cu toată satisfacția ei!

Comutator greșit, Brogeland.

Mahmoud Marhoni stă lângă Indrehaug. Marhoni e supărat, crede Brogeland. Îndurerat de moartea fratelui, zdruncinat de faptul că va rămâne în arestul poliției. E clar că în carapacea lui atât de dură au apărut mai multe fisuri. Marhoni arată și mai neîngrijit. Câteva zile fără bărbierit au acest efect asupra unei fețe obișnuite cu prosoape călduțe în fiecare seară.

„Nu numai cu asta va trebui să te obișnuiești, Mahmoud”, se gândește Brogeland. Îi face semn lui Sandland să se ocupe de preambulul interogatoriului: prezentarea celor de față și a motivelor pentru care se află acolo. Apoi Sandland se uită la Marhoni.

— Condoleanțe, spune ea cu o voce catifelată.

Marhoni îi aruncă avocatului o privire derutată.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, adăugă ea.

Marhoni încuviințează din cap.

— Facem tot ce ne stă în putință ca să aflăm cine e făptașul. Dar poate că tu știi deja?

Marhoni o privește lung.

— Habar n-am despre ce vorbiți.

— Faci parte din BBB, Mahmoud?

— Nu.

— Îl cunoști pe Yasser Șah?

Marhoni clatină din cap.

— Răspunde la întrebare.

— Nu.

— Fratele tău l-a cunoscut pe vreunul dintre membrii bandei?

— Dacă habar n-am cine sunt… de unde să știu dacă fratele meu a avut vreo legătură cu ei?

„Bravo, Marhoni, se gândește Brogeland. Ai evitat capcana”.

— Am reușit să salvăm informațiile de pe laptopul tău, continuă Brogeland și așteaptă un răspuns.

Marhoni încearcă să pară nepăsător, dar Brogeland îl simte că fierbe pe dinăuntru. Deși nu avem încă *toate* informațiile, își amintește Brogeland. Pe moment.

Marhoni însă nu știe asta.

— Ești sigur că nu vrei să schimbi răspunsurile pe care i le-ai dat colegei mele? întreabă Brogeland.

— De ce-aș face-o?

— Ca să nu minți.

— Eu nu mint niciodată.

— Zău? face Brogeland sarcastic.

— N-ar fi mai bine să-i adresați niște întrebări directe clientului meu decât să-l luați prin învăluire? întreabă Indrehaug.

Brogeland îi aruncă o privire înveninată, înainte de a i se adresa din nou lui Marhoni.

— Câte persoane, în afară de tine, mai folosesc laptopul tău, Mahmoud?

— Niciuna.

— Nu l-ai împrumutat nimănui?

— Nu.

— Fără ca tu să fii prin preajmă?

— Nu.

— Ești absolut sigur?

— Da.

— Domnule inspector…

Indrehaug ridică mâinile și oftează adânc. Brogeland zâmbește și înclină din cap, ca pentru el.

— Ce-ai căutat în contul de e-mail al lui Henriette Hegerup în ziua în care a fost ucisă?

Marhoni ridică privirea.

— Poftim?

— De ce-ai citit mesajele prietenei tale?

Brogeland vede că Marhoni este realmente surprins.

— Ca să vezi asta?

Brogeland împinge spre el o foaie de hârtie. Este o fotografie a lui Henriette Hagerup îmbrățișându-se cu un bărbat. Fața bărbatului nu se vede, numai ceafa. Are părul negru și rar. Marhoni se uită la fotografie.

— Cine e tipul, Mahmoud?

Mahmoud nu răspunde.

— Această fotografie a fost găsită în contul de e-mail al prietenei tale și a fost accesată de pe laptopul tău chiar în ziua în care a fost ucisă. Ai ceva de spus?

Marhoni se uită din nou la fotografie.

— Cine a trimis e-mailul? întreabă el.

— Asta e treaba noastră. Te întreb din nou, îl cunoști pe individul din fotografie?

Marhoni clatină din cap.

— Mahmoud, înțelegi că asta nu te ajută cu nimic?

Marhoni tot nu are ce să le spună. Brogeland oftează. Indrehaug își privește clientul. Marhoni își freacă degetul mare de palma cealaltă. O vreme, nici Sandland, nici Brogeland nu spun nimic, îl așteaptă să cedeze.

— N-am făcut-o eu, șoptește el brusc.

— Ce-ai spus?

— Nu eu i-am verificat e-mailurile.

Brogeland își dă ochii peste cap de parcă ar fi suferit cea mai mare nedreptate din lume.

— De-abia ai spus că ești singurul care folosește laptopul. Te-ai răzgândit?

Marhoni clatină din cap.

— E imposibil.

— Deci, altcineva ți-a folosit laptopul – fără știrea ta – ca să se uite la fotografia prietenei tale în brațele altuia? Asta vrei să ne spui?

Marhoni încuviințează din cap, precaut.

— Cine să-l fi deschis? Fratele tău? Henriette?

— Nu știu.

— De-asta au murit amândoi, Mahmoud?

— Nu știu.

— Nu, nu știi.

Brogeland oftează și se uită la Sandland. Femeia caută pe fața lui Marhoni un indiciu, o expresie care să-l dea de gol.

— Ce părere ai despre *sharia*? continuă Brogeland.

— *Sharia*?

— Da. Trupa pakistaneză. A concertat la Festivalul Mela acum un an.

— Domnule inspector…

— O glumă proastă, știu. Dar, răspunde-mi la întrebare, ce crezi despre *sharia!* Legile *shariei.* Mahmoud, ești de acord cu legile *shariei* care se referă la femei?

— Nu.

— Nu crezi că lapidarea unei femei – de exemplu – este o pedeapsă potrivită pentru infidelitate? Sau tăierea unei mâini pentru furt?

Brogeland nu așteaptă răspunsul. Marhoni pare nedumerit.

— Mahmoud, cu cine era încurcată Henriette?

— Dacă ești nevinovat și vrei să scapi de-aici, îți recomand cu tărie să începi să vorbești.

— Cine e bărbatul din fotografie?

Brogeland și Sandland întreabă în același timp. Marhoni oftează.

— Cu cât tragi mai mult de timp, cu-atât îți îngreunezi situația.

— Cu cine era încurcată?

— De-asta ai ucis-o?

— Pe cine vrei să protejezi?

Marhoni ridică o mână.

— Nu înțelegeți nimic!

Privește în jos, clătinând din cap.

— Atunci ajută-ne să înțelegem! spune Brogeland.

Se uită la Marhoni, așteptându-l să le dea o explicație.

— Henriette nu m-a înșelat niciodată, zice Marhoni, după ce s-a gândit o vreme.

— Ce-ai spus?

— Henriette nu m-a înșelat niciodată.

— Atunci cum explici mesajele astea? *Îmi pare rău. Nu înseamnă nimic. EL nu înseamnă nimic. Pe tine te iubesc. Putem discuta despre asta*? *Te rog.*

Brogeland îl fixează cu privirea pe Marhoni.

— Și-mi spui mie că nu te-a înșelat niciodată?

— Da… sau… nu știu.

— Nu, nu știi. Dacă nu găsești un răspuns mai bun ca ăsta, atunci…

— Nu mi-a pomenit de nimeni.

— Deci conținutul mesajelor ți se pare de neînțeles?

— Da.

— N-ați discutat niciodată despre asta?

— Nu.

— Îmi pare rău, dar îți va fi foarte greu să convingi completul de jurați. Iar dumneavoastră, domnule Indrehaug, știți asta foarte bine.

Brogeland îl privește lung pe avocat. Indrehaug înghite în sec. Apoi își trece încă o dată degetele prin păr.

42.

Înainte de a începe să-l citească, Henning se uită câteva clipe la prima pagină a scenariului. Simte un fel de teamă. Și este puțin agitat când se gândește la el, deși nu găsește o explicație. Poate fiindcă are în fața lui răspunsurile la întrebările de ce și cum a fost ucisă Henriette Hagerup? Trage adânc aer în piept și începe:

1. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA:
O femeie, MERETE WIIK (*21 de ani*), *stă în picioare cu spatele la camera de luat vederi. Lumina se reflectă din hârletul pe care îl ține în mână. Gâfâie, este epuizată. Își șterge transpirația de pe frunte. Apoi înfige hârletul în pământ.*

2. EXT – ÎN AFARA CORTULUI DE PE TERENUL EKEBERG-SEARA:
O *mașină ajunge lângă cort. Șoferul oprește motorul. Vedem portbagajul deschis. MONA KALVIG* (*23 de ani*) *coboară din mașină. Se apropie de portbagaj.*

3. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA:
MONA KALVIG intră în cort. Duce în mână un geamantan greu. Se *oprește lângă o groapă.*

MONA:
Ai săpat, nu glumă!

Merete se șterge de sudoare și zâmbește.

MERETE:
Face bine la sănătate.

MONA:
Ai făcut proba?

MERETE:
Nu, e groapa ta, m-am gândit că tu trebuie să faci onorurile.

4. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA:
Prim-plan cu groapa. Mona sare în ea și verifică. Îi ajunge până la brâu.

MONA:
E perfectă.

MERETE:
Excelent. Ai adus mobilul?

MONA:
Da.

MERETE:
E momentul să-l trimiți pe primul?

Mona iese din groapă și se scutură de nisipul umed. Scoate un telefon mobil din buzunar și se uită la ceas. Apoi îi aruncă lui Mere te un zâmbet conspirativ.

5. INT – UN APARTAMENT DIN GALGENBERG:
Un bărbat, YASHID IQBAL (*28 de ani*), *urmărește* Hotel Cæsar *pe TV2. Se aude un semnal sonor de la mobil. Îl ia și verifică mesajele. Se încruntă când citește. Expeditorul este* „*Mona mobil*”. *Vedem ce scrie*:

„*Îmi pare rău. Nu înseamnă nimic. EL nu înseamnă nimic. Pe tine te iubesc. Putem discuta despre asta*? *Te rog*”.

6. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SPRE SEARĂ:
Femeile stau una lângă alta. Beau pe rând dintr-o cană cu ceai. Din cană ies aburi.

MERETE:
Ți-a plăcut?

Mona soarbe zgomotos ceaiul fierbinte.

MONA:
Mmm.

MERETE:
Nu mă refer la ceai.

MONA:
Atunci la ce…

Mona își dă seama la ce se referea Merete. Zâmbește.

MONA:
Azi mi-a plăcut foarte mult. Îmi place când e dur.

MERETE:
Poate că ți-a plăcut atât de mult fiindcă știai că e ultima dată.

MONA:
Poate.

MERETE:
O să-ți lipsească?

Mona ridică din umeri. Îi dă cana lui Merete. Rămân tăcute o vreme.

MERETE:
Crezi că e momentul să-l trimitem pe următorul?

MONA:
Mai așteptăm. Să-i mai dăm puțin timp.

MERETE:
OK.

Sfârșit al secvenței și logo.

„Până acum seamănă cu introducerea unui film *snuff*[77]", se gândește Henning. Citește mai departe:

7. INT – UN APARTAMENT DIN GALGENBERG – SEARA:
Yashid Iqbal este în bucătărie. Deschide frigiderul și scoate o cutie de lapte degresat. Dă să ia un pahar din dulap când mobilul îi bipăie din nou. Îl scoate din buzunar. Un alt mesaj de la „Mona mobil". Îl citește:

„*Promit să mă revanșez față de tine. Mai dă-mi o șansă, te rog*".

Yashid Iqbal clatină din cap, mormăie „Ce naiba vrea?", apoi apasă tasta de apel. Se plimbă de colo colo prin bucătărie, iritat. Dar expeditorul nu răspunde. Yashid Iqbal aruncă mobilul, furios.

8. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA:
Mona și Merete sunt tot lângă groapă.

MERETE:
Crezi că o să meargă?

MONA:
Trebuie.

Mobilul Monei vibrează. Pe ecran apare numele lui YASHID.

MERETE:
El sună.

MERETE:
Nu răspunzi?

MONA:
Nu.

Merete se uită la Mona. E clar că Mona e șefa.

9. INT – UN APARTAMENT ÎN ST. HANSHAUGEN – SEARA:
Familia GAARDER ia cina. Atmosfera este tensionată. Fiul, GUSTAV, este posac și de-abia se atinge de mâncare. Soția, CAROLINE, se uită la soț, HARALD. Acesta mănâncă, dar se vede că nu e în apele lui.

GUSTAV:
Pot să mă ridic de la masă?

CAROLINE:
Dar n-ai mâncat mai nimic!

GUSTAV:
Nu mi-e foame. Pot să plec?

Caroline oftează, încuviințează din cap către fiul ei și se uită cum acesta părăsește încăperea. Apoi privește spre soțul ei.

CAROLINE:
Îl îndepărtăm de noi. Tu îl îndepărtezi de noi!

Harald ridică ochii din farfurie.

HARALD:
Eu?

CAROLINE:
Da, cine altcineva?

Harald oftează.

HARALD:
Iar începi? Credeam că am terminat cu asta.

CAROLINE:
Ți-e ușor să vorbești. O, ție ți-e atât de ușor să „termini cu asta”.

Caroline îl imită. Harald se înfurie.

HARALD:
Nu știu ce vrei să mai fac! Ți-am spus că n-am să mă mai întâlnesc cu ea. Ce altceva mai vrei?

CAROLINE:
Să termini o dată pentru totdeauna. Să nu te mai gândești la ea zi și noapte, cum faci acum.

Harald întoarce privirea, își dă seama că nu se poate preface.

HARALD:
Nu pot.

CAROLINE:
(*își imită soțul*)
„Nu pot”.

Caroline oftează. Harald nu spune nimic. Urmează o pauză lungă.

CAROLINE:

Cred că ar fi mai bine să divorțăm.

HARALD:
Poftim?!

CAROLINE:
De ce nu? Ce, asta-i viață pe care-o trăim împreună?

HARALD:
Sper că nu vorbești serios, Caroline. Nu te gândești la Gustav?

CAROLINE:
Acum, așa, dintr-odată, ai grija lui! Nu-ți păsa de el când…
Caroline nu reușește să-și termine fraza. Nu se mai poate abține și izbucnește în plâns. Harald lasă jos cuțitul și furculița, resemnat.

10. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA:
Prim-plan cu ecranul mobilului Monei. Vedem mesajul.
„Răspunde-mi, te rog. Te rog. N-am să mai fac asta niciodată. Promit!” *Mona apasă pe „trimite*”.

11. INT – UN APARTAMENT DIN GALGENBERG – SEARA:
Yashid se foiește prin apartament. Vorbește cu fratele lui, FAROUK IQBAL, care bea un pahar cu lapte în camera de zi. Vorbesc într-o norvegiană stricată.

YASHID:
Curva.

FAROUK:
Am încercat să-ți spun.

YASHID:
Curva dracului!

Mobilul lui Yashid bipăie din nou. Fraţii se uită unul la altul.

FAROUK:
Ea e?

YASHID:
Nu ştiu, dobitocule. Încă nu m-am uitat.

FAROUK:
Atunci uită-te, dobitocule.

Yashid se uită urât la fratele lui. Apoi citeşte mesajul. Aruncă mobilul pe canapea.

YASHID:
Curva dracului!

„Pare tentant să crezi că, de fapt, scenariul are la bază personaje reale, se gândeşte Henning. Dar, în acelaşi timp, parcă prea bate la ochi".

Simte din nou că trebuie să bea o cafea. Comandă una de la barmanul care pare destul de impacientat că, de când e aici, Henning n-a luat decât o cafea. În cafenea mai sunt doar două persoane, care îşi mănâncă salatele în tăcere.

Cafeaua soseşte tocmai în clipa în care se apucă din nou de citit.

12. INT – UN CORT PE TERENUL EKEBERG – SEARA TÂRZIU:
Prim-plan cu groapa. Mona a sărit din nou în ea. Merete umple groapa cu pământ.

MERETE:
Ai reuşit să-i aranjezi computerul?

MONA:
A, sigur. A fost ușor. A făcut un duș după partida de sex, deci nicio problemă.

MERETE:
N-am uitat nimic?

MONA:
Nu cred. O clipă… să-mi scot brațele.

MERETE:
OK.

Mona își scoate brațele din pământul nisipos.

MONA:
Așa. Dă-i înainte.

Merete continuă să umple groapa. Curând, nisipul ajunge până la subsuorii Monei. Merete lasă jos hârlețul; *gâfâie din pricina efortului.*

MERETE:
Vrei să spui ceva înainte să începem?

Mona cugetă adânc. Își drege glasul.

MONA:
(*pe un ton solemn*):
Asta e pentru toate femeile din lume. Dar mai ales pentru noi, femeile din Norvegia.
Merete zâmbește. Camera se mută încet de la fața lui Merete la groapa din spatele ei. Vedem hârlețul. Vedem geamantanul pe care l-a adus Mona. E deschis. Lângă ele o piatră mare, grea.

„E cu neputință ca Henriette să se fi supus singură acestui chin, se gândește Henning și ridică privirea. E cu neputință să-și fi jucat rolul până la capăt, să-și fi folosit propriul scenariu, să se fi

lăsat lapidată doar ca să transmită un mesaj politic!?”

„E doar un film, Henning”. Aude vocea mamei lui și își amintește cum i se urca în poală când detectivul Derrick îi dibuia pe criminali, în fiecare seară de vineri. Cineva trebuie să fi folosit scenariul împotriva ei. Ca să-și bată joc de ea? Ca să scoată un țap ispășitor?

Citește mai departe:

Legendă pe fond negru: *Două săptămâni mai târziu*

13. INT – O SALĂ DE INTEROGATORIU LA SECȚIA DE POLIȚIE – SPRE PRÂNZ:
Yashid Iqbal stă la o masă. Ofițerii de poliție stau în fața lui, arborând o mină gravă.

OFIȚERUL 1:

Ce-ai făcut după ce-ai primit mesajele, Yashid? Te-ai dus ca să ai o discuție cu ea?

Yashid nu răspunde.

OFIȚERUL 2:

Știm că ai încercat să-i telefonezi. Știm și că ai părăsit apartamentul puțin după ora opt în seara aceea.

OFIȚERUL 1:

Probele dovedesc o agresiune sexuală foarte brutală, Yashid.

OFIȚERUL 2:

Avem și laptopul tău. I-ai verificat poșta electronică în după-amiaza aceea. De ce?

OFIȚERUL 1:

Am înțeles, Yashid. Te-ai înfuriat. E și firesc. Și-o trăgea cu alții, te-ai înfuriat și i-ai dat o lecție.

OFIȚERUL 2:
Să știi că, dacă vorbești, îți ușurezi situația, Yashid. Hai, spune-ne ce s-a întâmplat. Ai să te simți mai bine.

Yashid nu spune nimic.

OFIȚERUL 1:
După ce-ai citit mesajele, te-ai dus acolo unde filma ea. Ai violat-o și ai aruncat-o într-o groapă. După aceea ai luat niște pietre mari și ai aruncat în ea până a murit. Asta e pedeapsa cuvenită, nu? Pentru că ți-a fost necredincioasă.

Yashid se uită la ofițerii de poliție. Avocatul lui Yashid se apleacă spre el și îi șoptește ceva la ureche. Yashid se apleacă înainte.

YASHID:
O iubesc pe Mona. Sunt nevinovat.

Ofițerii de poliție se uită unul la altul și oftează.

Legendă pe fundal negru: *Cinci luni mai târziu*

14. INT – TRIBUNALUL DIN OSLO – LA AMIAZĂ:
Yashid stă lângă avocatul lui. Harald Gaarder se află câteva rânduri mai în spate. Arată deprimat, posomorât. Farouk Iqbal e și el aici. Pare nervos. Intră judecătorul. Toată lumea se ridică în picioare.

JUDECĂTORUL:
Luați loc, vă rog.

Toată lumea se așază. Judecătorul privește spre completul de jurați.

JUDECĂTORUL:
Completul de juraţi a căzut de acord asupra unui verdict?

PRIMUL JURAT: Da.

15. INT – TRIBUNALUL DIN OSLO – LA AMIAZĂ:
Prim-plan cu Yashid. Priveşte în jos. Este foarte agitat. Camera de luat vederi trece mai departe. Merete stă pe ultimul rând. Camera se apropie din ce în ce mai mult de ea. Rămâne fixată pe ea în timp ce primul jurat anunţă verdictul.

PRIMUL JURAT:
În procesul intentat numitului Yashid Iqbal, noi, completul de juraţi, îl declarăm pe inculpat vinovat de toate acuzaţiile.

Toţi cei prezenţi jubilează. Merete se uită la Harald Gaarder. Îi zâmbeşte. Gaarder îşi întoarce privirea şi pleacă. Merete îşi scoate mobilul. Scrie un mesaj. Vedem ce scrie.

„*Unul la mână. Urmează mulţi alţii*”.

Merete caută în agenda telefonului, ajunge la Mona şi apasă pe „trimite”.

SFÂRŞIT

Henning lasă scenariul din mână, uşor dezamăgit, şi se freacă la ochi. Deşi trailerul promitea un thriller sângeros, s-a ales doar cu o dramă mediocră. Scenariul trebuia să fie Cutia Pandorei, dar în el nu apar nici pistoale Taser, nici biciuiri şi nici mâini tăiate. Începe să se întrebe dacă nu cumva există şi alte versiuni, mai brutale, ale scenariului.

Premisa inițială era foarte bună: două femei pun la cale o „crimă” și fac în așa fel încât prietenul uneia dintre ele să fie arestat și condamnat pentru crima respectivă, chiar dacă e nevinovat. „E doar un zbor al imaginației, se gândește Henning, ficțiune care s-ar dori realitate. Tradus în viața reală, Mona și Merete ar fi Henriette și Anette, în timp ce Mahmoud Marhoni este Yashid Iqbal. Iar Tariq este Farouk”.

Până aici, totul e bine. Și, tot până aici, cea mai mare parte corespunde teoriilor lui Henning. Mahmoud Marhoni este nevinovat, iar cineva încearcă să pună crima în cârca lui. Mesaje, aluzii la infidelitate, un ultim contact sexual dur, aproape de viol. Nu-i ușor ca suspectul să se distanțeze de astfel de probe, mai ales dacă tace în timpul interogatoriului.

Dar cine este Harald Gaarder? Familia și situația acesteia se bucură de atâta spațiu în scenariu, încât trebuie să fie vorba de cineva important. Dar este el important și în viața reală? După cum îi spunea mama lui când era mic, e doar un film. Nu absolut totul trebuie să oglindească realitatea.

Oricum, se gândește și la această posibilitate. Harald Gaarder avea o legătură cu Mona – cu cine altcineva? –, iar infidelitatea este pedepsită prin lapidare. Dar de ce se privesc Gaarder și Merete la sfârșit? De ce zâmbește Merete?

Gaarder cel adevărat probabil că o cunoaște pe Anette. Bărbatul care a avut o legătură cu Henriette probabil că este cunoscut de ambele femei. Singurul bărbat la care se poate gândi Henning, pornind de la cei pe care i-a întâlnit până acum, e Yngve Foldvik. Dar Foldvik n-a citit scenariul, deci nu poate fi el. Doar dacă Foldvik minte. Dar de ce să mintă? Trebuie să știe că această alegație este ușor de verificat dacă poliția ține neapărat să o facă. Probele din computerul lui, cópii ale scenariului existente în biroul lui, acasă. Dacă e prins cu o minciună atât de simplă, îl

așteaptă cătușele și bun-venit la penitenciarul Ullersmo. „Trebuie să existe alți adulți, se gândește el, altă familie. A lui Anette, poate? Sau a lui Henriette?”

Se gândește la Henriette. Frumoasa, blânda, extravertita Henriette. „Ce fel de om ai fost în realitate? Foldvik a spus că scrierile tale erau «provocări cu substanță»”. Henning înțelege acum la ce s-a referit Foldvik, chiar dacă problema *shariei* este abordată într-o manieră foarte îngustă, simplistă. Mesajul pare a fi acela că idioții care susțin *sharia* trebuie înlăturați, iar noi – pentru binele nostru – nu trebuie să respingem niciun mijloc în lupta pe care o ducem pentru a ne proteja atât cultura, cât și pe noi înșine, femei din toate țările, uniți-vă și n-o tolerați!

Dar unde e praful de pușcă? Și când are loc *explozia*? Unde sunt rândurile incriminatorii, muniția care au împins pe cineva să pună în practică o fantezie? Hagerup nu e chiar Theo van Gogh, regizorul olandez care a făcut filme critice la adresa Islamului și a fost ucis cu opt focuri de pistol la Amsterdam, în 2004. Ucigașul nu s-a mulțumit cu atât, i-a tăiat gâtul, i-a înfipt două cuțite în piept, de care a prins o scrisoare lungă și amenințătoare. Din câte știe Henning, Hagerup nu era islamofobă. Iar prietenul ei era musulman.

Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât este mai convins că un apropiat al lui Anette și al lui Henriette se află în spatele acestui caz. „Trebuie să aflu cine a fost implicat în producția filmului, se gândește el, cine a avut acces la scenariu și dacă l-a mai citit și altcineva. Ucigașul, sau ucigașii, printre ei trebuie să fie”.

43.

Încearcă să-și reprime pornirea de a o suna pe Anette. E prea curând. Tânăra i-a spus clar să nu încerce s-o ajute și, în plus, vrea să afle mai multe înainte de a lua din nou legătura cu ea.

Îl sună, în schimb, pe Bjarne Brogeland. Henning i-a luat numărul de mobil după întrevederea de la secția de poliție. Brogeland răspunde aproape imediat.

— Salut, Bjarne, Henning la telefon.

— Salut, Henning! Ce mai faci?

— Bine, în general. Ascultă, putem să ne întâlnim?

— Acum?

— Da. Imediat, dacă se poate, de preferat într-un loc neutru. Trebuie să vorbim despre ceva.

— În calitate de jurnalist?

— De asta nu sunt prea sigur.

— Are vreo legătură cu Tariq Marhoni?

— Nu. Cu fratele lui. Și cu Henriette Hagerup. Din perspectiva asta ar putea avea legătură și cu Tariq. Dar, cum am mai spus, nu sunt sigur.

— Nu ești sigur?

— Nu. Dar îți garantez că te va interesa ce vreau să-ți spun și ce-am găsit. Doar că nu vreau să discutăm la telefon.

Urmează o pauză de gândire.

— OK. Unde vrei să ne întâlnim?

— La Lompa.

— În regulă. Într-un sfert de oră cred că ajung.

— Perfect. Ne vedem acolo.

•

Henning se hotărăște să ia un taxi din fața cafenelei, indiferent cât de riscant ar fi. Așteaptă pe Fredensborgvei până vede primul taxi liber care nu e argintiu. Și care nu e fabricat în Germania sau are numărul A2052 deasupra. Șoferul e un ins mai

în vârstă, cu păr cărunt. Poartă ochelari cu rame de oțel și miroase a Old Spice. Nu vorbește prea mult în timpul călătoriei.

Ceea ce-i convine lui Henning. Așa poate gândi în liniște, în timp ce trec pe lângă clădiri, oameni și mașini. Întotdeauna încearcă o senzație de calm când se află în drum spre o destinație, și responsabilitatea transportului îi aparține altuia. E ca și cum a-i apăsa pe „pauză” în timp ce lumea își vede în continuare de treabă.

Se întreabă ce i-o fi trecut prin minte lui Henriette Hagerup când și-a dat seama că scenariul ei va deveni realitate, iar ea va juca rolul principal. „Poate n-ai știut că se va întâmpla așa, se gândește el. Poate n-a avut timp să reacționeze înainte de a fi paralizată, iar lapidarea a început înainte ca ea să-și recapete cunoștința”.

Așa speră Henning. Și mai speră ca Anette să stea la cutie. Dacă Henriette a fost ucisă din cauza scenariului, este foarte probabil ca Anette să fie următoarea victimă.

44.

Lompa, sau restaurantul Olympen, ca să-i dăm numele adevărat, a fost închis la începutul lui octombrie 2006, pentru renovare, și redeschis în anul următor. Henning era un client obișnuit al localului înainte de Cea-la-care-nu-se-gândește. Era tocmai locul potrivit pentru o masă și o bere pe fugă; clientelă fără pretenții și chelneri amabili.

De cum intră, își dă seama că atmosfera s-a schimbat. Lipsește ingredientul magic care creează zumzetul inegalabil, haosul fermecător, ce-i face pe oameni să se simtă în largul lor. Dacă îndepărtezi acel ingredient din rețetă, sosul nu va mai fi niciodată la fel. Locul arată foarte bine după renovare, dar nu mai e același.

Îl găsește pe Brogeland la bar. Nu e în uniformă. Paharul lucios de lângă el e plin de bule. Își dau mâna.

— Ai ceva împotrivă dacă stăm jos? întreabă Henning. De preferință lângă ieșire?

Nu vrea să explice de ce, așa că inventează o scuză:

— Mă doare spatele când stau în picioare.

— Atunci hai să stăm jos.

Se apropie de o masă de lângă fereastră. De acolo se vede Grønlandsleiret. Mașinile trec în viteză. Toate par a fi argintii. O femeie expansivă, în uniformă de ospătăriță, vine la ei.

— Doriți să vedeți meniul?

— Nu, mulțumesc. Doar o cafea, vă rog.

Brogeland arată că băutura efervescentă îi este de-ajuns. O urmărește cu privirea până dispare în dosul barului. Când se întoarce spre Henning, are o altă expresie în ochi. Nu spune nimic, doar îl îndeamnă din priviri să-i „dea drumul”. Henning înțelege că pe Brogeland nu-l interesează să facă

schimb de povești despre ce s-a întâmplat în vidul dintre anii de școală și cei ai maturității.

Scoate scenariul și îl trântește pe masă.

— SMS-urile pe care Henriette Hagerup i le-a trimis lui Mahmoud Marhoni în noaptea în care a fost ucisă… nu seamănă cumva cu astea?

Îi arată pagina cu primul SMS și urmărește reacția lui Brogeland. Nu-i foarte greu. Brogeland face ochii mari.

— Ce naiba…

— Acest scenariu a fost scris de Henriette Hagerup și de una dintre colegele ei.

Henning îi arată următoarele două SMS-uri. Brogeland își trece ochii peste ele.

— Dar sunt cuvânt cu cuvânt! De unde-l ai?

— De la Anette Skoppum, răspunde Henning, arătând spre numele de pe copertă.

Brogeland se apleacă înainte. Henning continuă:

— Scenariul spune povestea unei femei care este bătută cu pietre până moare, într-o groapă dintr-un cort de pe terenul Ekeberg. La sfârșit, un bărbat nevinovat este închis pentru uciderea ei.

— Marhoni, șoptește Brogeland.

Henning dă din cap aprobator. Se hotărăște să-i împărtășească aproape toate gândurile și descoperirile sale din ultimele zile. Ține un monolog de aproape cinci minute. Este o strategie deliberată. Mai întâi, întotdeauna este bine să-ți discuți ideile cu cineva. Gândurile și opiniile tale se pot schimba când le dai glas. Cu scrisul e la fel: o frază poate arăta foarte bine pe hârtie, dar știi că într-adevăr sună bine de-abia atunci când o citești cu voce tare.

În al doilea rând, vrea ca Brogeland să-i rămână dator. Acum, când este absolut sigur că Brogeland nu știa de scenariu, Henning merită cel puțin un contraserviciu. Este cea mai bună metodă de a cultiva relația cu o sursă.

— Unde e Anette acum? întreabă Brogeland după ce Henning termină ce are de zis.

— Nu știu.

— Trebuie s-o găsim.

— Nu cred că va fi prea ușor.

— Cum adică?

— Știe că Henriette a fost ucisă din cauza scenariului. Dac-aș fi în locul lui Anette, m-ar îngrozi gândul că aș putea fi și eu aruncat în groapa aia.

— Crezi că se ascunde undeva?

— Tu n-ai face asta?

Brogeland nu răspunde, dar Henning își dă seama că e de acord cu el.

— Trebuie să iau scenariul cu mine.

Lui Henning nu-i convine, dar știe că astfel ar obstrucționa o anchetă aflată în desfășurare. Ceea ce constituie un delict.

Preferă să rămână fără cazier.

— Ar fi excelent dacă mi-ai face o copie, spune el.

— Am să-ți fac. La naiba, Henning! Asta e o…

Clatină din cap.

— Știu. Pun pariu că Gjerstad va face ochii cât cepele când ai să scoți scenariul la următoarea ședință.

Brogeland zâmbește. Majoritatea oamenilor au o repulsie față de șefii lor. Poate fiindcă nu le place cum miros ei, cum se îmbracă, cum vorbesc, cum mănâncă – lucruri banale sau, pur și simplu, nu le place cum își fac treaba. Lumea e plină de conducători ineficienți.

Și o glumă pe seama șefului lui Brogeland este o armă eficientă pentru unul ca Henning, care încearcă să consolideze o relație cu o sursă – asta dacă sursa este îndeajuns de receptivă. Sursei i-ar putea fi simpatic șeful sau chiar ar putea fi încurcată cu persoana în chestiune. Cu alte cuvinte, tatonează terenul, nu te grăbi. Dar Henning are răbdare. Și simte că Brogeland își imaginează deja reacția lui Gjerstad.

Brogeland soarbe din paharul cu apă minerală și tușește.

— În ziua în care Henriette a fost ucisă, Marhoni a văzut o fotografie ce i-a fost trimisă lui Henriette prin e-mail, spune el și pune paharul jos.

Henning ridică ochii spre el.

— O fotografie?

— Da.

— Cu cine?

— Cu Hagerup și un bărbat neidentificat. Îmbrățișați.

— O îmbrățișare de genul „Ce bine-mi pare să te văd” sau ceva mai compromițător?

— Ceva un pic mai compromițător. Henriette pare că se aruncă de gâtul lui.

— Și nu știi cine e bărbatul?

— Nu. Dar pare matur. Trecut de patruzeci de ani.

— Și fotografia asta i-a fost trimisă lui Henriette prin e-mail?

— Da.

— Cine a trimis-o?

— Nu știm. Deocamdată. Expeditorul are un cont de e-mail anonim. Computerul de la care a fost trimisă are o adresă IP care aparține unui internet-café din Mozambic.

Brogeland ridică mâinile într-un gest de resemnare.

— Marhoni s-a uitat prin corespondența lui Henriette și a văzut fotografia?

— Da. Neagă, dar deja a declarat că este singura persoană care își folosește computerul.

— Și numai la asta s-a uitat?

Brogeland clatină din cap.

— Și-a verificat poșta electronică și a accesat mai multe site-uri. Nimic deosebit sau compromițător.

— În scenariu, Merete o întreabă pe Mona dacă i-a „aranjat computerul”. Aici, vezi?

Brogeland se uită.

— Yashid a făcut un duș după partida de sex și este clar că, în timpul ăsta, Mona a acționat. I-a aranjat computerul.

Brogeland încuviințează din cap și dă paharul pe gât. Îl trântește pe masă și, discret, își înăbușă un râgâit.

— Poate că Henriette a făcut la fel, spune el nerăbdător. Era cu Marhoni în ziua în care a fost ucisă. Și s-a văzut pe ea că și-a luat răsplata.

— Știu și eu? ezită Henning.

— De ce?

— Asta ar sugera că Henriette face totul în cunoștință de cauză. Că se duce întins la Mahmoud, se culcă cu el, îi umblă prin computer, iar mai târziu iese pe teren ca să fie lapidată. Nu mi se pare logic.

Brogeland șovăie, apoi înclină din cap.

— Nimeni nu se lasă lapidat de bunăvoie, indiferent cât de întors pe dos ar fi, continuă Henning. Nu pot crede că Henriette ar face așa ceva doar ca să transmită un mesaj. Filmul trebuia să fie mesajul ei. Poate e doar o coincidență faptul că și-a verificat poșta chiar în ziua aceea. Acasă la Marhoni. Sau poate că cineva a vrut ca ea să facă asta, ca să-l incrimineze pe Marhoni. Ce spune lista cu apelurile ei telefonice din ziua respectivă?

— Încă n-am solicitat-o, dar probabil că a vorbit de mai multe ori.

Henning îi spune că în scenariu nu apare nimic despre biciuiri, pistoale Taser și mâini tăiate. Brogeland cade pe gânduri.

— De unde știi toate astea? Informațiile încă nu au fost transmise presei.

Henning zâmbește.

— Haida de, Bjarne.

— Gjerstad e furios că cineva ciripește la urechea NRK-ului.

— Nu cumva e vorba de tine?

— Vai de mine!

— Nu cumva e vorba de blonda aia de la care nu poți să-ți dezlipești ochii?

— Exclus.

Apoi Brogeland își dă seama ce-a spus Henning.

— Ce vrei să…

— Noi niciodată nu ne deconspirăm sursele. Doar știi asta. Și n-am să deconspir nici identitatea ta. De aceea sper ca nici tu să nu-mi pomenești numele în toată afacerea asta.

— Așa ceva nu-ți pot promite!

— Zău? N-am niciun motiv să-mi irosesc următoarele zile la secție, într-o sală de interogatoriu. Dacă vrei să avem o colaborare continuă, sunt gata să vorbesc numai cu tine. OK?

Brogeland stă în cumpănă. Până acum, Henning l-a privit cu aceiași ochi bănuitori ca și pe vremea când erau copii. Ceea ce s-ar putea schimba.

— OK.

— În regulă. Din întâmplare, apare și Tariq în scenariu, continuă Henning. Dar joacă un rol minor.

— Nu e ucis?

— Nu.

— Așadar, cineva nu respectă scenariul.

— Da, sau îl adaptează. Sau are grijă ca toți cei care știu ce s-a întâmplat să fie eliminați.

— Nu sunt foarte sigur.

— Cum adică?

— Cred că e vorba de mai mulți ucigași.

— De ce?

— Crezi că Yasser Șah a ucis-o pe Henriette Hagerup și apoi pe Tariq Marhoni? Puțin probabil.

— Poate i-a ucis pe amândoi ca să-i facă rău lui Mahmoud.

— Posibil, dar nu prea cred. De ce s-o ucidă pe Henriette într-un mod atât de complicat, când două gloanțe în piept și unul în cap au fost de-ajuns pentru Tariq?

— Poate că Tariq știa cine e ucigașul? Dacă a fost ucis ca parte dintr-o operațiune de epurare?

— Caz în care Tariq știa mult mai multe decât am crezut noi. Înseamnă că atât el, cât și fratele lui erau amestecați într-o chestie foarte urâtă.

— Tariq nu mi-a dat impresia că s-ar putea băga în așa ceva. Era fotograf. În plus, părea un tip la locul lui.

— Mda, poate că ai dreptate. La urma urmei, l-ai intervievat cu puțin înainte de a fi ucis.

— Da, și nu-mi aduc aminte să fi spus ceva care să sugereze că cineva ar încerca să-l reducă la tăcere. Dar nu prea a vrut să spună cu ce se ocupa fratele lui și asta mi s-a părut cam ciudat.

— Exact.

— Și încă nu l-ați găsit pe Yasser Șah?

— Nu. Nu-i nici acasă, nici la muncă, nici în locurile prin care-și face veacul. În ultimele zile, cardul lui de credit n-a fost folosit. Și nici n-a trecut granița.

— Crezi că mai e în viață?

— Adică se prea poate să-l fi ucis cineva?

— Da. Nu-i deloc imposibil, ținând cont că eu l-am identificat, iar voi îl căutați. Yasser Șah era, dacă ne luăm după cazierul lui, unul dintre peștii mici. Avea condamnări numai pentru delicte minore. Dispariția lui sugerează că a fost plătit ca să-l ucidă pe Tariq sau că i s-a ordonat să o facă. Iar dacă cineva încearcă să-și acopere urmele, atunci Șah poate fi o problemă uriașă. Știe prea multe. Ar putea ști chiar și motivul pentru care au fost uciși Hagerup și Tariq.

— Da, dar bandele au grijă de membrii lor. Sunt gata să-și ascundă oamenii, dacă aceștia dau de bucluc.

— Poate. Dar crezi că, în cazul ăsta, banda respectivă e gata să-și asume un risc atât de mare? Vorbim de crimă aici.

— Posibil. Nu știu prea multe despre BBB. A intrat în atenția noastră după ce am încetat să mai lucrez sub acoperire, adică după ce s-a înființat Brigada Crimă Organizată.

Henning cugetă la asta câteva clipe. Cu cât intră mai mult în miezul problemei, cu atât își dă seama că Brogeland are dreptate. Uciderea lui Tariq nu are legătură cu uciderea lui Henriette Hagerup. Tariq a fost o victimă colaterală. N-a jucat niciun rol în toată povestea. N-a făcut decât fotografii.

Apoi îi vine o idee. Și, după ea, altele încep să i se bulucească în minte: Tariq Marhoni a fost ucis ca mesaj pentru Mahmoud. De-asta nu vorbește Mahmoud, de-asta și-a aruncat laptopul în foc. În computerul lui se găsește ceva care-i incriminează pe alții. Oameni care sunt gata să ucidă pentru a proteja informațiile respective. Iar Henning este sigur că una dintre informații o constituie o fotografie în care Henriette îmbrățișează un bărbat neidentificat.

Își împărtășește gândurile lui Brogeland, care rămâne tăcut o vreme. Când începe să vorbească din nou, este calm. Și foarte serios:

— Dacă tot ce spui e adevărat, trebuie să punem presiune pe BBB. Și asta va avea consecințe pentru tine, Henning, spune el, străpungându-l cu privirea. Va trebui să păsești foarte atent de-acum încolo.

— Cum adică?

— Dacă tipii ăștia seamănă cât de cât cu celelalte bande care acționează în Oslo, atunci avem de-a face cu niște indivizi fără niciun fel de scrupule. Fără conștiință. Dacă ești singura persoană care îl poate lega pe Yasser Șah de locul faptei, ești – în ochii lor – un om mort. Cum spuneam, au grijă unii de alții. Mai rău de-atât, ai adus în lumina reflectoarelor pe ei și activitățile lor, ceea ce le-ar distruge sursa de venit. Sau ar diminua-o considerabil. Pe tipii ăștia îi interesează foarte mult profitul. Pune toate la un loc și obții un cocktail letal.

— Vrei să spui că-mi vor moartea?

Brogeland îl privește grav.

— Foarte probabil.

— Poate, spune Henning și privește pe fereastră.

Vizavi e un ins care fumează. Henning se uită la el. Insul se uită la Henning. Insistent.

Henning se gândește la ce i-a spus Brogeland. Figura lui apare în toate ziarele de azi. Nu le va lua mult să afle unde lucrează, unde stă sau să ajungă la rudele lui.

„La naiba, își spune el.

Mama”.

45.

Henning nu-l mai vede pe individul de peste drum. Nici nu l-a văzut prea bine, dar a observat că era scund și îndesat. Era și chel, nu un norvegian chel, ci, mai curând, un tip mai măsliniu la față. Purta pantaloni scurți și o cămașă albă, cu mâneci scurte și descheiată la gât, cu un fel de imprimeu, dar i-a fost greu să rețină tot, în cele câteva secunde în care s-a uitat la el. Iar acum, omul a dispărut.

Henning îi telefonează mamei din mers. Telefonul sună. Sună mult. Henning începe să-și facă griji. Își spune că mama lui se poate mișca încă, doar că îi ia ceva timp să se deplaseze dintr-un loc într-altul, mai ales dacă o apucă tusea.

Lasă telefonul să sune. Poate e supărată și nu răspunde fiindcă vrea să-l facă să se simtă prost. O stratagemă care de cele mai multe ori îi reușește. Și acum, de altfel. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, spune el în sinea lui. Răspunde, te rog!

Traversează și ajunge în capătul străzii Tøyengata. Privește caldarâmul, încercând să nu atragă atenția. Simte cum inima îi bate din ce în ce mai tare. „Pentru numele lui Dumnezeu, mamă”, se gândește el din nou și mărește pasul. Picioarele lui protestează, dar Henning deja s-a hotărât să meargă la ea. Dacă nu răspunde la telefon, trebuie să se grăbească. Se uită în jur, dar e haos, oameni peste tot, mașini, taxiuri; le vede, dar *nu* le vede. Are senzația permanentă că cineva nu-l slăbește din ochi, că îl urmărește pas cu pas. Simte un miros pătrunzător, ca de mirodenii. Trece pe lângă un magazin cu casete și DVD-uri, plasat la intrarea în stația de metrou Grønland și, tocmai când se pregătește să închidă, cineva răspunde. Dar nu spune nimic.

— Mamă? șoptește el.

Se îndoiește că vocea lui poate răzbate prin zgomotul din stație, dar îi aude respirația sau, mai degrabă, încercarea de a respira.

Nu s-a întâmplat nimic. Oricum, niciun dezastru. O aude cât de furioasă e – fără ca ea să spună nimic. Asta-i ciudățenia ei. Îți poate ține o predică întreagă fără să rostească un singur cuvânt. O privire, un oftat, un mormăit sau o mișcare a capului sunt suficiente. Christine Juul are un întreg arsenal de sentimente sau de opinii cărora nu le dă glas niciodată. Aici seamănă cu Streken, personajul din emisiunea TV pentru copii, care își schimbă culoarea în funcție de starea în care se află.

Dar nimic bun nu i se întâmplă lui Streken.

— Tu ești la telefon? continuă el.

Un pufnet disprețuitor.

Exact.

— Ce mai faci, mamă? întreabă el, dându-și seama imediat de inutilitatea întrebării.

— De ce suni? mormăie ea.

— Voiam să…

— Mi s-a terminat laptele.

— Păi…

— Și am nevoie de țigări.

Henning nu știe de ce se așteaptă ca ea să-i spună să treacă și pe la magazinul de băuturi, fiindcă mama lui nu-i spune asta niciodată, doar își lasă dorința să plutească precum un pod invizibil între telefonul lui și al ei, de parcă se așteaptă s-o înțeleagă fără să trebuiască să spună nimic. Iar el o înțelege. Poate tocmai de aceea.

— OK. Trec pe la tine cât de curând. Nu știu dacă reușesc azi, am o mulțime de treburi, dar nu te las să aștepți prea mult. Și încă ceva, mamă. Să nu deschizi ușa la necunoscuți. Ne-am înțeles?

— De ce să deschid ușa? Doar nu-mi trece nimeni pragul.

— Dar dacă sună cineva la ușă, și nu sunt eu sau Trine, să nu deschizi.

— Aveți amândoi cheie.
— Da, dar tu…
— Și vreau și o revistă.
— Îți…
— Și niște zahăr. Mi s-a terminat zahărul.
— OK. Pe curând.
Zbang.

46.

Zaheerullah Hassan Mintroza ia cina. Azi, ca și ieri, mănâncă pui *biryani*[8] cu *chapatti*[9], dar n-are același gust ca în Karachi. Aproape niciodată. Hassan nu știe motivul, fiindcă ingredientele sunt la fel, sunt trimise la Oslo cu avionul aproape în fiecare zi, iar mâncarea este preparată în Norvegia de pakistanezi. Poate din cauza ustensilelor de bucătărie, a temperaturii aerului, a umidității, a dragostei cu care e preparată mâncarea…

Hassan își amintește când, în urmă cu câțiva ani, Julie, cea mai fainã amantă pe care a avut-o vreodată, i-a făcut surpriza de a-i pregăti miel pakistanez cu *chutney*[10] mentolat și *naan*[11] la una dintre vizitele lui nocturne. Aflase rețeta de la Wenche Andersen, la emisiunea *Bună dimineața, Norvegia*. Încercase să coacă *naan*-ul chiar fără ingredientele de bază.

Avea gust bun, dar atât. *Naan*-ul adevărat se bagă mai adânc la cuptor și nu trebuie să stea acolo mai mult de cincisprezece, douăzeci de secunde. Mielul avea prea mult coriandru și ghimbir și prea puțin ardei iute.

O lună mai târziu i-a dat papucii. Niciuna dintre celelalte amante care au urmat n-a avut voie să-i gătească. Femeile știu ce vrea de la ele, cina nefiind motivul pentru care le plătește chiria.

În Pakistan, toți bucătarii sunt bărbați. Femeile nu sunt capabile de așa ceva. Asta e situația.

Hassan tocmai urmărește un episod din *MacGyver* când mobilul, care este chiar lângă farfuria lui, începe să vibreze. Înghite o bucată mare de pui, poate prea mare, și se forțează s-o trimită la vale. Ia și o gură de Cola înainte să răspundă. Când, în sfârșit, o face, spune un „da” răstit, simțind că o parte din pui i-a rămas în gât.

— Mohammed la telefon. L-am găsit.

Hassan înghite din nou.

— Foarte bine. Unde e?

Încă o gură de Cola.

— Pe stradă. Acum e în Grønlandsleiret. Vrei să-l lichidăm imediat?

Hassan împunge carnea din farfurie cu furculița.

— Ziua-n amiaza mare? Te-ai tâmpit? Și așa am atras prea mult atenția.

— OK.

Hassan mai ia o îmbucătură.

— Apropo, vreau să schimb o vorbă cu el înainte să moară. Vreau să știu de unde are cicatricele alea înfiorătoare, spune el, mâncând în continuare.

Lasă furculița jos și se șterge la gură.

— OK.

— Vreau să știu unde-și petrece restul zilei. Nu faci nimic până nu vorbești cu mine.

Alt „OK”.

— Și pune câte o mașină în fața locului de muncă și a apartamentului.

— Am înțeles, șefu’.

Hassan închide și își termină cina. Mâine, în niciun caz pui *biryani.* Nu, poate *dhal*[12], poate un chebap cu creveți la grătar, cu ceapă și ardei roșu. Da. Sigur creveți. Un festin tocmai bun pentru un rege.

47.

E aproape patru, dar Henning se hotărăște să treacă pe la birou. Nu are de lăsat vreun articol, fiindcă n-a descoperit nimic care să merite osteneala, dar mintea lui lucrează. Și nu s-a arătat la față de dimineață. „Ar trebui să vorbesc cu Heidi sau cu Tourette Kåre, se gândește el. Poate să schimb o vorbă cu Gundersen, dacă e pe acolo”.

Își asumă riscul și traversează strada pe lângă parcul Vaterlands. Pășește greoi, la mică distanță de trecerea de pietoni, încercând să evite traficul la o oră de vârf, când zărește o mașină lângă semafor. Nu e un Mercedes argintiu, ci un Volvo, dar prea departe ca să recunoască modelul. Mașina accelerează când semaforul trece de la verde la galben, dar frânează brusc când mașina din față o blochează. Pneurile scrâșnesc. Claxoanele sună. Claxoanele sună în tot orașul. Cât e ziua de lungă.

Volvoul primește o reacție de la mașina din față. Henning aproape că se așteaptă la o confruntare, ca șoferul Volvoului să coboare și să se repeadă la șoferul mașinii din față, dar nu se întâmplă așa. În schimb, insul care stă lângă șofer scoate capul pe geam. Henning nu-i deslușește prea bine chipul, vede doar o pereche de ochelari de soare cu rame de aur, strălucitoare, chiar dacă afară nu e nicio rază de soare.

Reține acest amănunt fiindcă imediat are senzația că individul pe el îl caută. „Dacă toți arată ca protagoniștii reclamelor la Ray-Ban, se gândește Henning, poate că n-are de ce se teme prea mult”. Dar unii idioți au pistoale și, dacă-i dai prostului un pistol, e în stare de aproape orice.

Gândul îl face să iuțească pasul și să nu o ia direct spre birou. Zona dintre Grønlandsleiret și Urtegata nu pare prea ospitalieră, indiferent de oră, de aceea o ia în sus, pe Brugata, intră printre cei

care așteaptă în stația de autobuz și, câteva minute mai târziu, sare în tramvaiul 17. Merge pe Trondheimsvei și coboară la magazinul Rimi, o ia pe Herslebsgate până când în față îi apare din nou clădirea masivă, galbenă, din capătul străzii Urtegata. Mașinile trec în viteză pe lângă el în ambele direcții, este ora cea mai aglomerată și, dacă cineva vrea să-l omoare sau să-l răpească, aici n-are cum s-o facă. Cu un milion de martori și fără căi de scăpare, Henning se simte în siguranță. Relativ.

„Poate că sunt doar paranoic, se gândește el, poate că am ieșit din joc de prea mult timp ca să-mi mai dau seama că totul este normal, că nu se va întâmpla nimic rău". Dar ceva în felul de a vorbi al lui Brogeland l-a pus pe gânduri. Brogeland era îngrijorat. Știe el ce știe despre banda asta. Și cum spunea Nora: nu sunt deloc niște mielușei.

Se surprinde întrebându-se cum se va sfârși cazul acesta. Dacă încearcă să-l ucidă – cum a dat de înțeles Brogeland – fiindcă poate depune mărturie că Yasser Șah a fost în apartamentul lui Tariq Marhoni, nu se vor opri până când nu-și vor concretiza intenția.

48.

Henning trebuie să verifice mai multe lucruri. Tocmai se gândește la ele când ajunge la birou și practic dă nas în nas cu Kåre Hjeltland în fața cafetierei. Surprins, Kåre face un pas înapoi.

— Henning!

— Salut, Kåre.

Kåre se uită la el de parcă l-ar vedea pe Elvis în persoană.

— Ce mai faci? La naiba! Cred c-ai tras o spaimă soră cu moartea!

Henning recunoaște cu jumătate de gură că da, s-a speriat puțin, probabil că da.

— Ce naiba s-a întâmplat!?

Henning se îndepărtează puțin și speră ca interlocutorul să nu-i observe gestul. În timp ce-i face un rezumat, se uită prin sală. Gundersen nu e acolo. Dar o zărește pe Heidi. Și-și dă seama că și Heidi l-a zărit.

— Ascultă, n-am reușit să mă întorc la ședința de redacție. Am auzit că Sture voia să spună câteva cuvinte.

— Da, a avut haz, he, he. Aceeași poveste răsuflată. Bine că ai avut un motiv serios să fii departe, departe, CÂT MAI DEPARTE!

Kåre râde cu gura până la urechi după ce și-a pus în valoare ticul.

— Ce-a spus?

— Nimic nou. Timpuri grele, trebuie să produceți mai multe pagini și mai repede dacă nu vreți să rămâneți pe dinafară și huhuhu!

Kåre râde din nou și apoi zâmbește – lung. „Lui Heidi cred că i-ar surâde să-mi facă bagajul chiar în clipa asta”, se gândește Henning. Dar văzând și făcând.

Se scuză că trebuie să schimbe o vorbă cu Heidi înainte să plece acasă. Kåre înțelege și îl altoiește

tare pe spinare, de trei ori. Apoi dispare. Henning se hotărăște să atace primul.

— Bună, Heidi, spune el.

Heidi întoarce capul.

— De ce naiba…

— Timpuri grele, piața de publicitate trage să moară, trebuie să oferim cititorilor noștri mai multe pagini, reduceri de personal.

Se așază fără să o privească. Îi simte ochii ațintiți asupra lui și își aduce aminte de Polul Nord.

— Despre asta a fost vorba, nu?

Henning își deschide computerul. Heidi își drege glasul.

— Unde-ai fost?

— Am lucrat. Iver e pe-aici?

Heidi nu răspunde imediat.

— A, nu. A plecat acasă.

Îi evită în continuare privirea și încearcă să nu se simtă afectat de tăcerea neplăcută care îi învăluie. Heidi nu se mișcă. Dar când, în sfârșit, ridică ochii, Henning este surprins de privirea ei. Arată de parcă ar avea o pană de cauciuc, iar pe o rază de mai mulți kilometri un e nici urmă de stație de autobuz.

— Mai am puțin și vin cu un articol trăsnet, spune el pe un ton mai blând.

Apoi îi povestește despre întâlnirile pe care le-a avut cu Yngve Foldvik și Tore Benjaminsen, și cum poliția îl va scoate pe Mahmoud Marhoni de pe lista suspecților cât de curând și că, de-aici încolo, ancheta se va concentra pe prietenii cei mai apropiați ai lui Henriette Hagerup. Nu-și dezvăluie sursele, dar Heidi se mulțumește să dea din cap aprobator și nu pune presiune pe el.

— Sună foarte bine, zice ea. Va fi un articol exclusiv?

— Da.

— Excelent.

Tonul glacial a dispărut. „Poate că, în sfârșit, am îmblânzit-o, se gândește Henning. Poate că am câștigat Marea Bătălie. Sau poate că e și ea ca Anette Skoppum. Poate este una dintre acele persoane care tot încearcă, doar ca să devină și mai nemulțumite atunci când dau greș”.

Zece minute mai târziu, Heidi pleacă acasă. Mai mult, îi spune și „Ai grijă! „Și tu”, îi răspunde el. Apoi gândurile i se întorc la cele trei lucruri pentru care a venit aici. Începe cu casa de producție Spot the Difference.

Un nume inspirat. Crede că fondatorul companiei era sătul de gafele care apar în majoritatea filmelor, angajamentul lui fiind să le evite. Henning de-abia așteaptă reacția ziarelor în clipa în care și casa de producție Spot the Difference va face gafele ei. Așa este când te legi la cap fără să te doară.

Citește tot ce găsește pe internet despre această companie. A produs câteva filme, pe care el nu le-a văzut și nici nu-l bate gândul să le vadă vreodată. Are un website a că-mi pagină de prezentare este un colaj de gafe din diverse producții hollywoodiene. Recunoaște cadre din *Gladiatorul, Banda celor 11, Piraţii din Caraibe, Omul-Păianjen, Titanic, Stăpânul inelelor şi Jurassic Park.* Sunt mai multe, dar nu le recunoaște pe toate. În josul paginii, cu litere mici, scrie „Arată ceea ce, fără tine, poate că nu s-ar fi văzut niciodată”, un citat atribuit lui Robert Bresson.

Dă clic până găsește pagina cu detaliile de contact. Casa de producție Spot the Difference are doi producători și un regizor. Se hotărăște să telefoneze primei persoane de pe listă, doar fiindcă are un nume de botez atât de frumos. Îl sună pe Henning Enoksen. Acesta îi răspunde după câteva apeluri lungi.

— Alo, Enok la telefon.

Vocea e profundă și gravă, dar prietenoasă.

— Bună ziua, mă numesc Henning Juul.

— Salut, Henning, spune Enoksen, adresându-i-se ca unui vechi prieten.

— Lucrez pentru ziarul online *123news.* Scriu un articol despre Henriette Hagerup.

Urmează un moment de tăcere.

— Mda. Și cu ce te pot ajuta?

Henning explică repede că îl interesează scenariul scris de Henriette Hagerup pentru care casa de producție Spot the Difference a cumpărat drepturile.

— Hagerup, da, spune Enoksen și oftează adânc. Ce tragedie!

— Întocmai, spune Henning și așteaptă ca Enoksen să adauge ceva.

Ceea ce nu se întâmplă. Henning își drege glasul.

— Ce-mi poți spune despre scenariu?

— Vrei să scrii despre asta?

— Nu, nu cred.

— Atunci de ce vrei să știi? N-ai spus că ești reporter?

Capacitatea de deducție a lui Enoksen e pur și simplu impresionantă.

— Ceva îmi spune că scenariul ar putea fi important.

— De ce?

Ceva îi spune că Enoksen nu prea s-a împăcat cu școala.

— Ca să aflu ce s-a întâmplat, ca să aflu cine a ucis-o.

— Aha.

— De aceea, ești bun să-mi spui ceva despre scenariu, care trebuie să-ți fi plăcut din moment ce l-ai cumpărat?

Henning aude cum un mouse face clic de mai multe ori și cum degetele lui Enoksen se plimbă pe tastatură.

— Ca să fiu sincer, Truls, coproducătorul, a ținut mai mult legătura cu ea.

— Deci, n-ai citit scenariul?

— Păi, evident că…

— Despre ce e vorba în el?

Alte clicuri.

— Despre…

Enoksen se oprește ca să tușească.

— Despre, mda, nu prea știu despre ce e vorba în el. Cum spuneam, Truls e cel care a tratat cu Henriette și Yngve și…

— Yngve?

— Da.

— Yngve Foldvik?

— Întocmai. Îl cunoști?

— Yngve Foldvik a avut vreo legătură cu scenariul?

— Cred că era profesorul ei îndrumător.

— Da, dar credeam că Henriette a scris scenariul independent de școală. Nu pentru cursul de la facultate.

Enoksen ezită.

— Nu prea știu multe despre asta.

Henning hotărăște că trebuie să mai vorbească odată cu Yngve Foldvik.

— Dumneata și Truls cumpărați de obicei scenarii pe care nu le-ați discutat?

— Nu, acesta a fost un caz special.

— Cum așa?

— Truls și Yngve au lucrat împreună, Yngve a fost cel care ne-a spus despre scenariul lui Hagerup.

— Înțeleg.

— Dar, nu uita, l-am cumpărat doar cu titlul de opțiune.

— Cum adică?

— Adică, după părerea noastră, scenariul are potențial, drept care vrem să dezvoltăm ideea și să vedem dacă o putem transforma într-un film de ținută.

— Adică nu sunteți obligați să faceți mai mult de-atât?

— Exact.

Întrebarea a venit automat, în timp ce creierul lui Henning tocmai procesa informațiile primite de la Enoksen. Yngve Foldvik era implicat în proiectul prin care Henriette Hagerup spera să-și lanseze cariera. Henning se întreabă dacă interesul lui Foldvik îi are în vedere pe toți studenții sau dacă entuziasmul lui este rezervat tinerelor drăguțe și volubile din fire, cărora le place să flirteze.

— Crezi că aș putea schimba câteva cuvinte cu Truls? întreabă Henning în timp ce se uită pe detaliile de contact ale companiei și vede că numele de familie al lui Truls este Leirvåg.

— Păi, e cam ocupat acum, se grăbește Enoksen să spună.

— OK.

Henning așteaptă intenționat câteva secunde. Dar Enoksen nu dă explicații.

— Atunci am să-i telefonez puțin mai târziu. Ar fi nemaipomenit dacă i-ai spune că aș vrea să vorbesc un pic cu el.

— Am să încerc să nu uit.

— Mulțumesc.

Henning închide, întrebându-se ce-i stătea pe limbă lui Enoksen.

49.

O căutare rapidă pe internet îi spune că părinții lui Henriette se numesc Vebjørn și Linda, și că are un frate mai mare, Ole Petter. Caută Anette Skoppum. Părinții ei, Ulf Vidar și Frøydis, au amândoi peste șaptezeci de ani, deci Anette e clar un copil făcut la bătrânețe. Are trei surori mai mari, Kristen (treizeci și opt de ani), Silje (patruzeci și unu de ani) și Torill (patruzeci și patru de ani). În doar câteva minute, Henning a ajuns la concluzia că nici familia Hagerup, nici familia Skoppum nu corespund familiei Gaarder din scenariu.

Renunță la idee și accesează un registru public al autorizațiilor. Aici, poți afla informații împărțite pe trei categorii: 1) Tipul afacerii și deținătorul autorizației; 2) Autorizații; 3) Cereri pentru trasee interdistrictuale. Pagina este întocmită de Ministerul Transporturilor în colaborare cu Consiliul Districtual Hordeland, ceea ce ar putea explica limbajul ușor desuet.

Henning pune cursorul pe căsuța 2, selectează „Oslo” și „Autorizații taxi” și tastează numărul 2052. Apoi apasă pe *enter*. Răspunsul apare imediat. Și simte că-i stă inima-n loc.

Omar Rabia Rashid.

Henning știe unde a mai auzit numele ăsta. Omar Rabia Rashid este cel pentru care lucra Mahmoud Marhoni. Deci n-a fost o coincidență! Ce altceva să caute taxiul lui Omar chiar acolo? Altfel de ce s-ar fi uitat cei doi la el?

Omar este înregistrat cu trei taxiuri în Oslo. Numărul trei este albastru și, când dă clic pe el, apare o pagină intitulată *Informații despre deținătorul autorizației.* „Pare a fi o fundătură”, se gândește el, dar e plăcut surprins de textul care umple ecranul câteva secunde mai târziu. Le

parcurge rapid și zâmbește. „Omar, își spune el. Știu unde locuiești”.

Se hotărăște să meargă acasă. Nevoia de a se așeza, de a cugeta și de a stabili ce să facă de-acum încolo este imposibil de ignorat. Așteaptă până când două colege ale lui se ridică și le urmează. Ies din clădire. Poarta neagră este deschisă. Lasă un spațiu între el și cele două femei, pășește pe trotuar și privește în lungul străzii. Două pietre mari împart Urtegata în două, interzicând traficul spre Grønland.

În spatele pietrelor sunt parcate o Honda și un Ford. Ambele mașini sunt goale. În fața clădirii Armatei Salvării stă un ins cu un câine râios la picioare. Henning n-ar fi deloc surprins să-l vadă scoțând brusc un Kalașnikov. E înconjurat de spații deschise, râul Aker curge repede, în voia lui, și ce-ar fi mai ușor decât să scoți pistolul pe geamul unei mașini și să-ncepi să tragi?

Nu. Ajunge! Nu se poate să se uite tot timpul după asasini! S-a întors la treabă doar de câteva zile și deja e convins că tot felul de infractori încearcă să-i facă felul. „Destul! Nu vreau să trăiesc așa”, își spune el.

Se hotărăște să meargă înainte, degajat, și să se bucure de soarele după-amiezii care răzbate printre norii de deasupra pieței Oslo. Se apropie de Grünerløkka din ce în mai stăpân pe el. Și, când intră în apartament, se hotărăște să nu mai bage în seamă detectoarele de fum. Dă să intre în bucătărie, dar se oprește brusc.

„La naiba, se gândește el. N-am cum să le ignor”.

50.

„De-abia aștept”, își spune Brogeland, când bate la ușa lui Gjerstad. Vocea profundă a lui Gjerstad strigă „Intră!”, iar Brogeland se conformează. Gjerstad stă cu telefonul lipit de ureche, dar îi face semn să ia loc pe scaunul din fața biroului. Brogeland se așază. „De-ar fi și Sandland aici”, se gândește el, poate că…

Gjerstad ascultă și din când în când scoate câte un „Hm”. Ascultă mult timp și, în cele din urmă, dă din cap aprobator și spune:

— OK. Atunci așa facem. Ține-mă la curent.

Închide și se uită la Brogeland.

— Da, zice el și oftează.

Vocea îi trădează oboseala, dar lui Brogeland nici că-i pasă. Ăsta-i momentul lui. Pune scenariul lui Hagerup pe birou și privește încrezător spre Gjerstad, care îl ia și începe să-l răsfoiască.

În următoarele minute, Brogeland îi face rezumatul. Când termină, Gjerstad îl privește cu satisfacție. Exact reacția opusă.

— Și ai primit scenariul ăsta de la Henning Juul?

— Da. Juul este…

— Să-ți spun eu ceva despre Henning Juul, mârâie Gjerstad și se ridică în picioare.

Începe să măsoare încăperea cu pași mari.

— Acum câțiva ani, un individ omora prostituate în Oslo. Nu era vreun Jack Spintecătorul, departe de așa ceva. A omorât câteva tinere din Nigeria și a amenințat că mai omoară și altele dacă nu le adunăm de pe stradă. Ne-a contactat direct ca să-și anunțe intențiile.

— Mi-aduc aminte cazul. Dacă…

— Sigur, n-aveam cum să-i facem pe plac, chiar dacă am fi vrut. În primul rând, nu cedăm la

amenințări de genul ăsta și, în al doilea rând, fetele se mută de colo-colo, iar peștii le asigură protecția.

Gjerstad își mângâie mustața și se oprește chiar în fața lui Brogeland.

— Henning Juul a aflat că ucigașul luase legătura cu noi și că ne amenințase cu alte crime. Când am găsit următoarea nigeriană cu patruzeci și șapte de lovituri de cuțit în spate, stomac, piept și față, Juul a lansat o campanie furibundă. Ne-a făcut cu ou și cu oțet, noi eram țapul ispășitor fiindcă n-am reacționat în forță la amenințările ucigașului. Colac peste pupăză, Juul a dat de urmele lui și l-a intervievat – fără să ne anunțe, ca să-l putem aresta. În concluzie, Juul a fost mult mai preocupat să ne pună în postura de idioți decât să ne ajute să-l prindem pe ucigaș. Ce-ți spune asta despre Henning Juul?

Brogeland își fixează privirea în podea, căutând un răspuns, fără să găsească vreunul.

— De ce crezi că a venit la tine cu ăsta? întreabă Gjerstad arătând spre scenariu. Crezi că a făcut-o ca să ajute poliția sau ca să se ajute pe el?

Brogeland și-aduce aminte că Gjerstad este cunoscut pentru retorica lui persuasivă. Și nu găsește nicio replică potrivită.

— Se prea poate ca Juul să fi dat de ceva important, dar să nu crezi cumva că o face spre binele societății. Se folosește de tine, Bjarne. Eu cred că ceea ce i s-a întâmplat, oricât de tragic ar fi, l-a afectat serios. După cât îl cunosc eu pe Henning Juul, aș zice că asta l-a făcut mai cinic și mai dornic să-i manipuleze pe ceilalți.

Brogeland nu știe ce să spună, în consecință nu spune nimic.

— Ai încercat să faci ceva în privința asta? întreabă Gjerstad, cu referire la scenariu.

— Am încercat să dau de Anette Skoppum, dar până acum n-am reușit. Nu răspunde pe mobil și nici acasă nu e. L-am trimis pe Emil să stea de

vorbă cu ea, dar, negăsind-o acasă, am lăsat o mașină în față.

— Unde locuiește?

— Bislett.

— OK.

— A retras cinci mii de coroane de la un bancomat de pe Akersgate, acum câteva ore.

— Cinci mii? O grămadă de bani. Bine că măcar e în viață.

— Foarte probabil. Dar asta înseamnă și că o vreme nu mai vrea să retragă niciun ban. L-am trimis pe Emil s-o caute la Colegiul Westerdal și să stea de vorbă cu prietenii ei, dar până acum n-am primit nicio veste de la el.

Gjerstad încuviințează din cap și așteaptă, dar Brogeland nu mai are nimic pentru el. Se simte gol pe dinăuntru. Mai bine că Sandland n-a venit cu el.

Să fi fost Henning Juul atât de lipsit de scrupule? Să lase un criminal de capul lui în schimbul unui articol bun? De ce nu? Oare Juul îl va trage și pe el în piept? Dar sunt cunoștințe. Nu foarte apropiate, ce-i drept.

Brogeland se uită la Gjerstad, care s-a așezat din nou la birou și a început să frunzărească mai multe documente. Dacă Brogeland a învățat ceva în cele șaptesprezece luni de când lucrează cu Gjerstad e că, din clipa în care șeful lui și-a format o părere despre cineva, cu greu și-o mai poate schimba. „Poate tocmai de aceea este un polițist atât de bun, se gândește Brogeland. Sau poate tocmai de aceea nu va fi niciodată un polițist de excepție”.

Brogeland se ridică și așteaptă ca Gjerstad să spună ceva. Dar Gjerstad nu spune nimic. Brogeland iese și închide ușa după el.

51.

Ochii arzători ai lui Jonas îl trezesc brusc din somn. Henning înjură, se ridică în capul oaselor, își dă seama că stă pe canapea, în fața televizorului, și că a adormit în timpul unui episod din *That ’70s Show.*

Televizorul e pornit. Pe ecran vede un bărbat blond care mănâncă brânză, în timp ce o mulțime de femei, de diverse culori și forme, și un bărbat fac schimb de locuri. Henning se lasă pe spate și își închipuie că face surfing. „Respiră, își spune el. Respiră”.

Și-aduce aminte de filmul de desene animate *În căutarea lui Nemo,* în care tatăl lui Nemo își caută fiul, iar pe drum o întâlnește pe Dory, care de-abia își mai amintește cum o cheamă, dar căreia îi place la nebunie să cânte. Henning îi aude vocea în minte: „Dă-i înainte, înoată, dă-i înainte, înoată”.

Trebuie să fi văzut *În căutarea lui Nemo* de cel puțin treizeci de ori, mai ales în vara aceea în care au stat pe o insulă daneză idilică, pe nume Tunø. A plouat tot timpul. N-au ieșit mai deloc din căsuța lor încântătoare, închiriată pe insula aceea unde accesul mașinilor era interzis. Jonas era înnebunit după Nemo. Henning se întreabă ce s-ar fi ales de vacanța lor, fără Nemo.

Mobilul îi vibrează pe măsuța alăturată. Zgomotul îl face să tresară. Se uită la ecran: apelant necunoscut.

— Henning Juul, spune el și își drege vocea somnoroasă.

— Salut, sunt Truls Leirvåg. Am auzit că vrei să vorbești cu mine.

Vocea e aspră și profundă. În timp ce se ridică de pe canapea, Henning bănuiește că, după dialect, Truls trebuie să fie de undeva de pe lângă Bergen. Poate chiar din Bergen.

— A, salut. Da. Sigur. Mulțumesc pentru telefon.

Niciun răspuns.

— Așa. Voiam să te întreb despre un scenariu pe care l-ați cumpărat. Scenariul lui Henriette Hagerup.

Din nou, tăcere.

— Îmi poți spune câteva lucruri despre scenariul ei? De ce ați hotărât să-l cumpărați?

— Din același motiv pentru care cumpărăm și alte scenarii. Ne-a plăcut. Credeam că putem scoate un film bun din el… până la urmă.

— Despre ce tratează?

— Se numește *Control* + Alt + *Delete.* E despre o tânără care ajunge celebră și bogată, dar visează să tasteze Control + Alt + Delete și astfel să-și retrăiască viața. Nu-i place ceea ce a devenit. Și, folosind o tastatură deosebită, are șansa de a-și retrăi viața. Întrebarea este: „De data aceasta va alege ceea ce trebuie sau va face din nou aceleași greșeli?”

— Am înțeles.

— Scenariul mai trebuie lucrat, dacă pot spune așa, dar subiectul e foarte generos.

Henning încuviințează din cap, ca pentru el.

— Yngve Foldvik v-a adus scenariul?

Urmează o pauză.

— Da.

— E o practică obișnuită?

— La ce te referi?

— Ca profesorii să informeze foști colegi despre un scenariu scris de un student?

— Nu știu, dar de ce nu? Nu văd nimic rău în asta. Dacă ți-ai pus în cap să scrii vreo porcărie la ziar despre asta, poți să…

— A, nu, nici gând de-așa ceva. Sunt pur și simplu curios. Am înțeles că Henning Enoksen, coproducătorul, n-a luat parte la discuțiile care au dus la achiziționarea scenariului. De ce n-a luat parte?

— Fiindcă fiecare are încredere în judecata celuilalt. Ai idee câte scenarii ne sunt trimise, Juul? În fiecare zi. Câte ședințe ținem, prin ce birocrație trebuie să trecem ca să facem filmele pe care le vrem, cât de greu…

— Știu. Ce impresie ți-a lăsat Hagerup?

Henning aude cum Leirvåg trage adânc aer în piept.

— Era o tânără foarte atrăgătoare. Nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat. Avea o poftă de viață extraordinară. Atât de deschisă și de avidă, atât de încrezătoare. Deloc arogantă, deloc afectată.

— Bănuiesc că te-ai întâlnit și cu Foldvik și cu Hagerup împreună, din moment ce el ți-a recomandat-o.

— Desigur.

— Cum ți s-a părut relația dintre ei?

— În ce sens?

— Relația, felul în care se priveau. Ai sesizat vreo tensiune de ordin sexual între ei?

Altă pauză. Lungă.

— Dacă insinuezi ceea ce cred eu că insinuezi, atunci poți să te duci în mă-ta, spune Leirvåg, ridicând vocea, cu un pronunțat accent hârșâit de Bergen. Yngve e un om cumsecade. Unul dintre cei mai cumsecade pe care-i cunosc eu. A încercat să-și ajute o studentă. Ce-i rău în asta?

— Nimic.

— Te uiți vreodată în vitrine, Juul?

— Da.

— Și întotdeauna cumperi lucrurile care-ți plac?

— Nu.

— Nu. Bineînțeles.

Henning nu e deranjat de iritarea din vocea lui Leirvåg.

— Ce se va întâmpla cu scenariul acum?

Leirvåg oftează.

— Încă nu știu.

— Dar tranzacția rămâne valabilă, chiar dacă autorul e mort?

— Da. Cred că ar fi un lucru trist dacă n-am duce la bun sfârșit ceea ce am început. Hagerup sigur ar fi vrut ca filmul să fie făcut.

„Frumos spus, demn de orice PR care se respectă!” se gândește Henning.

— Yngve ce părere are?

— Yngve? E de acord cu mine.

— Deci ați și discutat problema.

— Nu, eu, în fine, noi…

Henning zâmbește în sinea lui și se întreabă dacă asta-i stătea pe limbă lui Henning Enoksen. Că Leirvåg era ocupat cu turnarea filmului fără Henriette… dar cu Yngve.

— Mulțumesc fiindcă ai acceptat să vorbești cu mine, Truls. Alte întrebări nu mai am.

— Ascultă, sper că nu ai de gând să scrii despre asta.

— Despre ce?

— Despre Yngve, despre film etc.

— Încă nu știu.

— OK. Dar dacă scrii, vreau să văd articolul înainte să apară. Să văd cum m-ai citat și așa mai departe.

— Nu știu dacă te voi cita, dar, dacă am s-o fac, te voi consulta înainte de a trimite articolul la redacție.

— Perfect.

Leirvåg îi dă adresa de e-mail. Henning se preface că o scrie, dar de fapt stă în fața pianului, dorindu-și mai mult ca oricând să poată cânta din nou. Leirvåg închide fără să spună nimic.

52.

Îl dor picioarele. A mers mult în ultimele două zile, mult mai mult decât merge de obicei. „Ar trebui să merg cu Vespa la lucru, se gândește el, așa n-aș mai depinde de taxiuri ca să ajung dintr-un loc într-altul”.

E uimit cât de repede a trecut timpul. Înainte de a se întoarce la serviciu, era mulțumit și când trecea doar o oră. Acum simte că pierde noțiunea timpului.

Se uită la ceas și se întreabă ce să facă până se întunecă. Dacă tot a tras un pui de somn, n-are niciun rost să se culce de-a binelea. Mai bine face ceva productiv până la căderea nopții, înainte ca ochii lui Jonas să-l sfredelească din nou.

„Aș putea merge la Dælenenga”, se gândește el, dar știe că nu va putea sta acolo până la noapte. Ce să facă? Să caute leul în propriul bârlog, să meargă acasă la Omar Rabia Rashid? Sau poate că a sosit momentul să-i mai facă o vizită amabilului domn Yngve Foldvik?

Henning își înăbușă un căscat și-l aude pe Gunnar Goma bocănind iar pe trepte. Henning merge tiptil pe parchetul murdar și deschide ușa de la intrare. Goma gâfâie la baza scării. Alți pași urcă treptele ca un elefant, într-un ritm încet, dar constant. Apare de după balustradă și îl vede pe Henning.

— A, vă salut, spune el și se oprește.

Simte că nu mai are aer și își reazemă mâinile de genunchi, ca să poată respira mai adânc.

— Vă salut, spune Henning, încercând să-și amintească numărul de la Salvare. Să fie 110, 112 sau 113? Mereu uită.

— Dar știu că m-ați speriat, spune Goma, răsuflând adânc.

Și-a lăsat mustață.

— Îmi cer scuze, n-am vrut, spune Henning și își studiază vecinul.

Goma mai face câțiva pași. La bustul gol, ca întotdeauna. Îi simte mirosul înțepător, de transpirație, chiar dacă e departe de el. Poartă pantalonii scurți obișnuiți, roșii.

— Voiam să vă întreb ceva, începe Henning.

Așteaptă ca Goma să se oprească, dar acesta merge înainte.

— Vorbiți, spune Goma fără să se oprească. Vă aud. Locul ăsta are o acustică a naibii de bună. Dacă mi-aș regula una dintre amice, s-ar bucura toți vecinii, ha, ha.

Henning nu știe cum să-și formuleze următoarea întrebare fără să spună prea mult sau să pară ciudat. Și nu-i deloc ușor să se concentreze cu un elefant zburdalnic de șaptezeci și cinci de ani, care tot urcă încet, încet.

Optează pentru abordarea directă.

— Aveți un vizor la ușă, nu?

Știe deja răspunsul, dar tot pune întrebarea.

— Ba bine că nu, ha, ha.

Goma se oprește din nou și își trage răsuflarea.

— Arne de la etajul trei, SALUT, ARNE! strigă Goma. Arne de la etajul trei primește tot felul de tipe seara. Uneori le văd prin ochean. Ha, ha.

Arne? Arne Halldis!?

— De ce vreți să știți?

— În seara asta plec de acasă și s-ar putea să mă caute cineva. Dacă tot sunteți acasă și auziți ceva, ați putea să vă uitați pe vizor ca să vedeți cine e?

Henning închide ochii în timp ce așteaptă răspunsul lui Goma; parcă ar fi un adolescent care își duce fata visurilor la cinema pentru prima oară. E clar că Goma se întreabă dacă Henning e în toate mințile.

— De ce naiba vreți să știți? Dacă nu sunteți acasă, cel care vă caută mai vine o dată, nu?

— Da, dar nu sunt foarte sigur dacă-mi va face plăcere vizita respectivei persoane.

Tăcere. Până și scara cu acustică perfectă e tăcută.

— E vorba de o femeie geloasă, pare-mi-se.

— Cam așa ceva.

— Nicio problemă. Voi sta cu ochii-n patru.

Boc, boc.

— Mulțumesc.

„Cu bătrânul ăsta aș realiza un interviu excelent, gândește Henning. Singura întrebare este despre ce-am putea să discutăm”. Se gândește și că, dintr-un motiv inexplicabil poate, interviul ar fi cenzurat la greu de cei din redacție. Oricum, își părăsește apartamentul având certitudinea că scara va fi bine păzită până la căderea nopții.

Simte că s-ar putea întâmpla ceva.

53.

Și-a pus casca, deci va fi greu de recunoscut, mai ales că și-a tras viziera pe ochi. Își încheie haina până la gât.

Vespa pornește fără probleme și Henning se simte ca un puști de șaisprezece ani în drum spre o întâlnire secretă, în timp ce urcă în viteză Steenstrupsgata și trece lejer pe lângă Școala de Arte și Colegiul Foss. Marele avantaj al scuterului mic este că poate merge cu el oriunde și, dacă l-ar urmări o mașină, oricând ar putea s-o ia pe trotuar, pe o cărare sau pe o alee.

Ajunge curând în piața Alexander Kiellands, unde mulți oameni mănâncă la mesele de-afară, și vede fântânile arteziene de pe Telthusbakken. Traversează Uelandsgate și vede cum drogați și persoane fără adăpost se înghesuie la Café Trappa în față. Se simte bine pe motor. N-a mai condus de mult.

Vespa este unul dintre puținele lucruri pe care le-a păstrat de la tatăl lui. Ar fi greșit să spună că a avut mare grijă de scuter. Îl lasă mereu afară, în curtea din spate, expus intemperiilor, mai tot anul, de aceea îl surprinde plăcut că pornește de fiecare dată.

Parchează în fața supermarketului Rema 1000, în capătul de jos al Bjerregaardsgate, își agață casca de ghidon și privește în stânga și-n dreapta înainte de a se hotărî pentru partea dreaptă a străzii. Trece pe lângă nr. 20. Yngve Foldvik stă la 24B.

Se oprește în fața ușii vopsite în roșu a clădirii lui Foldvik și privește soneriile. Pe cea din mijloc stă scris FOLDVIK. Apasă pe ea și așteaptă. În timp ce așteaptă, se gândește ce întrebări va pune și cum să le formuleze. Începe să creadă că, până la urmă, Yngve Foldvik ar putea fi personajul

Harald Gaarder din scenariu. Caz în care joacă un rol important, dar nu unul care să aibă prea multă logică. Tocmai de aceea vrea Henning să stea de vorbă cu el.

Sună din nou. „Poate că soneria e stricată”, se gândește el. Sau poate că nu e nimeni acasă. Apasă iar, dar își dă seama că apasă degeaba. Înjură, încearcă altă sonerie, pe care scrie STEEN, ca să se asigure că nu soneria sau cablurile sunt de vină. Curând îi răspunde o voce hodorogită:

— Da?

— Bună seara, sunt de la Mester Grønn. Am un pachet pentru Foldvik. Nu răspunde nimeni la dumnealui. Mă puteți lăsa să intru?

Închide ochii, știind că e pe cale să facă o prostie. Trec câteva secunde. Apoi aude un bâzâit. Deschide ușa și intră. Nu știe de ce. E clar că Yngve Foldvik nu este acasă. „Doar cât să arunc o privire, se gândește el, să adulmec puțin, cum îmi spunea mereu Jarle Høgseth: *Folosește-ți simțurile, Henning. Folosește-le ca să-ți faci o impresie despre cei pe care urmează să-i intervievezi*”.

Se trezește într-o curte destul de mică. Frunze, probabil rămase de toamna trecută, se agață încă de pământ, ca niște abțibilduri încăpățânate. Ciudat, nu e niciun petic de verdeață. În mijloc vede un ghiveci cu o plantă al cărei nume nu-l știe. O bicicletă fără lacăt stă rezemată de perete.

Sunt două uși, una chiar în fața lui și una în dreapta. Mai întâi o verifică pe cea din dreapta, fiindcă e mai aproape. Nu are niciun fel de sonerie cu Foldvik sau Steen. Încearcă cealaltă ușă, găsește repede ambele nume și apasă pe soneria pe care scrie STEEN. Fără să mai fie nevoie să-și decline identitatea, ușa scoate același bâzâit, iar el o deschide.

Scara holului. Prima impresie pe care ți-o faci despre cum trăiesc oamenii de acolo. Un landou blochează o ușă care duce probabil la subsol. În

dosul landoului e o umbrelă ruptă. O scară pătată de vopsea albă și albastră stă sprijinită de perete. Cutiile poștale sunt verzi. Miroase a umezeală. E clar că locatarii se luptă cu igrasia.

Sus e o ușă deschisă. Poate că doamna Steen vrea să verifice dacă într-adevăr e vorba despre un curier? „La naiba, își spune în sinea lui. Acum ce fac?" Ușa se închide cu zgomot. Henning rămâne pe loc. Se aud pași care se apropie. Pantofi de femeie. Oare să plece?

În aceeași clipă, se deschide o altă ușă. Henning își învinge dorința de a ridica privirea.

— A, bună ziua, aude el de sus. Cobor puțin să cumpăr câte ceva, doamnă Steen.

Henning sesizează o anumită oboseală în acea voce. Prietenoasă, dar trădează o lungă suferință.

— Bună ziua.

Cum naiba să-mi explic prezența aici, se întreabă el, dacă femeia care coboară acum vrea să știe cine sunt?

— Doriți ceva? o întreabă ea pe doamna Steen.

— Sunteți bună să-mi luați *Her og Nå*? Am auzit că scrie despre Hallvard Flatland azi. Îmi place de el.

— Cu plăcere.

— O clipă, să vă dau banii.

— Lăsați, doamnă Steen. Mi-i dați mai târziu.

Vocile reverberează ciudat din pereți.

— Vă mulțumesc foarte mult. Sunteți foarte drăguță.

Clic, clac. Pașii ei sună ca un valț în urechile lui Henning. Înșfacă scara și începe să urce. Femeia coboară. Henning ține scara în față și stă cu capul în jos. Acum sunt pe același palier. Femeia vine spre el, îi vede clar picioarele, tocurile înalte, îi mormăie un „Bună ziua" și trece mai departe. Femeia îl salută și ea, iar el se simte copleșit de parfumul ei, atât de puternic încât parcă îi taie răsuflarea. Femeia nu se oprește, amândoi își continuă drumul. Henning o aude cum deschide

ușa de la intrare și iese. Ușa se închide la loc, cu zgomot.

Henning se oprește și trage de câteva ori aer în piept, lăsând tăcerea să umple spațiul din jur. Apoi se întoarce și coboară ușor treptele, rugându-se să nu-l audă doamna Steen. Ajuns din nou la parter, vede o plăcuță de lemn pe care scrie FOLDVIK, un scris de copil, asimetric, pe o ușă de culoare albastru-închis. Literele sunt arse. Henning lasă scara și bate de două ori. Poate că totuși soneria e de vină.

Așteaptă, ciulește urechile, doar-doar o auzi zgomot de pași, dar nici pomeneală. Mai bate de două ori. Nu, nu e nimeni acasă.

Dă să plece, când observă că ușa n-a fost închisă cum trebuie. „Hm, se gândește el, ciudat”. Privește peste umăr, chiar dacă știe că nu e nimeni prin preajmă. Împinge ușor. Ușa se deschide. „Chiar vreau să fac asta, se întreabă el, să intru și să arunc o privire?”

Nu. De ce-ar face-o? Nu găsește niciun motiv plauzibil. Cât despre textul legii, asta echivalează cu o spargere. Și, dacă apare cineva, cum își va explica prezența în apartament? Mai ales celor care locuiesc acolo?

„Întoarce-te, Henning. Întoarce-te și du-te acasă înainte de a fi prea târziu”. Dar nu poate. Se furișează înăuntru. E întuneric. Singura lumină vine dinspre casa scărilor. Nu vrea să lase amprente, motiv pentru care ignoră comutatoarele din stânga, imediat după ușa de la intrare. „O idee proastă de tot”, își spune el.

Dar nu pleacă. Nu e sigur ce caută. Speră să găsească ceva ce l-ar putea incrimina pe Foldvik? Computerul lui? Dar nici nu vrea să-l atingă, doar dacă-l găsește deja pornit, cu documentele incriminatoare la vedere.

Este în hol. Pantofi, un pantofar micuț, haine atârnate în cuier, un șifonier și cutia cu siguranțe. Detectoare de fum pe tavan. Au detectoare de fum

pe tavan, slavă Domnului! Se oprește. Luminițele verzi îl liniștesc. Propriul lui semnal că totul e în ordine.

Miroase a mâncare. Lasagna, probabil. Chiar în fața lui, mai încolo, e o ușă de care stă lipită o inimă din fetru. O ușă din stânga dă în bucătărie. Vede un aragaz alb, murdar. Pe unul dintre ochiuri se odihnește o oală cu resturi de spaghete.

Nu vede nicio cutie fixată în perete care să-i dea de înțeles că ar exista vreo alarmă antifurt, drept care merge mai departe. Trece pe sub o arcadă și ajunge într-o cameră de zi spațioasă. Un televizor în colț, o masă. Scaune cu spătarul înalt și pernuțe brodate, moi. Mai încolo vede o măsuță pătrată, în fața unei canapele maro, vechi. Pe măsuță sunt trei suporturi de lumânări, cu mucuri albe, cremoase. Draperiile albe, de in din spatele canapelei, sunt trase.

Trase? De ce, când de-abia s-a înserat?

Un covor cafeniu-închis acoperă podeaua și ascunde o zgârietură în parchet. O observă fiindcă este atât de lungă încât iese pe partea cealaltă a covorului. Masa e goală. Curată și poate ștearsă de curând?

Familia Foldvik a mâncat spaghete la cină, înainte să iasă în oraș. S-au grăbit, probabil, de-asta au uitat să închidă ușa cum trebuie. Mai e o ușă deschisă. Care duce în dormitorul mare. E întuneric. Și acolo sunt draperiile trase. Lângă perete se află un pian digital. Henning e cât pe ce să se împiedice de câteva cabluri întinse pe jos. Pe pian este un laptop cu mouse. Camera mai are o ușă prin care pătrunde o lumină plăcută.

O baie. Henning intră. E mică și are podeaua acoperită cu gresie albă și, într-un colț, o cabină de duș. Chiuveta e albă și ea. E chiar în fața lui, cu o oglindă deasupra. Oglinda este fixată pe un dulăpior suspendat. Pe ea vede pete de pastă de dinți; mici și albe. Deschide dulăpiorul și se uită înăuntru. Periuțe de dinți, pastă de dinți, ață

dentară, apă de gură, creme de față, câteva borcănașe cu pastile, ale căror etichete nu se văd. Întoarce unul spre el. Pe etichetă este scris „Vival” și, alături, numele lui Ingvild Foldvik. Borcănașul este aproape gol. Dar nu asta îi atrage atenția. În dulăpior, spre dreapta, vede un deodorant bărbătesc. Și, cu toate că eticheta este ușor ștearsă, vede că deodorantul se numește *Romance.*

Henning simte cum i se pune un nod în gât când își amintește de relatările lui Thorbjørn Skagestad de pe terenul Ekeberg, din fața cortului, cum a intrat Skagestad în cort și a simțit mirosul de mort și de deodorant, același cu care se dădea el la subsuori ca să atragă sexul opus. Care erau șansele de a găsi același deodorant în dulăpiorul din baia lui Yngve Foldvik?

„În general sunt bine informat, se gândește Henning, dar cunoștințele mele sunt limitate când vine vorba de deodorante și, mai ales, de popularitatea celui numit *Romance.* Oare Yngve Foldvik și-a ucis studenta preferată? Sau poate că deodorantul îi aparține lui Stefan?”

Închide dulăpiorul și se hotărăște să plece. Se oprește în hol când observă ușa din stânga toaletei. Prinsă cu un ac de ea e o bucată de hârtie pe care scrie cu majuscule negre STEFAN. Sub ea este un autocolant cu un craniu roșu, pe fond negru. Se îndreaptă spre ușă. Care, și ea, este întredeschisă. O împinge. Și atunci îl vede.

Stefan.

Stă sub pătură, cu ochii deschiși.

Are ochii deschiși pentru că e mort.

54.

Bjarne Brogeland este în biroul lui, privește în gol. Cu mâinile împreunate la ceafă. Se gândește. Dar, măcar de data asta, nu se gândește la Ella Sandland, goală-pușcă și lipsită de inhibiții. Se gândește la Anette Skoppum, dacă este în pericol, cine ar încerca să-i facă rău și unde s-ar putea ascunde. Brogeland se îndreaptă scurt de spate, apucă receptorul și-l sună pe Emil Hagen.

Hagen răspunde imediat.

— Unde ești? întreabă Brogeland pe un ton răstit.

Vocea lui e autoritară. Simte că are tot dreptul să vorbească așa cu un subordonat.

— La Facultatea de Științe ale Comunicării Westerdal. Nimeni n-a văzut-o. Mă gândesc să mai stau pe-aici.

— Mai e cineva acolo? E destul de târziu.

— Da, sunt destui, nici nu-mi vine să cred. Încearcă să-nvețe acum ce n-au învățat tot semestrul. Mai târziu cred că e și o petrecere. Sunt câteva anunțuri la avizier.

— OK. Rămâi acolo și poate o găsești.

— La asta m-am gândit și eu.

Brogeland închide fără să spună la revedere. Se sprijină de spătarul scaunului și începe să se gândească la Henning Juul. „Oare să mă fi înșelat în privința lui? Eu sunt cel folosit? Să fi fost atât de naiv?”

Nu are timp să se gândească la tinerele nigeriene fiindcă mobilul începe să vibreze pe birou. Îl privește. „Vorbești de lup”, își spune Brogeland.

Și ignoră apelul lui Juul.

•

Rămâne țintuit locului. A mai văzut cadavre până acum, moartea pare să emane liniște. Dar nu și în cazul lui Stefan. Stefan are un aer chinuit, de parcă ar fi suferit până în ultima clipă. Ochi încercănați, pungi mari sub ei, piele palidă; o

figură istovită. Un braț e pe pătură, întins spre cap. Stă ghemuit la perete ca și cum ar fi vrut să iasă prin zid.

Pe noptieră se găsește un pahar, cu câțiva stropi de lichid. Lângă el e o pilulă, pe o carte cu copertă neagră. „Valium", se gândește Henning. O supradoză. Știe că nu trebuie să facă asta, dar se apropie de noptieră, se apleacă și miroase paharul. Un miros pătrunzător. Alcool. Vine mai aproape de pat. Ceva îi scârțâie sub picior. Se uită pe talpă și vede un praf alb. Înjură printre dinți în timp ce se apleacă și dă la o parte pătura care atârnă peste marginea patului.

A călcat pe o pilulă. Alta, întreagă, e chiar lângă pantoful lui. O ridică atent, o studiază și o miroase. Pilula și mirosul ei îi amintesc de ceva, dar nu-și dă seama de ce anume. Mai înjură o dată și lasă pilula exact acolo unde a găsit-o, apoi se ridică. „Pulberea de pe talpa pantofului meu va lăsa o urmă, gândește el. Și, dacă nu-mi fierb pantoful, criminaliștii sigur vor deduce că am fost aici".

Aerul din cameră devine umed și înăbușitor. Henning simte nevoia să o ia la fugă, dar reușește să se stăpânească. Ceva de pe birou îi atrage atenția. Este scenariul lui Henriette și al lui Anette. *O castă sharia* e acolo, deschis la pagina 9, scena în care familia Gaarder ia cina. Henning bănuiește că nu e ceva în regulă. Dar deloc.

Îl sună pe Brogeland. În timp ce așteaptă ca polițistul să răspundă, încearcă să-și amintească dacă a atins ceva. Asta ar mai lipsi, ca poliția să-i găsească amprentele în casa familiei Foldvik.

Dulăpiorul din baie. La naiba! A deschis dulăpiorul din baie. L-a închis cu mâna dreaptă.

La naiba!

Lasă telefonul să sune, dar Brogeland nu răspunde. Acum și-a găsit să fie ocupat, spumegă Henning. „Mare ageamiu mai ești", își reproșează el. Dar de unde să știe că o să dea peste un cadavru

într-un apartament în care a intrat mai mult sau mai puțin din întâmplare?

Pleacă, asigurându-se că ușa de la intrare rămâne întredeschisă, așa cum a găsit-o, și face același lucru cu ușa care dă spre curtea din spate. Ajuns din nou afară, trage cu nesaț în piept aerul proaspăt. Privește sus, spre ferestre. Nu e nimeni acolo. Lasă telefonul să sune de cel puțin douăzeci de ori, apoi renunță. „La naiba, înjură-n gând el. La naiba, la naiba, LA NAIBA! Acum ce să fac? Trebuie să dau de Bjarne. Nu pot să telefonez pur și simplu la poliție, cum ar trebui procedat, și să declar ce-am găsit. Dacă aș face asta, ar trebui să aștept, apoi să spun ce anume caut aici, ceea ce nu-i bine deloc. N-aș fi în stare să ofer o explicație plauzibilă, cel puțin nu una care să mă disculpe. Mai întâi Tariq, și acum Stefan!

Nu, își spune el, trebuie să dau de Bjarne".

Încearcă să-i telefoneze din nou. Telefonul sună întruna. Ah! Henning formează numărul centralei și cere cu Brogeland. O voce feminină îi spune „O clipă". Prea multe secunde trec însă până i se face legătura.

Telefonul sună din nou. Dar numai de două ori. Apoi Brogeland ridică receptorul.

55.

Bjarne Brogeland n-a avut niciodată probleme cu cadavrele, zilele acestea însă de-abia suportă să le mai privească. Mai ales când e vorba de adolescenți și de copii. „Poate fiindcă sunt și eu tată acum”, se gândește el. De fiecare dată când sosește la locul faptei sau merge într-un loc unde a murit – sau a fost ucis – un copil, întotdeauna se gândește la fiica lui, frumoasă, drăgălașa Alisha, și la cum ar fi viața lui fără ea.

Yngve și Ingvild Foldvik probabil că sunt distruși.

Brogeland intră în apartamentul familiei. Atmosfera din interior este una de detașare profesională. Măștile pe care și le pun polițiștii ca să-și facă treaba, vocile joase, privirile rapide, care transmit cuvintele pe care niciunul dintre ei nu suportă să le rostească. Nimeni nu se mișcă repede. Nimeni nu aruncă glumițe, nimeni n-o face pe deșteptul, ca în serialele polițiste de la televizor.

Brogeland intră în dormitor. Ella Sandland stă aplecată asupra cadavrului. A sunat-o pe drum fiindcă locuiește în apropiere. Se întoarce spre el.

— Sinucidere, cel mai probabil, spune ea în șoaptă.

Brogeland privește în jur, nu suportă să se uite la Stefan.

— Urme de alcool în pahar, poate votcă.

Brogeland se apropie de noptieră și miroase paharul. Nu încuviințează, nici nu clatină din cap.

— Vreun bilet de adio?

— Încă n-am găsit. Deci s-ar putea să nu existe.

— Poate că a murit din cauze naturale.

Sandland dă din cap aprobator, dar fără tragere de inimă. Brogeland se întoarce și privește întreg dormitorul. Observă scenariul despre care i-a spus Henning Juul. Scena 9, exact cum i-a spus

ticălosul la telefon. Un afiș cu filmul *Seven* atârnă deasupra patului lui Stefan. Carcasa unui CD al trupei daneze Mew stă deschisă pe birou. Brogeland bănuiește că CD-ul este în aparatul de pe un taburet, lângă pat. Sus, de-o parte și de alta a peretelui, în spatele biroului, sunt două boxe. Un skateboard uzat stă rezemat de perete, în dosul unui scaun.

— S-a luat legătura cu părinții? întreabă el.

— Da. Sunt în drum spre casă.

— Unde s-au dus?

— Nu știu. Fredrik se ocupă de asta.

Brogeland încuviințează din cap.

— Sărmanii, îmi pare rău pentru ei, începe Sandland.

— Da, și mie.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg, șoptește Sandland.

Vine mai aproape.

— Ce-anume?

— Uită-te la el.

Brogeland se uită. Nu vede decât un adolescent mort, un băiat mort.

— Ce-anume?

— E gol.

— Gol?

— Da.

Sandland se întoarce la pat și ridică ușor pătura. Brogeland se uită la Stefan – e gol-goluț.

— N-am mai auzit să rămână cineva în pielea goală înainte de a se sinucide.

— Da, ai dreptate, așa ceva se întâmplă extrem de rar.

— Și stă într-o poziție nefirească.

— Cum adică?

— Uită-te la el. E lipit de perete.

— Și ce-i nefiresc în asta? Tu dormi în mijlocul patului?

— Nu, dar arată de parcă ar fi încercat să intre în perete.

— Fiica mea doarme așa. Cei mai mulți copii, cei mai mulți adulți, de fapt, dorm ghemuiți. Nu e chiar ceva deosebit. Poate a rămas așa din cauza spasmelor morții.

Sandland mai studiază cadavrul lui Stefan preț de câteva secunde, dar nu spune nimic. Amândoi se mișcă de colo-colo prin cameră, încercând să surprindă alte detalii.

— Trebuie să aflăm dacă suferea de depresie, continuă Brogeland. Dacă mergea la psiholog sau la psihiatru. La prima vedere pare a fi vorba de sinucidere, dar se prea poate să fi avut un anevrism sau un defect congenital al inimii. Oricum, pe moment, o vom considera moarte suspectă. Ești bună să obții un ordin judecătoresc? Trebuie să izolăm locul și să aducem o echipă de criminaliști.

Sandland încuviințează din cap, renunță la mănușile de plastic și își scoate mobilul.

56.

În clipa în care intră pe ușa din față, își dă seama că cineva a fost acolo. Simte după miros. Ceva iute, amestecat cu un iz de transpirație. Intră cu pași ușori în bucătărie, apoi în camera de zi, fără să aprindă lumina. Se oprește, ascultă. Robinetul de la baie picură. Afară, o mașină trece printr-o băltoacă. Departe, cineva strigă ceva nedeslușit.

„Nu, se gândește el. Acum nu-i nimeni aici. Sau dacă este, atunci stă complet nemișcat, fără să scoată nici cel mai mic zgomot". Bănuiala că a fost cineva acolo îi este confirmată când revine în camera de zi. Se uită la măsuța pe care își ține laptopul.

Nu mai e acolo.

Se apropie de măsuță de parcă asta ar face ca, printr-o minune, laptopul să reapară. Se gândește repede dacă a avut ceva important pe hard disk. Nu. Nimic, doar FireCracker 2.0. Toată documentația de bază și toate documentele au fost printate și îndosariate. Nu are un *spreadsheet* cu toate sursele lui.

Atunci de ce să-i fure computerul? Rămâne în mijlocul camerei clătinând din cap. O zi lungă, plină de evenimente, unde mai pui că-i intră și cineva în casă. „OK, băieți, spune el cu voce tare, sunteți deștepți. Ați intrat în apartamentul meu, ați ieșit și mi-ați lăsat un mesaj: putem să ajungem la tine când vrem noi și să îți luăm tot ce ai mai de preț".

Încearcă doar să-i sperie. Și le merge. Când aude un ciocănit tare în ușă, simte cum i se înmoaie genunchii. Poate e poliția, Brogeland n-a izbutit să-l țină în șah pe Gjerstad până își limpezește Henning mintea, dar nu e nici Brogeland, nici Gjerstad, nu sunt nici musafirii lui neinvitați.

E Gunnar Goma.

— Ușa era deschisă, spune Goma cu voce tare.

Henning încearcă să respire normal, dar simte cum i se pune o gheară în piept și îl furnică mâinile. Goma intră fără să fie invitat. Poartă aceiași pantaloni scurți, roșii, dar, de data aceasta, are o vestă albă peste bustul gol.

— Dacă știam că-i vorba de poponari, nu te mai serveam, pufnește Goma.

— Cum adică?

— Poponari. Ăia de-au venit azi la tine. Arată a poponari, amândoi. Dacă de-ăsta-mi ești, nu mai avem ce discuta.

Henning dă să facă un pas înainte, simțind nevoia urgentă de a-și lămuri orientarea sexuală, dar curiozitatea învinge.

— I-ați văzut?

Goma încuviințează din cap.

— Câți erau?

— Doi.

— Îi puteți descrie?

— Trebuie?

— Nu, nu trebuie, dar m-ar ajuta foarte mult.

Goma oftează.

— Erau tuciurii, amândoi. Musulmani, cred. Aveau bărbi prea bine îngrijite și excentrice. Unul dintre ei… parcă nu avea păr, ca oamenii. Părea mai degrabă pictat. Sau desenat. Un model foarte complicat. Celălalt era sfrijit de tot, dar mergea ca un poponar.

— Altceva?

— Primul mergea exact la fel. Dădea din fund și își legăna ușor brațul.

Goma face o grimasă.

— Ați reușit să-l vedeți la față?

— Același tip de barbă. Rară, dar uniformă. Restul feței era bărbierit în linii drepte. Era mai plinuț decât celălalt poponar imigrant. Și avea un deget bandajat. Parcă la mâna stângă.

— Când au fost pe-aici?

— Acum o oră. Ai avut noroc, fiindcă tocmai mă hotărâsem să trag un pui de somn când am auzit zgomot de pași.

— Cât timp au stat?

— La început am crezut că erai deja acasă fiindcă era liniște pe scară, pe urmă am auzit iar zgomot de pași, să fi fost vreo zece minute mai târziu? Așa că m-am uitat din nou la ei, pe vizor. Dacă sunt poponari…

— Nu sunt.

Henning nu dă explicații. Goma pare să-i accepte scurta dezmințire.

— Mulțumesc foarte mult, spune Henning. Mi-ați fost de mare ajutor.

Goma mormăie ceva, se întoarce și dă să plece.

— Apropo, spune el, apucând mânerul ușii. Unul dintre ei purta o geacă neagră de piele. Cu flăcări pe spate.

„BBB. Bad Boys Burning. Ei trebuie să fie", se gândește Henning. Încuviințează din cap și îi mulțumește din nou lui Goma. Se uită la ceas. E aproape 1:15. Nu-i este somn. Prea multe s-au întâmplat, iar mintea îi lucrează la turație maximă.

Goma trântește ușa. Zgomotul face apartamentul să pară înfricoșător de pustiu, de parcă Henning s-ar afla într-un vid. Aduce un mop și îl fixează sub clanță. Așa sigur va auzi dacă încearcă să intre cineva. Mopul le va îngreuna intrarea și îi va da timp să scape.

Găsește frânghia înfășurată sub pat și o leagă în jurul suportului TV. Numai televizorul cântărește patruzeci de kilograme și, cu DVD-urile, plus suportul, ar fi de-ajuns să-i suporte greutatea, estimează el. Ultima oară când s-a cântărit avea șaptezeci și unu de kilograme. Acum probabil că e mai ușor.

Se așază pe canapea și se uită în tavan. Încă n-a aprins lumina. Dacă îi supraveghează cineva fereastra, nu vrea să se afle că s-a întors.

Chipul palid al lui Stefan îi apare în minte. Te rog, nu-l lăsa să mă bântuie și el, se roagă Henning. Oare ce naiba-l face pe un băiat de șaptesprezece ani să-și ia viața? Dacă e vorba de sinucidere.

Gândul acesta îl face să se ridice. Dar dacă nu s-a sinucis? Dacă cineva l-a ucis și a înscenat o sinucidere?

Nu. Dar cum rămâne cu scenariul? Într-un fel, acesta părea aranjat. Ca și cum cineva ar fi vrut să-l vâre în ochii cuiva, să-l facă să interpreteze crima după voia lui. Sigur e vorba de o sinucidere, încearcă Henning să se convingă singur. Stefan probabil că a găsit scenariul și l-a citit. Faptul că a lăsat scenariul la vedere sună a mesaj către părinții lui său, mai degrabă, către tatăl lui. Uite ce m-ai împins să fac. Sper că ai să te poți suporta tot restul vieții.

Da. Asta trebuie să se fi întâmplat. Henning a mai făcut asta și altă dată, și anume să ajungă prin deducții la o concluzie logică, dar tot nu poate scăpa de senzația vagă, dar amenințătoare, că în stomac i s-a înfipt un cârlig. Iar cineva trage de cârlig, nu tot timpul, dar din când în când se smucește în toate părțile și îl face să strice jocul de puzzle și să aranjeze piesele altfel.

Nu știe de ce. Nimic nu sugerează că n-are dreptate, dar senzația aceea de neliniște îi spune că unele dintre piesele din jocul de puzzle al lui Stefan nu se potrivesc. Jocul de puzzle al lui Stefan s-ar putea să nu fie complet.

57.

Moțăie în primele ore ale dimineții și este trezit de claxonul unei mașini. Stă întins pe canapea și încearcă să-și obișnuiască ochii cu lumina. Este 5:30. Își târșâie picioarele până în bucătărie, ia un pahar cu apă, aduce borcănașele cu medicamente de pe noptieră și înghite două tablete. Cutia de chibrituri este la locul ei, dar azi nu are curajul să-i provoace pe războinicii iadului.

Se simte ca după un chef de o săptămână. Știe că ar trebui să mănânce ceva, dar pâinea mucedă și șunca uscată îl atrag tot atât de mult ca și rumegușul.

Se gândește la indivizii care i-au intrat în apartament. Ce i-ar fi făcut dacă l-ar fi găsit acolo? Erau înarmați? Ar fi încercat să-l omoare?

Își alungă acel gând. Chestia e că n-a fost acolo, că n-a avut loc nicio confruntare. Se hotărăște să uite de micul dejun și să meargă direct la serviciu, chiar dacă ziua e abia la început.

O oră mai târziu îl sună pe Brogeland. Detectivul nu doarme niciodată mai mult de câteva ore când ancheta își intensifică ritmul, iar Henning de-abia așteaptă să-i mai pună niște întrebări. Când, în sfârșit, detectivul răspunde la telefon, vocea lui pare obosită.

— Salut, Bjarne, eu sunt, spune Henning, cât se poate de jovial și amical.

— Salut.

— Erai treaz?

— Nu.

— Dar te-ai sculat?

— Ba bine că nu.

— Cum a mers ieri?

— Vorbim altă dată.

— Cum adică?

Brogeland nu răspunde.

— Vrei să spui că nu s-a sinucis?

Henning stă pe marginea scaunului.

— Nu. Nu, n-am spus asta. A mers bine, în sensul că am făcut ce trebuia să facem la locul faptei. Despre ce vrei să vorbim? De ce mă suni atât de devreme?

Henning e descumpănit de agresivitatea lui Brogeland.

— Păi…

— Trebuie să plec la o ședință și am o grămadă de treabă. Dacă n-ai nimic deosebit să-mi spui…

— Ba da.

— OK, dă-i drumul.

Într-o clipă, Henning își adună gândurile.

— Vreau să știu ceva.

— Atâta lucru mi-am imaginat și eu.

— A existat o corespondență prin e-mail între Henriette Hagerup și Yngve Foldvik înainte ca tânăra să fie ucisă?

— De ce întrebi? De ce vrei să știi?

— Pur și simplu. Bine? Cred că am dreptul să știu.

— Dreptul?!

— Da. Te-am ajutat destul de mult cu ancheta.

— Știu.

Brogeland oftează adânc.

— E-mail? Nu știu. Nu-mi amintesc. Sunt prea obosit ca să-mi aduc aminte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bjarne, e imposibil; fiul unuia dintre posibilii suspecți tocmai a murit. Nu înțeleg de ce așa, dintr-odată, te porți ca un nesimțit, după câte am făcut pentru tine. Dar nu-i nimic. Oricum nu mai am nevoie să vorbesc cu tine.

Henning dă să închidă, dar îl aude pe Brogeland căscând.

— OK, îmi cer scuze, sunt dărâmat rău. Iar Gjerstad…

Alt căscat.

— Ce-i cu Gjerstad?

— Ei, dă-l naibii. Da, Hagerup i-a trimis câteva mesaje lui Yngve, iar acesta i-a răspuns, spune Brogeland și oftează din toți rărunchii.

— Era vreunul dintre ele despre scenariu?

— Da, unul. Dar nu despre conținut. Zicea doar că-i va trimite scenariul când va fi gata.

— Ți-aduci aminte când i l-a trimis?

— Cam de mult. Nu-mi amintesc data exactă.

— Dar SMS-uri? Ai aflat cine i-a scris lui Henriette în ziua în care a fost ucisă? Când era cu Marhoni.

— A primit două sau trei SMS-uri în perioada aceea. Într-unul dintre ele se spunea: „Verifică-ți e-mailul”.

— Cine l-a trimis pe ăsta?

— Nu știm. Dar știm că SMS-ul ăsta, ca și fotografia, a fost trimis tot din Mozambic, de la unul dintre site-urile alea anonime.

— Am înțeles. OK. Mulțumesc.

— Apropo, trebuie să treci pe la noi azi. Gjerstad și-a ieșit din pepeni aseară când i-am spus că am vorbit doar la telefon.

— Când?

— La ora zece îl interogăm din nou pe Mahmoud Marhoni. Vino după zece. Hai la unsprezece, ca să vedem cum stăm.

— Am să încerc.

— Trebuie să vii.

— Acum un minut ai spus „locul faptei”. Înseamnă că moartea lui Stefan e suspectă?

Brogeland scoate un geamăt.

— N-am timp să vorbesc acum. Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

— Deci, moartea lui Stefan *este* suspectă.

— N-am spus așa ceva. Și să nu care cumva să speculezi despre asta în ziarul tău.

— Niciodată nu speculez despre o sinucidere.

— Bine. Vorbim mai încolo.

Zbang. Henning privește în depărtare. „Poliția a găsit ceva, se gândește el, sau absența vreunui

detaliu este suficientă pentru ca anchetatorii să intre la idei. Altfel, Brogeland ar fi negat cu hotărâre”.

58.

La automatul de cafea, Brogeland dă din întâmplare peste Ella Sandland.

— Bună dimineața, spune ea fără să se întoarcă.

Doamne, ce bună e!

— Bună dimineața.

Părul ei pare proaspăt spălat. Miroase discret a lavandă. Sau a iasomie? Brogeland nu-și amintește ca Sandland să fi mirosit vreodată a cremă sau a săpun. Mirosul ăsta i se potrivește, Doamne, cât de mult i se potrivește! Îi vine s-o mănânce, s-o savureze, încet, cu linguriță, cu zahăr și frișcă.

Brogeland își amintește ce-a spus Henning Juul când s-au întâlnit la Lompa. „Nu cumva e vorba de blonda aia de la care nu poți să-ți dezlipești ochii?”

Să fie atât de evident? Iar dacă Juul s-a prins, nu se prinde și Sandland? El, unul, speră că da, dar, în același timp, parcă n-ar vrea. Indiferent dacă s-a prins sau nu, femeia îl dezamăgește cu atitudinea ei. „Poate că doar așteaptă să fac eu primul pas, se gândește el. Poate că e una dintre mironosițele alea”.

— Ai dormit bine? întreabă ea și își umple o ceașcă.

— Nu.

— Nici eu.

Sandland schițează un zâmbet și îi oferă o ceașcă.

— Gjerstad și Nøkleby sunt aici?

— Nu, vin mai târziu. Gjerstad a spus să începem fără el. Cu cât examinăm mai multe ipoteze înainte de venirea lor, cu atât mai bine.

— OK.

Își iau cafeaua și se duc în sala de ședințe. Emil Hagen și Fredrik Stang sunt deja acolo. Hagen frunzărește *Aftenposten,* în timp ce Stang se uită la avizierul cu numele victimelor și ale celor care au legătură cu acestea. Pare un talmeș balmeș de nume, linii subțiri, ore, săgeți, linii groase și alte

săgeți care merg încolo și-ncoace. E și o cronologie care începe cu uciderea lui Henriette Hagerup.

Sandland și Brogeland iau loc.

— Bună dimineața, spun ei în același timp.

Hagen și Stang se îndreaptă de spate.

— Așadar, cum stăm? întreabă Brogeland.

Există un acord tacit potrivit căruia Brogeland e șeful în absența Șefului.

— Anette Skoppum n-a apărut la petrecerea de ieri, începe Hagen și cască. Am stat acolo până după ora unu.

Brogeland ia un pix și notează ceva.

— Și-a folosit cardul de credit sau mobilul?

— Nu. Absolut deloc. Are mobilul închis de ieri după-amiază.

Brogeland încuviințează din cap, dar nu-și notează amănuntul.

— Fredrik, tu ții legătura cu cei de la Crimă Organizată. Ai vreo veste despre BBB?

— Se știe ce fac liderul și câțiva membri, dar necazul e că sunt foarte mulți. Mai devreme sau mai târziu, ceva s-ar putea întâmpla de-a lungul lanțului trofic.

— Întotdeauna se întâmplă ceva.

— Da, din nefericire nu au resursele necesare supravegherii tuturor membrilor. Chiar și a celor pe care îi știm. Mai sunt și alte bande în Oslo pe care trebuie să le țină sub observație. Oricum, mă îndoiesc că BBB ar face ceva acum, când știu că stăm cu ochii pe ei. Șah?

— Nu. S-a dat la fund. Ieri am vorbit cu cineva de la Crimă Organizată care mi-a spus că se prea poate ca Yasser să se fi întors în Pakistan.

— Dar Hassan?

— Se duce la treabă și apoi acasă. Sau mai bine zis la una dintre case, fiindcă are mai multe, în funcție de amanta cu care vrea să și-o tragă.

Stang se uită la Sandland și se înroșește la față. Femeia îi întoarce privirea fără să dea de înțeles că

s-ar simți deranjată în vreun fel.

— Cam asta e tot.

Brogeland oftează. Ancheta înaintează cu viteza melcului. Dă să le spună despre Stefan Foldvik, dar mobilul lui Sandland începe să vibreze. Femeia se scuză. Apoi bâzâie mobilul lui Brogeland. Mobilul lui Hagen bipăie și el. Stang se uită la ceilalți. Numai mobilul lui stă cuminte.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Brogeland deschide mesajul pe care tocmai l-a primit. Formează un număr și așteaptă. Apelatul răspunde prompt.

— Alo, detectiv Brogeland la telefon.

Se uită la Sandland în timp ce ascultă vocea interlocutorului.

— Ești sigur? Ați verificat peste tot, ați vorbit cu vecinii, prietenii, rudele, cu toată lumea?

Brogeland ascultă, dă din cap aprobator și închide.

— La naiba, spune el și sare ca ars de pe scaun.

59.

Iver Gundersen reușește să pară chiar mai obosit decât se simte Henning. Henning speră în sinea lui că Gundersen n-a dormit din cauza unui scandal monstru cu Nora. Gundersen se alătură departamentului de știri naționale și, când îl salută, în aer se simt un iz de usturoi și de alcool. Henning lasă jos ceașca de cafea și întreabă:

— Te-ai culcat târziu?

— Mai târziu decât îmi propusesem, răspunde Gundersen, aplecându-se ca să deschidă computerul.

Apoi se îndreaptă de spate, se strâmbă și începe să-și maseze tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Se gătește al naibii de bine la Delicatessen, spune el. Iar berile curg una după alta când te distrezi.

Când te distrezi, fierbe Henning. Ei, drăcie! Avea de gând să-i povestească despre ziua de ieri, dar, fiindcă Iver e atât de încântat, renunță la idee.

— Ce s-a mai întâmplat? întreabă Gundersen și se așază.

Se clatină pe scaun. Își trece degetele prin păr. Henning simte că Gundersen nici măcar n-a făcut un duș înainte de a veni la birou, ceea ce, de fapt, îi întregește imaginea: aceea de diamant neșlefuit.

Ce-o fi găsind Nora la el?

— Nimic deosebit, răspunde Henning. Tu ai ceva nou?

— S-ar putea, spune Gundersen mișcând mouse-ul. La prânz am o întâlnire cu avocatul lui Mahmoud Marhoni. Poliția îl ia din nou la întrebări pe Marhoni în dimineața asta, sper să obțin informații detaliate despre ultimele evenimente. Am o relație bună cu Indrehaug. Heidi mi-a spus că, după părerea ta, poliția va renunța să-l mai considere suspect pe Marhoni.

Henning înjură în gând în timp ce Gundersen își deschide browserul.

— Da, așa cred.

— Pe ce te bazezi?

— Pe fapte și probe, răspunde Henning scurt.

Evident că e prea devreme pentru o discuție serioasă. Gundersen se pare că nu poate face mai multe lucruri deodată: trebuie să citească ziarul, să-și bea cafeaua, apoi să citească celelalte ziare, să mai bea o cafea, să intre încet-încet în funcțiune.

— Adică? întreabă Gundersen, sorbind zgomotos din cafeaua fierbinte.

Henning respiră adânc și se întreabă de unde să înceapă. E salvat de bipurile mobilului lui Gundersen. Gundersen citește mesajul și se încruntă.

— Știi cumva cine e Foldvik? întreabă el.

— Foldvik?

— Da. Yngve și Ingvild Foldvik.

— Da, știu cine sunt, spune Henning de-abia izbutind să-și controleze respirația. Lucrează la colegiul unde era studentă Henriette Hagerup. Ce-i cu ei?

— Am primit un pont. Sunt căutați de poliție.

— „Căutați de poliție?” Adică au dispărut?

— Așa se pare.

— Ești sigur?

Henning s-a și ridicat de pe scaun. Gundersen pufnește.

— Îți citesc ce scrie aici.

Henning țâșnește pe lângă el în fugă.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă Gundersen.

Uimirea din glasul lui este mai mult decât evidentă, dar Henning nu-l bagă în seamă. Nu are timp. Se repede afară, sare pe Vespa și pornește cu toată viteza spre Facultatea de Științe ale Comunicării.

60.

„Ar putea fi o explicație cât se poate de firească, se gândește Henning, în timp ce intră pe Urtegata. Poate că soții Foldvik au simțit nevoia să plece, să fie singuri, să-și poarte durerea departe de ochii lumii. Să se distanțeze într-un fel de tragedie, să mai reducă din zgomot”.

Apasă pe accelerator până la refuz, intră pe Hausmannsgate și traversează intersecția chiar în clipa în care verdele se schimbă în galben. O femeie cu părul negru care împinge un landou îi face semn cu pumnul și strigă ceva, dar el nu aude. Îi vede doar furia în oglinda retrovizoare, în timp ce trece pe lângă un Opel Vectra vechi, de culoare cenușie.

Și mai vede ceva. Un taxi. Deși oglinda retrovizoare e atât de mică, reușește să vadă o literă și patru cifre.

A2052.

Omar Rabia Rashid – sau cel care e la volan – accelerează. Mercedesul argintiu se alege cu același gest furios din partea femeii cu părul negru, dar taxiul traversează fără să accidenteze pe nimeni.

Instinctiv, Henning face la stânga pe Calmeysgate, mărește viteza și trece pe lângă o furgonetă lăsată cu motorul în funcțiune în fața unui supermarket thailandez. Henning ignoră indicatorul „cedează trecerea” când se apropie de strada următoare, dar nu poate intra pe ea fiindcă e sens unic și atunci își spune de ce nu, strada e pustie, drept care intră, face la dreapta, cineva de pe trotuar strigă la el, dar nu-i pasă. Dacă din întâmplare poliția e prin apropiere și îl vede cum conduce, cu viteză și încălcând toate regulile de circulație, n-are decât să-l tragă pe dreapta. Așa ar putea să arate spre cei care îl urmăresc.

Curând ajunge pe Torggate, unde mașinile merg bară la bară. Una dintre ele este galbenă – chiar și în condițiile astea nu poate ignora mașinile galbene. Vede că aleea bicicliștilor e goală și atunci trece pe ea, apasă din nou pe accelerator, fiind cât pe ce să lovească un pescăruș care se înalță drept în fața lui. Se uită în oglindă ca să vadă dacă Mercedesul e în spate, dar nu apare în raza lui vizuală. Trebuie să frâneze brusc, traversează un amărât de pieton, de ce nu se uită pe unde merge, se gândește el, oamenii pur și simplu traversează pe unde apucă, vrea să claxoneze, dar își dă seama că n-ar avea niciun rost. Apasă pe accelerator, dar trebuie să oprească din nou, de data aceasta la semafor.

E tentat să nu țină cont de semafor, care își schimbă culoarea dureros de încet. Se uită în oglindă, nici urmă de Mercedes argintiu; ridică privirea, mașinile trec cu toată viteza în ambele direcții, apoi încetinesc. Verdele se schimbă în galben, apasă pedala de accelerație până la capăt, face la stânga și reușește să traverseze trecerea de pietoni înainte ca pietonii să ajungă la jumătatea drumului. Revenit pe Hausmannsgate se uită iar în oglindă, nici urmă de A2052, merge înainte, conștient că mai multe mașini trebuie să încetinească, dar nu vrea să le lase să-l depășească. O altă trecere de pietoni, o traversează ca vântul, lasă în urmă Colegiul Elvebakken pe dreapta, unde câțiva studenți stau afară și fumează. Curând ajunge în josul străzii Rostedsgate, altă lumină roșie, la naiba! Se poziționează cât mai aproape de trecerea de pietoni și se întoarce să vadă unde e taxiul. Vede alte taxiuri, dar nu și pe A2052, deocamdată, dar e poate o chestiune de secunde înainte ca taxiul să-l ajungă din urmă, și atunci ce mă fac? „Ăștia știu sigur unde merg, se gândește el, știu unde e Westerdal, sunt taximetriști, ce naiba!” Intră pe trecerea de pietoni, observă cum un pieton îl privește urât, dar nici că-i pasă, se urcă

pe trotuar, mărește viteza și merge așa până ajunge din nou pe stradă. Când se uită în stânga, vede doar clădiri și beton. Taxiul n-are cum să-l vadă acum. O, minunată Vespa!

Accelerează până ajunge pe Fredensborgvei și intră în parcarea facultății. Vede o stație electrică și își lasă Vespa în spatele ei, ferită de privirile celor care trec pe acolo. Își scoate casca și se uită în jur. Nici urmă de A2052. Deși nu poate fi departe. Se îndreaptă cu pași mari spre clădirea facultății.

Îl zărește numaidecât pe Tore Benjaminsen. E tentat să se apropie de el, dar sunt prea mulți oameni în jur. Și ce să spună? „L-ai văzut pe Yngve Foldvik? Știi că a dispărut? Se gândește că nu e foarte sigur de ce a venit aici. „Ce-am crezut că voi vedea sau voi înțelege aici? se întreabă el. E exclus ca familia Foldvik să se ascundă la facultate. Speră oare ca studenții sau colegii să știe unde se duce familia Foldvik când vrea să se retragă câteva zile în singurătate? Nici măcar nu-i sigur că cei de aici știu ce s-a întâmplat.

Nechibzuința lui îl face să clatine din cap. Apoi se întoarce și tresare. Se uită drept în ochii lui Anette Skoppum.

61.

Bjarne Brogeland măsoară biroul cu pași mari. Fața obosită, cu trăsături lapone, a lui Ann-Mari Sara, criminalista, tocmai a reapărut pe monitor, ca să-l informeze ce a mai descoperit pe laptopul lui Marhoni. Acum interogatoriul lui Marhoni va fi și mai interesant. „Dar nu asta aș vrea să fac acum, geme Brogeland. Unde naiba au dispărut Yngve și Ingvild Foldvik? De ce nu pot fi găsiți?”

Brogeland scapă o înjurătură printre dinți când Sandland îi bate la ușă și îl întreabă dacă e gata. „Sunt gata, se gândește Brogeland, mai pregătit ca niciodată”.

•

Ca de obicei, Lars Indrehaug se arată indignat în numele clientului său în clipa în care Sandland și Brogeland le urează bun venit în sala de interogatorii și trec prin formalitățile de rigoare.

— Deci, care e tema zilei de azi? mârâie Indrehaug după ce Brogeland termină de vorbit. Culoarea preferată a clientului meu? Mașina lui preferată?

Indrehaug face semn din cap spre Marhoni. Brogeland zâmbește. Deși e mort de oboseală, prezența acestui avocat arogant îi face sângele să-i fiarbă în vine. Le împinge în față o foaie de hârtie, chiar între ei, ca să o poată citi amândoi. Marhoni se apleacă și aruncă o privire, apoi își întoarce privirea. Clatină ușor din cap. Lui Brogeland nu-i scapă gestul.

— Ce-i asta? întreabă Indrehaug.

— Credeam că e clar, răspunde Brogeland. Dar poate că domnul Marhoni e îndeajuns de amabil să ne ofere câteva explicații.

Marhoni fixează peretele.

— OK, am s-o fac eu, spune Brogeland, adresându-i-se lui Indrehaug. Mă credeți sau nu,

clientul dumneavoastră are un foarte dezvoltat simț al ordinii. Îi place ca fiecare lucru să fie la locul său. Bănuiesc că ați fost în apartamentul dumnealui. Curat și ordonat. Documentul pe care-l aveți în față este un *spreadsheet* Excel pe care l-am găsit în laptopul clientului dumneavoastră și pe care acesta a încercat să-l ardă. Vreți să vedeți de ce?

Indrehaug studiază documentul cu atenție. Vede nume, numere de telefon și adrese de e-mail.

— O verificare sumară, nu trebuie să căutați prea mult, vă va spune că aceștia sunt niște oameni foarte răi. Răi de tot. Oameni care au grijă ca străzile noastre să fie invadate de droguri pe care le consumă copiii noștri și care îi transformă în oameni la fel de răi.

Indrehaug împinge documentul spre Brogeland și pufnește disprețuitor.

— Asta nu dovedește nimic. Ar putea exista nenumărate motive legitime pentru ca domnul Marhoni să stocheze aceste informații în computerul dumnealui. Doar fiindcă bagi în memoria computerului site-ul Rema 1000 nu înseamnă că și cumperi de acolo. Numele pe care le-ați găsit în computerul clientului meu nu dovedesc în niciun fel că domnul Marhoni a și omorât pe cineva.

— Nu, aici aveți dreptate, răspunde Brogeland zâmbind. Dar cum explicați asta?

Împinge o altă foaie de hârtie spre Indrehaug și Marhoni.

— Această fotografie a fost găsită în computerul clientului dumneavoastră. De fapt, am găsit mai multe fotografii foarte interesante.

Indrehaug trage foaia spre el. Marhoni nu se uită la fotografia în care apare alături de un bărbat într-o geacă neagră de piele. Pe spatele gecii sunt mai multe flăcări. Fața omului se vede clar.

— Îl avem aici pe clientul dumneavoastră în compania unui individ pe nume Abdul Sebrani.

Dacă verificați lista pe care v-am arătat-o adineauri, veți vedea că apare și numele lui acolo. Fotografia a fost făcută chiar când clientul dumneavoastră a primit un pachet de cocaină de la BBB, la începutul primăverii. La Vippetangen. Vedeți apa în fundal?

Indrehaug cercetează fotografia cu luare-aminte. Imaginea e clară, fotografia a fost făcută cu o lentilă telefoto, de la o distanță destul de mică.

— Vă amintiți unde trebuia să duceți drogurile, domnule Marhoni? întreabă Brogeland.

Niciun răspuns.

— Mai avem câteva fotografii asemănătoare. Clientul dumneavoastră – și aici îmi dau doar cu presupusul – a vrut să aibă un fel de asigurare împotriva partenerilor de afaceri, în caz că aceștia o fac pe nebunii. Sau poate că deja începuseră să vă amenințe, domnule Marhoni?

Marhoni ignoră privirea insistentă a lui Brogeland.

— Clientul dumneavoastră a fost precaut. Dar când amica lui a fost ucisă, iar noi i-am bătut la ușă, și-a dat seama că laptopul l-ar putea incrimina. ȘI BBB. De aceea a încercat să-l ardă, ca să distrugă probele.

Brogeland se uită la amândoi. Indrehaug îl privește inexpresiv și se apleacă spre Marhoni. Șoapte, și iar șoapte.

„Punct ochit, punct lovit!” se gândește Brogeland. Se uită la Sandland, în speranța că și ea gândește la fel, dar femeia asta e atât de greu de descifrat.

— Fratele tău era fotograf, nu-i așa? spune ea.

Marhoni se întoarce spre ea, dar nu răspunde.

— El a făcut fotografiile astea, nu-i așa? El ți le-a încărcat în laptop.

Marhoni tot nu răspunde, dar nu este nevoie să spună ceva.

— Unde sunt ceilalți membri ai familiei tale, Mahmoud?

Marhoni o fixează cu privirea pe Sandland, apoi se uită în altă parte și șoptește:

— În Pakistan.

— Ce se va întâmpla cu ei?

— Cum adică?

— Cine le va mai trimite bani de acum încolo?

Marhoni lasă privirea în jos.

— Știm că le trimiți mulți bani în fiecare lună. Tatăl tău are o tumoare pe creier. Cu banii primiți, își cumpără medicamentele de care are nevoie. Sumele variază ușor, probabil din cauza ratei de schimb. Tu trăiești din ce câștigi cu taximetria, iar banii pe care-i primești pentru livrarea drogurilor și transportul membrilor bandei de colo-colo ajung în Pakistan. Așa stau lucrurile, este?

Marhoni nu răspunde.

— Vrei să-ți schimbi declarația, Mahmoud? intervine Brogeland. Vrei să te mai întreb o dată dacă-l cunoști pe Zaheerullah Hassan Mintroza? Sau pe Yasser Șah?

Marhoni nu răspunde. Brogeland îl așteaptă să cedeze.

— Îi vor ucide, șoptește Marhoni după o pauză lungă.

— Cine, Mahmoud?

— Hassan și oamenii lui.

— Pe cine vor ucide?

— Pe-ai mei. Dacă ies din bandă. De mult vreau să ies, am tot căutat un prilej, dar au început să mă amenințe.

— Și ai răspuns prin a fotografia tranzacțiile?

Marhoni încuviințează din cap.

— Și ei au aflat?

Marhoni dă de două ori din cap.

— Răspunde la întrebare.

— Da.

— Deci, uciderea fratelui tău a fost un mesaj? Dacă nu-ți ții gura, îți omorâm toată familia?

Marhoni dă de trei ori din cap.

— Răspunde la întrebare, te rog.

— Da.

— De când durează toată treaba asta, domnule Marhoni? Când a început?

Marhoni oftează.

— La puțin timp după ce mi-am luat autorizația de taximetrist. Am început să fac curse pentru Omar, ne cunoșteam mai de mult, și după o vreme m-a întrebat dacă vreau să mai fac un ban. Am zis că da, fiindcă tatăl meu e bolnav. La început a trebuit să fac mai multe curse și să livrez câteva pachete. Dar Omar a vrut să mă folosească din ce în ce mai mult. Până la urmă am vrut să ies din afacere.

— Dar știai deja prea multe și Omar n-a vrut să riște?

— Da.

Brogeland se uită la Indrehaug, care își trece degetele prin păr. Încearcă să și-l dea din ochi, dar nu poate.

— Ce doriți? întreabă Indrehaug.

— Ce dorim? Dorim peștii cei mari, dorim să știm cine e furnizorul clientului dumneavoastră și cum pătrund drogurile în țară. Asta doar pentru început. Sunt sigur că vă puteți imagina restul.

Indrehaug încuviințează din cap.

— Sperați ca domnul Marhoni să depună mărturie împotriva BBB?

— Desigur.

— În ciuda situației familiale din Pakistan?

Brogeland se uită la avocat și oftează. Apoi își fixează privirea asupra lui Marhoni.

— Știm că n-ai ucis-o pe Henriette Hagerup.

Marhoni ridică ochii spre Brogeland.

— Ai toate șansele să pleci de aici cât de curând dacă, bineînțeles, dorești să colaborezi cu noi.

Marhoni pare mult mai atent acum. Se întoarce spre Indrehaug și apoi spre Brogeland.

— Vreți să încheiați o înțelegere cu clientul meu?

Brogeland se uită la Sandland, zâmbește și revine la Indrehaug.

— Ba bine că nu.

62.

Henning este atât de șocat la vederea lui Anette, încât nu-și mai găsește cuvintele. Rămâne țintuit în loc, holbându-se la ea. Era convins că tânăra se ascunde. Apoi se întreabă dacă nu cumva Anette seamănă cu el. Poate că și ea s-a săturat să se tot uite peste umăr și preferă să-și înfrunte temerile, decât să mai cedeze în fața lor.

Anette nu încearcă să-l ocolească.

— Bună ziua, spune el în cele din urmă.

— Bună ziua.

Se privesc, fiecare așteptându-l pe celălalt să spună ceva.

— Am citit scenariul, spune el, chiar dacă știe că și ea știe.

Tânăra încuviințează din cap.

— L-am arătat celor de la poliție.

— Mi-am închipuit.

— Au vorbit cu tine?

— Nu. Au încercat, dar n-am răspuns la telefon.

Henning se încruntă.

— De ce?

— N-am chef.

Anette răspunde fără să se înroșească și, după toate aparențele, fără nicio urmă de remușcare. Henning o privește cu atenție.

— Dar mă gândesc s-o fac acum.

— Aha. De ce? De ce acum?

— Fiindcă s-ar putea să știu cine a ucis-o pe Henriette.

Henning abia o aude. Intrigat, face un pas spre ea.

— Cine?

Își aude tremurul din glas. Anette privește în jur ca să se asigure că sunt singuri. Nu sunt. Dar nimeni nu e îndeajuns de aproape ca să audă ce spune.

— Stefan Foldvik, șoptește ea.

Henning simte că nu mai are aer. Anette îi urmărește reacția.

— De ce?

— N-ați citit scenariul?

— Și?

— E mai mult decât evident.

Tânăra nu oferă alte explicații. Henning se gândește.

— Familia Foldvik e familia Gaarder. În scenariu.

E pe jumătate o întrebare, pe jumătate o afirmație. Anette încuviințează din cap.

— Yngve a avut o idilă cu Henriette?

Anette se uită repede în jur, apoi dă aprobator din cap. Are o privire gravă.

— Cred că Stefan a aflat.

— Cum?

— Nu sunt sigură. Poate a găsit o copie a manuscrisului acasă sau în computerul tatălui. Nu știu.

— Yngve n-a văzut manuscrisul, spune Henning.

Anette se încruntă.

— Așa v-a spus?

— Da, recunoaște el, vinovat, dându-și seama că ceva nu se leagă. A mai citit cineva de la facultate scenariul?

— Nu.

— Niciun actor sau figurant?

— *Noi* eram actorii și de-abia turnaserăm primele scene. Urma să turnăm restul filmului în toamnă, deci n-am mai arătat scenariul nimănui.

Henning încuviințează din cap, gândindu-se că Yngve probabil minte. Trebuie să fi citit scenariul. E singura explicație logică, din moment ce Stefan avea o copie. Poate că Yngve și-a dat seama că legătura lor ar putea ieși la iveală și a preferat să vorbească mai întâi cu familia? Ulterior Stefan

găsește scenariul printre lucrurile tatălui lui sau cere să-l vadă.

Anette ar putea avea dreptate în legătură cu Stefan: a ucis-o pe Henriette fiindcă aceasta i-a distrus familia și voia să facă și mai mult rău turnând un film despre asta. Dar acum Stefan e mort. Fie s-a sinucis, fie a fost omorât. Ceea ce schimbă tot, după părerea lui Henning. Dar cine ar beneficia de pe urma morții lui Stefan? „Calmează-te, Henning, ar putea exista și alte motive pentru care un tânăr preferă să-și pună capăt zilelor, motive care nu au nimic de-a face cu scenariul, cu Henriette sau cu Yngve". În plus, mai e o posibilitate pe care a respins-o: moartea lui Stefan s-ar putea datora unor cauze naturale.

Simte că îl ia cu amețeală. Știe că n-ar trebui să discute aceste lucruri cu Anette, dar, pe moment, ea e singura persoană la care poate apela, ținând cont de faptul că trebuie să-și testeze teoria pe cineva, în timp ce-l asaltează tot felul de idei.

— Ai vorbit vreodată cu Yngve despre scenariu?

— Bănuiesc că Henriette a vorbit, dar n-am participat la nicio discuție, dacă la asta vă referiți.

— Crezi că au discutat despre prezența familiei Gaarder în scenariu?

— Habar n-am.

— Mi se pare exagerat să-ți expui iubitul în felul ăsta.

Din nou, rostește fraza pe jumătate ca o întrebare, pe jumătate ca o afirmație. Anette pufnește.

— Vreți să spuneți că Yngve a ucis-o?

— Nu, nu neapărat.

— Nu-l cunoașteți pe Yngve. E un tip inofensiv.

— Un tip inofensiv care a ajutat-o pe Henriette să-și vândă scenariul.

Anette zâmbește. E prima oară când Henning o vede zâmbind.

— Da, cred că de asta s-a și culcat Henriette cu el.

— Deci s-a întâmplat o singură dată? N-a fost o legătură mai serioasă?

Tânăra clatină din cap și abia se abține să nu râdă.

— A, nu.

Anette nu intră în amănunte. Henning nu insistă. Nu scrie rubrica de bârfe.

— Prietenul ei știa de asta?

— Mahmoud? Nu cred.

— Cum crezi că ar fi reacționat la film? N-ar fi bănuit că Mona, adică Henriette, l-ar fi putut înșela în viața reală? Dat fiind că cea mai mare parte a intrigii oglindește realitatea?

— Nu știu. Și, oricum, acum nu mai contează.

— Dar Henriette n-a luat în calcul ăsta când a scris scenariul? N-ați discutat despre asta?

— Păi, noi…

Anette se gândește, dar nu-și duce replica până la sfârșit.

— Cu alte cuvinte, Henriette n-a avut nicio problemă în a-și folosi prietenul într-un scenariu pe post de personaj care devine victima unei înscenări? Cum ai reacționa dacă prietenul tău ți-ar face așa ceva?

— N-am prieten.

— Bine, n-ai. Dar înțelegi ce vreau să spun?

— Desigur. Poate că Henriette a discutat cu Mahmoud despre asta, de unde să știu eu? I-o fi spus că folosim asta ca pe o metaforă, că nu credem că el ar fi nemernicul care trebuie alungat de pe străzile noastre. Habar n-am.

Tânăra ridică din umeri.

— Mahmoud aprobă *sharia* și pedepsele *hudud*? Știi ceva despre asta?

— Nu cred.

— Deci personajul Yashid nu e un musulman fundamentalist, fanatic?

— Nu.

— Atunci de ce-a fost Mona lapidată? Nu trebuie să fii musulman ca să fii lapidat potrivit

shariei și pedepselor *hudud*?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, n-ați înțeles nimic!

— Atunci explică-mi! Ia-o de la început!

Anette oftează.

— Scopul filmului e să scoată în evidență ce se petrece în lumea de azi, ceva ce, cândva, ar putea deveni o obișnuință în Norvegia, dacă principiile islamiste extremiste câștigă teren și sunt lăsate să adune din ce în ce mai mulți adepți. Curând nu va mai conta dacă suntem norvegieni sau musulmani. Cum credeți că va arăta Oslo peste treizeci, patruzeci de ani? Probabil că vom fi cu toții musulmani, îndoctrinați și bine-crescuți. De aia, Yashid e un musulman obișnuit, iar Mona e norvegiană. Ca să-i facem pe oameni să gândească.

— Corect.

— Ce-a fost așa greu?

Anette îl privește de parcă ar fi retardat.

— N-a fost așa de greu. Dar nu e nimic care să sugereze așa ceva, Anette. Foarte puțini oameni consideră că legea norvegiană ar trebui înlocuită cu *sharia.*

— Și?

Henning se încruntă.

— Și? Premisa filmului e greșită! Nu e bazată pe realitate! Doar nu vrei să-mi spui că ai dorința bolnavă de a fi împușcată cu opt gloanțe?

Anette ridică ochii spre norii cenușii, aproape negri, prevestind furtuna.

— Sunt sigură că Henriette e acolo sus, cu Theo, în clipa asta. Nu știam că sunteți de partea lor.

Henning oftează adânc. Arată frustrat.

— Există anumite aspecte ale Islamului și ale *shariei* care nu mă îngrijorează prea mult, dar ceea ce faceți voi nu duce decât la înrăutățirea situației. Cum rămâne cu integrarea, multiculturalismul și toate cele?

— Astea-s bune în discursuri. Și n-au nicio legătură cu Stefan.

Henning strânge din buze. Vrea să continue discuția, dar acum nu e momentul. Se gândește la Stefan și la *Romance*. Își aduce aminte, din anii adolescenței lui, cum băieții se dădeau cu cantități excesive de deodorant ca să impresioneze fetele. Unii se dădeau chiar și pe haine. Mirosea de-ți muta nasul din loc la vestiare, în clasă, chiar și pe terenul de sport. Poate de aceea mirosul persista în cort când Thorbjørn Skagestad a descoperit cadavrul.

Simte că Anette se uită la el. Tânăra tușește încordată.

— Am încercat s-o conving pe Henriette să renunțe la chestia cu familia Gaarder. Nu mi s-a părut relevantă pentru mesajul filmului. Dar nu m-a ascultat. Mi s-a părut și puțin stranie, toată lumea avea să facă legătura. Familia Foldvik a suferit destul.

— Cum adică?

— Stefan mi-a povestit despre mama lui. Că a fost violată și…

— *Stefan* ți-a povestit asta?

— Da.

— De unde-l știai pe Stefan?

— A participat la un concurs de scenarii, anul trecut. Am vrut să-i folosesc scenariul pentru unul dintre filmele mele. Era o poveste bună.

— N-a luat un premiu?

— Cum adică?

— Adică organizatorii concursului n-au promis să facă un film după el? Ăsta e premiul obișnuit pentru astfel de concursuri, nu?

— Depinde, dar aici n-a fost cazul. Cred că a primit câteva mii de coroane și o invitație la Zentropa, în Danemarca. Stefan era în al nouălea cer când am vorbit cu el. Stefan e un băiat de treabă, un băiat isteț. Dar și periculos. Am avut senzația că are probleme mentale.

— De ce? Ce te-a făcut să simți asta?

— Nu prea sunt sigură. E cam greu de explicat. Trebuia să stai mai mult de vorbă cu el ca să-ți dai seama. Uneori era de un entuziasm debordant. Râdea din orice, nu stătea o clipă locului, era foarte agitat. Alteori abia puteai să scoți un cuvânt de la el. Se închidea complet.

Henning încuviințează din cap și se gândește că descrierea se potrivește unui băiat care își ia viața după ce a luat-o pe a altcuiva. Dacă povara a devenit prea grea, iar amintirile prea dureroase? Poate că n-a mai suportat să închidă ochii noaptea fără s-o vadă moartă, fără să retrăiască ce făcuse?

Poate că, la urma urmei, nu e nimic suspect în moartea lui? Dar atunci de ce i-au dispărut părinții?

În clipa aceea începe să plouă. Cerul parcă se despică în două. Henning și Anette se refugiază în hol. Nu sunt singurii care se adăpostesc acolo, se creează o busculadă, dar numai pentru câteva secunde, apoi toată lumea e înăuntru.

Tinerii își zâmbesc în timp ce se scutură de apă. Anette își trece degetele prin părul ud. Acum sunt lângă recepție. Rasta este de serviciu azi, dar amica lui nu se vede nicăieri. Îi întâlnește privirea lui Henning și se salută din priviri.

— Azi l-ai văzut pe Yngve? o întreabă Henning pe Anette, cu voce joasă.

Tânăra clatină din cap și spune că „nu”. Parcă ar vrea să spună ceva.

— Azi e ziua lui liberă.

Se întorc și îl privesc pe Rasta.

— Yngve și soția lui și-au luat liber azi, spune el și ridică mâinile într-un gest defensiv. Îmi cer scuze, v-am auzit. Fără să vreau. Yngve a sunat azi-dimineață, voia să-i spună ceva rectorului, dar acesta nu venise, așa că am preluat mesajul. A zis că nu vin la ore nici el, nici soția lui.

— Ciudat, spune Anette. Trebuia să mă întâlnesc cu el azi. A zis și de ce nu vine?

Henning e cât pe ce să spună că fiul lor a murit, dar în ultima clipă își amintește că moartea lui încă nu a fost făcută publică.

— A zis ceva despre o excursie, răspunde Rasta.

— O excursie?

— Da. Cu cortul, parcă așa a zis.

— Cu cortul?

Henning își dă seama că aproape strigă.

— Da.

Henning simte un junghi în stomac. Normal ar fi să spună adevărul, că fiul lor a murit și că au nevoie de timp să se adune. Toată lumea ar înțelege asta. Dar de ce să spună că pleacă într-o excursie *cu cortul*?

— De ce ți-a spus asta?

— Poate ca să știu, în caz că întreabă cineva de el sau de ei. Nu-mi dau seama. Mi s-a părut – cum să zic – puțin agitat. Sau incoerent, nu sunt sigur.

— Cum adică?

— Dacă nu l-aș cunoaște, aș spune că era drogat. Vorbea mai repede decât de obicei.

— A spus unde pleacă?

— Nu. Doar că pleacă într-o excursie cu cortul. Și mie mi s-a părut ciudat, Yngve niciodată nu mi-a făcut impresia unui om îndrăgostit de natură. Dar m-am gândit că, de ce nu, o astfel de excursie e bine-venită, așa că…

Rasta ridică din umeri.

— Când a sunat?

— Chiar după ora opt, azi-dimineață, cred. Nu pot chiar să bag mâna-n foc. Oricum, încă nu băusem prima cafea pe ziua de azi.

— La naiba, mormăie Henning ca pentru sine, dar Anette îl aude.

— Ce s-a întâmplat?

Henning clatină din cap și îi șoptește încet de tot ca să nu audă Rasta.

— Sunt căutați de poliție și nimeni nu știe unde sunt.

— De ce? Credeți că…

Henning îi aruncă o privire scurtă. Tânăra înțelege imediat, se dă mai aproape și șoptește:

— Vreți să spuneți că știu că Stefan a ucis-o pe Henriette?

Henning știe ce vrea să spună, dar clatină din cap.

— Nu știu.

— Și acum au plecat? Au dispărut?

— Așa se pare.

Rămân așa o vreme, fără să spună nimic. Apoi lui Henning îi vine o idee. Se întoarce din nou spre Rasta.

— Cortul de pe terenul Ekeberg mai e acolo?

— Cortul pentru filmări? Da. Poliția a terminat cu el ieri, a spus că a făcut toate fotografiile și a strâns toate probele de care avea nevoie. A sunat cineva și a spus că putem să-l strângem.

Acolo trebuie să fie. Henning privește pe fereastră. Ploaia o să-l ude până la piele. Iar despre taxi nici nu se pune problema. Își ia casca.

— Vreți să vă duc eu?

Henning o privește pe Anette, surprins.

— Ai mașină?

— Da. De ce n-aș avea?

„Da, de ce n-ar avea?” se gândește Henning.

— N-ai niciun curs, niciun seminar?

— Cum spuneam, azi trebuia să mă întâlnesc cu Yngve, dar, cum nu-i aici…

Tânăra ridică din umeri.

— Iar dacă e în altă parte, iar dumneavoastră știți unde e și de ce, sunt dispusă să vă duc până acolo. Nu-i mare lucru. O fac cu plăcere.

Perspectiva e prea tentantă ca să-i reziste.

— Mașina e aproape?

— E puțin mai încolo, răspunde ea și arată cu degetul peste capul lui.

— OK. Să mergem.

63.

Reușesc să se ude până la piele pe cei câțiva metri dintre hol și parcare. Anette deschide mai întâi portiera din dreptul șoferului, urcă și descuie cealaltă portieră pentru el. Henning urcă în micul automobil Polo, albastru-închis, care pare a fi într-o formă bună, chiar dacă trebuie să fie vechi de cel puțin cincisprezece ani. Paradoxal, mașina nu miroase a nimic, ținând cont că aparține unei femei, dar ceva îi spune că Anette nu se prea dă în vânt după parfumuri.

Anette pornește mașina, pune ștergătoarele de parbriz pe viteza maximă și dă în marșarier. Când să bage mașina în viteză, se oprește și îl privește lung. Zgomotul ștergătoarelor se îmbină cu protestele motorului care așteaptă să se încălzească.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Henning oftează adânc. „Nu-i pot spune despre Stefan”, se gândește el. Nu-i în măsură să divulge o astfel de informație.

— Trebuie să vorbesc cu familia Foldvik.

— Cu amândoi?

— Da.

— De ce? Are vreo legătură cu Stefan? Sau cu Henriette?

Henning încuviințează din cap.

— Dar nu știu ce legătură. Și în ce fel.

„Cât se poate de enigmatic”, se gândește el. Și, din întâmplare, adevărat. Habar n-are ce se întâmplă sau ce să le spună, dacă și atunci când îi găsește. Dar instinctul îi spune că trebuie să-i găsească, și încă foarte repede.

— Anette, te rog, condu și nu mai pune întrebări. OK? Îți explic totul mai încolo. Acum însă n-avem timp de discuții.

Anette îl privește și lasă să treacă mai multe secunde. Apoi bagă mașina în viteza întâi și demarează. Henning spune o rugăciune în gând.

Coboară pe Fredensborgvei. „Ar trebui să-l sun pe Brogeland, se gândește el, să-i spun ce știu, dar nu pot. Nu acum".

Merg în tăcere. Ceea ce-i convine lui Henning, are timp să gândească. Anette conduce precaut, nu agitat, cu grijă și fără să apese de prea multe ori pe accelerator sau pe frână. Mașina urcă pe un drum lung și sinuos, pe lângă vechea Facultate de Științe Economice și restaurantul Ekeberg care e cuibărit mai sus, pe deal. Henning vede cum fiordul Oslo se întinde între insule, feriboturile din port; câteva ambarcațiuni particulare au ieșit în larg, în ciuda vremii îngrozitoare. Trec și pe lângă un biciclist amărât, căruia nu-i mai pasă când mașina lui Anette îl stropește din cap până-n picioare.

În timp ce ploaia cade potop, Henning se gândește la Stefan, și-l imaginează în cort, cu piatra ridicată deasupra capului, pradă furiei, oprindu-se abia atunci când Henriette rămâne fără viață, după ce o biciuiește și îi taie o mână. De unde vine atâta furie? Și unde își găsesc locul pedepsele *hudud*?

Își amintește de fotografia lui Stefan și de articolul despre el din biroul lui Yngve Foldvik. Și, după ce raportează ultimele evenimente la informațiile din articol, se dumirește.

Ei, drăcia dracului.

Le ia doar unsprezece, douăsprezece minute ca să ajungă de la Westerdal la Ekeberg. Henning vede cortul alb în clipa în care ajung pe teren. Îi spune lui Anette să oprească în stația de autobuz. Tânăra se conformează.

— Mulțumesc, spune el și deschide portiera.

— Dar…

— Ăsta nu-i un loc pentru tine acum, Anette. Du-te acasă. Mulțumesc că m-ai adus.

Anette dă să spună ceva, dar se răzgândește.

— Am să citesc despre asta mai târziu, spune ea și schițează un zâmbet.

„Poate”, se gândește el și coboară. Trântește portiera în urma lui. Ploaia curge șiroaie. N-are cum să scape de ea.

Se uită cum Anette se îndepărtează pe aleea de asfalt care traversează terenul în direcția școlii Ekeberg. Nu e nimeni afară, în curtea școlii sau pe terenurile de sport. Nu e nicio mașină parcată în apropierea cortului. Hm, face el, am greșit oare? Poate că nu sunt aici…

Se furișează spre cort și asta îi dă senzația că face un lucru ilegal, ca și cum ar fura mere dintr-o livadă. Dă să intre în cort, dar înțepenește. Un zgomot. O voce? Nu. Prin răpăitul intens al ploii aude un geamăt venind dinăuntru. Ciulește urechile. O singură persoană. Nu două. Privește peste umăr. Nu, nici țipenie de om.

„La naiba, Henning, își spune el. Ce faci după ce intri? Salut, sunt Henning Juul de la *123news.* Aș dori să vă iau un interviu, dacă se poate”.

La naiba! Se întoarce din nou. Terenul e pustiu. Ploaia bate cu putere în acoperișul cortului. Se uită la ceas. E trecut de prânz. Acum o oră trebuia să fie la secția de poliție. L-o fi așteptând Brogeland? Nu. Ar fi sunat. Ocupat cu interogatoriul lui Marhoni, cu moartea suspectă a lui Stefan și cu dispariția familiei Foldvik, Brogeland probabil că nici n-ar mai avea timp și de el.

„Intru, își spune el. Mă orientez la fața locului”.

Se apleacă, apucă fermoarul și trage de el dintr-o singură mișcare rapidă. Privește înăuntru. La început se întreabă dacă vede bine. Încet, privirea i se limpezește. Ingvild Foldvik ține un hârleț în mână. La picioarele ei sunt mai multe pietre, mari și mici. Femeia se uită la el cu ochii plini de groază. Henning se uită *la ea* cu ochii plini de groază.

Apoi vede groapa. În care e Yngve. Cu un semn roșu pe gât, de la un pistol Taser.

64.

Henning se silește să-și controleze respirația. Întinde mâinile. Din păr îi picură stropi de ploaie. Își șterge fața cu o mână și intră în cort. Aerul este înăbușitor. Ploaia nemiloasă lovește acoperișul care nu poate opri toată apa, o parte din ea prelingându-se înăuntru și căzând pe iarbă. Henning privește în ochii lui Ingvild Foldvik. Sunt larg deschiși și ficși. Lucesc și par din altă lume, o privire pe care Henning a văzut-o numai la nebuni.

— Ușurel, spune el și imediat își dă seama cât de absurd sună.

Femeia ține în mână un hârleț, la picioarele ei stă un morman de pietre, lui Henning nu-i trebuie prea multă imaginație ca să-și dea seama care-i sunt intențiile.

Ingvild Foldvik este mult mai slabă decât era când a văzut-o ultima oară. Era zveltă când a depus mărturie la proces, acum însă e aproape un schelet. Hainele atârnă pe ea ca un sac. A îmbătrânit cu cel puțin zece ani. Are pielea căzută. „E ca un strigoi”, se gândește el. Are dinții galbeni de-atâta fumat, iar părul a început să-i încărunțească. E legat la spate în ceva ce aduce a coadă de cal, șuvițe de păr ud îi cad pe fața palidă, suptă, cu pungi mari sub ochi.

— Ci… cine ești? se bâlbâie ea.

Henning privește spre Yngve. Are capul căzut pe o parte. Dar respiră încă.

— Mă numesc Henning Juul, răspunde el cu o voce cât se poate de stăpânită.

Își dă seama că numele nu-i spune nimic.

— Am scris despre cazul dumneavoastră. Înainte de a mi se întâmpla asta, spune el arătând spre fața lui, cu speranța că cicatricele îi vor atrage un strop de compasiune.

— Ce faci? Ce cauți aici?

Vocea ei e mai tăioasă acum. Henning se uită la Yngve.

— Oprește-te, Ingvild, spune el. Sunt sigur că în sufletul tău nu vrei să faci asta.

— Ba da, vreau! izbucnește ea. Pentru ce să mai trăiesc? Mi-a luat totul! TOTUL! Toată viața! E… e…

Mijește ochii, apoi începe să plângă fără să scoată vreun sunet. Lacrimile i se rostogolesc pur și simplu pe obraji. Apoi ochii încep să-i lucească din nou și se întorc spre soțul ei, plini de dispreț. Apoi femeia îl fixează cu privirea pe Henning. E ca și cum fața i-ar fi fost acoperită cu un văl.

— Știi ce l-a obligat pe fiul meu să facă? Știi cine e fiul meu?

Henning mai face un pas înainte.

— Stefan, spune el cu blândețe. Stefan a ucis-o pe Henriette Hagerup.

Femeia scoate un urlet de jale.

— De… de unde știi? întreabă ea suspinând.

Henning trage adânc aer în piept și se pregătește.

— Am citit scenariul lui Henriette Hagerup.

Femeia suspină și își dă părul din față. Henning se gândește ce să spună, cum să găsească o cale spre partea nevătămată a creierului ei. Forța brută n-ar ajuta la nimic, n-ar avea sorți de izbândă, dacă ar sări asupra ei și ar încerca s-o tragă afară din cort. Chiar dacă Ingvild Foldvik e doar un schelet, e un schelet care și-a propus ceva. Și, dacă ești îndeajuns de hotărât, poți realiza cam tot ce-ți propui. În plus, are și un pistol Taser.

— Dacă ești de acord, Ingvild, aș vrea să vorbim puțin despre scenariu, spune el cât mai calm cu putință.

— Ingvild, spune ea imitându-i vocea. Crezi că știi totul despre mine, ai? Jurnalist prăpădit ce ești!

— Stefan a ucis-o pe Henriette fiindcă soțul tău s-a culcat cu ea. Poate că o și iubea. El ți-a distrus familia. *Ea* ți-a distrus familia și a scris un scenariu care, pe alocuri, pe alocuri descria ce s-a întâmplat. Stefan însă a găsit și altceva în scenariu.

— Ce anume?

Henning îi aruncă o privire lui Yngve, care este în continuare inconștient.

— Stefan era atras de simbolism. *Codul Lui Da Vinci light,* așa i-a numit un ziarist scenariul, nu? Lui Henriette i s-a tăiat o mână. Nu era nimic despre asta în scenariul ei. Pedepsele *hudud* din legea *sharia* prevăd ca hoților să li se taie o mână. Henriette ți-a furat soțul.

Ingvild înfige hârletul în pământ. Dar nu aruncă nisip și iarbă în groapa în care se află soțul ei. Își acoperă gura cu cealaltă mână.

— Biciuirea la fel. Nici despre biciuire nu era nimic în scenariu. Dar filmul v-ar fi ridiculizat, pe tine și familia ta. Femeile n-au voie să facă așa ceva. Pedeapsa pentru o astfel de atitudine e biciuirea…

— Oprește-te! strigă ea.

În cort se lasă o tăcere de moarte.

— Te rog, oprește-te. Nu mai suport! Te rog, oprește-te.

Hârletul cade la pământ. Ingvild își acoperă fața cu mâinile. Henning înaintează fără ca femeia să observe. Cămașa verde a lui Yngve e îmbibată de sudoare. Ingvild se lasă să cadă. Henning nu face niciun gest, se uită doar cum femeia plânge, cu fața îngropată în palme. Rămâne așa o vreme, apoi își șterge lacrimile și ridică ochii spre el.

— Spuneai că ai scris despre cazul meu, începe ea cu o voce răgușită.

Își drege glasul și vede că Henning aprobă din cap.

— Deci știi că nemernicul ăla m-a violat și m-a crestat cu cuțitul. Am urmat un curs de autoapărare, am învățat tot felul de lucruri, dar niciodată nu m-am simțit în siguranță. Oriunde mergeam îi vedeam umbra, îi simțeam cuțitul lipit de gât, vârful cuțitului atingându-mi stomacul, atingându-mi…

Oftează adânc.

— Yngve m-a înțeles. Mi-a lăsat timp, n-a făcut presiuni. Dar s-a săturat să tot aștepte. Să aștepte…

Închide ochii și izbucnește din nou în plâns. Henning se apropie și mai mult. Acoperișul e la vreo doi metri deasupra capului. E un cort mare, douăzeci de oameni ar încăpea în el.

Femeia deschide iar ochii. Se privesc o vreme, dar Henning bănuiește că e singurul care vede ceva cu adevărat. Ochii femeii se schimbă, când pierduți, când strălucitori în clipa în care percep culoarea sau mișcarea. Apoi femeia dispare din nou într-o lume numai a ei sau într-un loc unde n-o mai poate atinge.

— Mi-am luat unul din astea, spune ea și scoate un mobil din buzunar.

Pare un telefon Nokia obișnuit.

— Așa ceva nu găsești în Norvegia.

Flutură mobilul în aer.

— E o combinație între un telefon mobil și un pistol Taser. Da, chiar se fac lucruri din astea. L-am cumpărat în Statele Unite pentru mai puțin de 200 de dolari. În ziua de azi toată lumea are mobil, nu? Oamenii umblă mereu la ele. Sună pe cineva, trimit un mesaj, vorbesc vrute și nevrute. Nu-l las deloc din mână și nimeni nu mă întreabă de ce. Dacă cineva încearcă să mă atace din nou, sunt pregătită. Opt sute de mii de volți, direct în corp. Zzzzzt. Te-asigur că te pune la pământ.

Henning se uită la Yngve, deși nu are nevoie ca să se convingă.

— Stefan știa că aveți așa ceva? A folosit pistolul tău, nu-i așa?

Femeia încuviințează din cap.

— L-a cerut cu împrumut?

— Nu. L-a luat într-o seară… adică în seara aceea. Eu mă culcasem deja. A doua zi mi-am dat seama că-l folosise, fiindcă mobilul nu era acolo unde îl lăsasem. Sunt foarte meticuloasă când vine vorba de lucrurile astea. Nu-mi scapă niciun amănunt.

— Ai avut o discuție cu el după aceea?

— Nu imediat. M-am trezit târziu, plecase deja la facultate. Dar am vorbit despre asta ieri după-amiază și… și…

Începe iar să plângă, dar continuă să vorbească.

— L-am întrebat ce-a făcut cu mobilul meu, de ce l-a luat, dar n-a vrut să-mi spună. Apoi a intervenit Yngve și discuția…

Clatină din cap.

— Stefan a dat drumul la tot ce ținea în el. Voia ca Yngve să recunoască tot ce-a făcut, să fie sincer cu el însuși și cu noi. Stefan aproape că nu mai știa ce e cu el, a vrut să se bată cu Yngve și, sub impulsul momentului, ne-a spus ce-a făcut, de ce mi-a luat mobilul și totul a…

Clatină iar din cap.

— A fost atât de urât. Atât de…

Se uită la soțul ei, care stă în continuare cu capul căzut pe o parte.

— A fost rău. Și…

Închide ochii.

— Ce s-a întâmplat după ce Stefan și-a mărturisit crima? Fiindcă era singur când a murit.

Ingvild oftează cu amărăciune.

— Nu-mi amintesc prea bine, cred că am ieșit în fugă din apartament, Yngve parcă mă zgâlțâia ca să-mi vin în fire, pe St. Hanshaugen. Spunea că mă caută de ore întregi. Cred că am mers pe jos până acolo. Sau am alergat, nu știu. Nu-mi amintesc. Iar când m-am întors…

Începe să plângă din nou, în tăcere. Henning o vede cum tremură, cu mâna la gură. Apoi ochii i se încețoșează. Privește drept în față, spre peretele cortului. Apoi, brusc, își recapătă luciditatea.

— Cum de-ai știut că suntem aici?

— Am vorbit cu cineva de la recepția facultății în dimineața asta.

— Cu Gorm?

— Nu știu cum îl cheamă.

— Cum de-ai…?

Henning ridică mâinile.

— A spus că Yngve a sunat ca să-l anunțe pe rector că plecați într-o excursie cu cortul. Rectorul nu era acolo, drept care tânărul a preluat mesajul. Am pus lucrurile cap la cap și mi-am zis că trebuie să fiți aici. A fost o pură întâmplare. Aveam sentimentul că totul se leagă de cortul ăsta, de groapa asta, spune el, arătând spre pământ. Și, din moment ce toată lumea vă căuta și erați de negăsit, m-am gândit că ați putea fi aici. Ținând cont că ați plecat într-o excursie „cu cortul", cum a spus Yngve.

Ingvild îl privește lung, apoi încuviințează din cap.

— Nu prea mi-aduc aminte ce s-a întâmplat ieri. Mi se terminaseră pastilele, cred că mi le luase Stefan, deci nu puteam să adorm. Mă îndoiesc că aș fi putut dormi chiar și cu ele.

Femeia are ochii injectați.

— De ce-ați venit aici?

— Ca să mă răzbun. În felul meu.

— Cum l-ai convins pe Yngve să vină cu tine?

— I-am spus că trebuie să vin aici, să intru în cort, ca să văd dacă pot înțelege ce-a făcut fiul meu. N-a fost doar o scuză. Chiar *trebuia* să fiu aici. Ți se pare ciudat?

Henning clatină din cap.

— Acum că sunt aici, mi se pare puțin straniu. Dar știu cum s-a simțit Stefan. Recunosc ura. Și, ca mamă, asta e o legătură pentru care sunt recunoscătoare.

Henning dă să spună ceva, dar fața ei se umple de dispreț și de furie. Până să reacționeze în vreun fel, până să o înșface de mână, femeia ia o piatră și o aruncă în Yngve. Îl lovește în umăr, Yngve tresare și se trezește; deschide ochii încet, înalță capul ușor, dar groapa e adâncă, nu se poate mișca prea mult. În cele din urmă, o vede pe Ingvild, apoi îl vede pe Henning și înțelege ce se va

întâmpla. Încearcă să ridice brațele ca să se apere, dar nu poate. Ingvild mai ia o piatră.

— Așteaptă! Ingvild, nu…

Yngve țipă, Henning pășește spre Ingvild ca s-o oprească, dar femeia îl vede, face ochii mari și ridică mobilul spre el, fluturându-l în aer, și apăsând pe un buton. Din pistol țâșnesc scântei, iar Henning se oprește și se retrage.

— Ce dracu' vrei să faci? urlă Yngve.

— *Tu* ai omorât-o pe *curva* aia! șuieră Ingvild. Da, tu, Yngve. Dacă te țineai departe de ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Tu l-ai omorât și pe Stefan, l-ai împins să-și ia viața…

— Ingvild, nu…

— Termină cu văicăreala! Mi se pare corect să vezi și tu cum e, aceleași pietre, aici, în același loc, să mori la fel ca amanta ta, *curva* aia…

— N-a fost…

— Tacă-ți gura!

Ingvild a luat altă piatră, face spume la gură și ochii îi scapără de ură. Henning nu știe cum s-o oprească; femeia își flutură mobilul ca o apucată, mereu ațintit spre el. „Oare să telefonez după ajutor?" se gândește el. N-are niciun rost, n-au cum să ajungă aici la timp. Pietrele sunt atât de grele încât una singură, bine țintită, ar putea însemna sfârșitul lui Yngve. Henning încearcă s-o convingă într-un fel, dar nu poate găsi cuvintele potrivite, nu poate găsi nimic, drept care își mută greutatea de pe un picior pe altul în iarba umedă. Apoi vede cum Ingvild ridică piatra deasupra capului și ținește.

— Fiindcă i-ai tras-o, nemernicule! Știu că nu ți-am mai fost soție de mult timp, am fost ca o nălucă după viol, dar ar fi trebuit să mă ajuți, ar fi trebuit să mă ajuți, om de nimic ce ești, n-ar fi trebuit să-mi batjocorești sufletul și, mai mult de-atât, mai mult de-atât, n-ar fi trebuit să-l aduci în pragul nebuniei pe fiul nostru. Știu, știu cum s-a simțit când a stat aici, ca și mine, cu piatra

deasupra capului, când a țintit în curva aia care a stricat totul.

— Dar nu m-am culcat cu Henriette! scâncește Yngve și închide ochii.

Henning ridică brațele, într-un efort inutil de a se apăra de ea, chiar dacă femeia stă la câțiva metri de el. Închide și el ochii și așteaptă să audă lovitura și țipătul.

Care nu vin.

Deschide ochii. Ingvild ține încă piatra deasupra capului, simțind că se înăbușă.

— Jur că nu m-am culcat cu Henriette!

Vocea lui Yngve sună jalnic, aproape ca un vaiet. Apoi Henning aude o mișcare în spate.

— Nu. Dar te-ai culcat cu *mine.*

Henning se răsucește pe călcâie. Și, pentru a doua oară în mai puțin de o oră, se uită direct în ochii lui Anette Skoppum.

65.

Dacă există Dumnezeu, atunci acesta tocmai a apăsat pe butonul de „pauză”. Henning rămâne cu gura căscată. Anette intră și îi privește pe rând.

— Îmi pare rău, Juul, spune ea. Am fost prea curioasă.

Henning se uită la ea fără să clipească.

— Tu… tu cine ești? întreabă Ingvild.

— Eu sunt femeia cu care s-a culcat soțul tău.

Tânăra rostește cuvintele direct, fără niciun fel de jenă sau de furie, ca pe un fapt divers. Iar Henning își dă seama că nu e singurul care a rămas consternat.

— Dar…, spune Ingvild cu o voce pierită.

— Înțeleg de ce Stefan a crezut că e vorba de Henriette. Adică, uită-te la mine, știu că nu arăt nici pe departe ca ea. Credeam că din scenariu reiese destul de clar cu cine s-a culcat soțul tău.

Anette se uită la Yngve. Acesta privește în jos, rușinat. O lacrimă i se rostogolește pe obraz. Părul lui, cât mai are, e năclăit de sudoare.

— Iar Henriette era o cochetă și jumătate, toată lumea știa asta. Dacă-și punea mintea, și papei de la Roma îi sucea mințile.

Acum toți se uită la Yngve, care oftează și clatină din cap.

— Nu ne-a fost deloc ușor, nici unuia dintre noi, după… după ce i s-a întâmplat soției mele. Nu fusese prea bine nici înainte, dar, după aceea, ei bine, după aceea a fost de-a dreptul imposibil să trăim ca soț și soție. De fiecare dată când mă apropiam de tine, Ingvild, te îndepărtai, te cutremurai când eu, soțul tău, mă apropiam de tine.

Yngve își privește soția.

— Contactul fizic era un concept necunoscut. Apoi am întâlnit o pe Henriette…

Yngve clatină iar din cap.

— Era frumoasă, plină de viață, deșteaptă și, da, cochetă, și nu neg că mi-a trezit niște sentimente pe care le credeam dispărute de mult. Dar n-am vrut să distrug încrederea dintre noi. La urma urmei, eram profesorul ei, îndrumătorul ei și nu puteam…

Foldvik se uită la ei pe rând. Ochii i se opresc asupra lui Anette. Henning își dă seama că Foldvik e plin de remușcări.

Anette mai face un pas înainte. Și ea e udă până la piele. Henning se întreabă de ce s-a întors. Îi înțelege curiozitate, dar de ce să lanseze o asemenea bombă?

Desigur! Pentru ca Ingvild să aibă o imagine de ansamblu asupra situației. Dacă și-ar fi omorât soțul pentru că a avut o legătură cu Henriette, adevărul – care s-ar fi aflat mai târziu – ar fi distrus-o definitiv. Cum să mai trăiești știind că fiul tău a omorât o femeie nevinovată, iar tu ți-ai omorât soțul fiindcă și-a adus fiul în pragul nebuniei?

Ingvild arată de parcă au lăsat-o puterile. Umerii i se lasă în jos, spatele i se încovoaie, ochii par că o să-i iasă din orbite. Henning se uită la Anette. E mult mai deșteaptă decât credea.

— Îmi pare rău, Ingvild, continuă Anette. N-am vrut să se întâmple așa ceva. A venit de la sine. Aveam ideea asta de mult timp, scrisesem o poveste destul de bună și am vrut să se uite și Yngve peste ea. Știam că o ajutase pe Henriette să-și vândă un scenariu casei de producție Spot the Difference și m-am gândit că poate mă ajută și pe mine. A fost de vină și alcoolul, nu neg asta, dar am stat de vorbă în biroul lui și…

— Anette, nu!

Yngve închide ochii. Anette ridică mâinile.

— Nu, n-am să spun mai departe. Vreau doar să-mi cer scuze. Pentru tot răul pe care l-am făcut. Dacă știam la ce se va ajunge, aș fi…

Vrea să termine fraza, dar se întrerupe. Și ea plânge acum. Se apropie de Ingvild, se apleacă și îi pune o mână pe spate. În clipa aceea, Ingvild ridică brațul. Henning observă prea târziu. Ingvild și-a scos mobilul și îl lipește de gâtul lui Anette. Zzzzzzt! Șocul o trântește pe Anette la pământ. Henning dă să sară asupra lui Ingvild ca s-o împiedice să-și verse ura asupra lui Anette. Aceasta zace inconștientă pe iarbă, cu fața în jos. Dar Ingvild îndreaptă mobilul spre el în timp ce se ridică de jos. Nu spune nimic, privește doar înainte, cu acea expresie pierdută, și lasă să-i cadă mobilul din mână. Mobilul aterizează chiar lângă Anette.

— Acum poți chema poliția, îi spune Ingvild pe un ton calm.

Privirea din ochii ei e indiferentă, searbădă. Henning se uită la ea îndelung, apoi scoate mobilul din haina udă de ploaie, șterge ecranul și vede că are semnal.

Îl sună pe Bjarne Brogeland.

66.

Brogeland ajunge repede la fața locului, împreună cu o echipă de polițiști. Henning o recunoaște pe Ella Sandland. Se aștepta să apară și figura impunătoare a inspectorului-șef Gjerstad, scărpinându-și mustața, dar nici urmă de el. Și nici de comisarul adjunct Nøkleby.

Polițiștii încep să examineze cortul centimetru cu centimetru. Sandland o scoate afară pe Ingvild. Alți polițiști încearcă să-l scoată pe Yngve Foldvik din groapă. Doi paramedici se îngrijesc de Anette. Brogeland se apropie de Henning ridicând din sprâncene.

— Trebuie să recunosc că stai bine la capitolul intuiție, Juul, spune el punându-i o mână pe umăr.

Henning nu e obișnuit cu complimentele și nici nu-i plac laudele, dar mormăie un „mulțumesc”. Simte că hainele i se lipesc de corp, drept care trage un pic de cămașă și de pantaloni.

— Sper că n-o ștergi din nou, continuă Brogeland zâmbind. Trebuie să discutăm pe îndelete, nu să schimbăm două vorbe la telefon.

— Mă găsești afară.

Nu mai plouă când Henning iese din cort în aerul proaspăt. Vântul e rece. De-abia acum își dă seama că obrajii umezi îi ard, dar vântul înghețat îi mai domolește din fierbințeală. „Sigur mă aleg cu o răceală”, se gândește Henning. E ud până la piele. Și ce dacă? Ce mai contează?

Își scoate mobilul și îl sună pe Iver Gundersen. Acesta răspunde imediat.

— Salut, Iver, eu sunt.

— Salut.

„Deci, Gundersen încă n-a aflat”, își spune Henning.

— Ești la treabă?

— Da.

— În fața computerului?

— Exact.

— Ce-ai zice de o știre bombă în exclusivitate?

Tăcere.

— O știre bombă?

— Exact. O știre bombă. Da sau nu. Dacă nu, sun pe altcineva.

Henning îl aude cum mormăie ceva nedeslușit.

— Nu… adică… da. Sigur că vreau o știre bombă. Unde naiba ești, ce se-ntâmplă?

Henning inspiră adânc vântul rece care bate dinspre nord. Excelent!

— Uite care sunt condițiile mele. Poți pune întrebări, dar nu de ce vreau așa, și nu altfel. Clar?

— Henning, eu…

— Clar?

— Dumnezeule, Henning, da, clar!

Henning rânjește. Acum își permite să-și râdă puțin de Gundersen.

— OK, pregătește-te, spune el.

Și începe cu titlul.

•

Henning se plimbă de colo colo în timp ce vorbește cu Gundersen și, din când în când, se uită pe furiș la Ingvild și la Yngve, în timp ce Brogeland și echipa lui iau declarațiile preliminare în fața cortului. Ingvild și Yngve Foldvik stau înfășurați în pături. Nu-i privesc în ochi pe polițiștii care le pun întrebări.

Nu privesc pe nimeni în ochi.

Când, în sfârșit, Brogeland îi face semn să se apropie, e trecut de miezul zilei. Zona s-a aglomerat pe teren, au sosit mașini cu ziariști și care TV, s-a strâns și un grup de privitori care se întreabă ce tragedie s-a mai întâmplat în cortul acesta. Henning le dă dreptate. Probabil că și el ar fi la fel de curios. Vor fi și mai șocați când vor citi *123news* puțin mai târziu, dacă Gundersen are destulă minte să ordoneze faptele cum trebuie.

— OK, să facem câțiva pași, spune Brogeland.

Henning se ia după el.

— Ce crezi despre toate astea? întreabă Brogeland.

— Cum adică?

— E sfârșitul civilizației, așa cum o concepem noi?

— Nu știu.

— Nici eu. Dumnezeule! exclamă Brogeland clătinând din cap. Îți dai seama ce fel de viitor mai au ăștia doi?

— Nu.

— Nici eu.

— Cum se simte Anette?

— O să-și revină repede.

— O duceți la spital?

— Nu-i nevoie.

Continuă să meargă. Deasupra lor norii se mișcă rapid. Temperatura scade. Henning simte că hainele nu i se mai lipesc de piele.

— Ați descoperit de ce-a murit Stefan?

Acum se întorc la cort. Brogeland clatină din cap.

— E prea devreme pentru un răspuns ferm, dar probabil că e vorba de o supradoză de pastile și alcool.

— Deci moartea lui nu mai e suspectă?

— Se pare că nu.

— Adică n-ați solicitat absolut toate analizele?

— Nu ține de mine, dar nu cred că asta e-n capul listei.

— Hm.

Henning privește în jur. Un operator de la TV2 își pune camera pe umăr. Un reporter își verifică notițele înainte de a-și repeta prezentarea, cu camera închisă.

— E destul de ciudat că Stefan era gol-pușcă, nu crezi? remarcă Henning după ce reporterul și-a terminat treaba.

Brogeland se întoarce spre el.

— Poftim?

— De ce crezi că Stefan era gol-pușcă?

— Nu sunt prea sigur. Știu că avea o chestie cu simbolismul. Poate a fost modul lui de a spune că s-a încheiat ciclul.

— Adică te naști gol și mori gol?

— Cam așa ceva.

„O interpretare rezonabilă”, se gândește Henning.

— Dar cum de știa Stefan că Henriette va veni pe teren în seara aceea? Și-au telefonat cumva?

— Parcă nu. Nu cred.

— Atunci de unde știa?

Brogeland cugetă câteva clipe.

— Poate aranjaseră mai de mult?

— De ce? Stefan n-avea nicio treabă cu filmul.

— Da, știu. Habar n-am. Oricum, chestia e că știa. N-o să aflăm niciodată răspunsul.

Henning încuviințează încet din cap. Întrebarea îl sâcâie, totuși. Nu-i plac puzzle-urile cu piese lipsă. Întotdeauna sfârșește prin a se uita la locurile goale.

— Ți-ai făcut o revenire pe cinste, spune Brogeland.

— Cum adică?

— Cu cazul ăsta. Ți s-a potrivit ca o mănușă, nu? Văd că-ți place să acționezi de unul singur.

Henning se uită la Brogeland și se întreabă de unde această schimbare de ton.

— Ce vrei să spui?

— Gjerstad mi-a spus despre tinerele alea din Nigeria, răspunde Brogeland, serios. Și despre articolul pe care l-ai scris, interviul cu ucigașul.

Henning înclină din cap și zâmbește. O, Gjerstad!

— Gjerstad ți-a spus toată povestea?

Henning așteaptă reacția lui Brogeland, în zadar.

— Ți-a spus că am făcut interviul și i-am oferit tipului publicitatea pe care și-a dorit-o cu o anumită condiție?

Henning așteaptă ca întrebarea lui să-și facă efectul.

— Ce condiție?

— Să nu mai ucidă nigeriene, de fapt să nu mai ucidă pe nimeni. E o mare iluzie să crezi că poliția poate stopa prostituția în Oslo. E ca și cum le-ai spune copiilor să nu mai mănânce dulciuri. Nu degeaba e considerată cea mai veche meserie din lume. Gjerstad ți-a spus câte femei a mai ucis după aceea?

Brogeland nu răspunde.

— Nu, bineînțeles. Și nici n-aveam cum să-l dau pe mâna poliției, fiindcă nu m-am întâlnit niciodată cu el. Am vorbit la telefon – de două ori – și de fiecare dată el a fost cel care a sunat. N-am încercat să aflu de unde sună fiindcă știam că ar fi o pierdere de vreme. În plus, a fost săltat de poliție câteva luni mai târziu. Pentru altceva.

Henning parcă-l și vede pe Arild Gjerstad, își aduce aminte de câteva contre pe care le-a avut cu el, de antipatia fățișă și de disprețul din ochii lui. „Oi avea eu prejudecățile mele, dar, pe lângă Gjerstad, sunt mic copil”.

— OK, eu…

— Las-o baltă.

— Dar eu…

— Lui Gjerstad nu-i plac jurnaliștii, Bjarne, iar pe mine mă antipatizează cel mai mult. Asta e situația.

— Dar să știi că eu…

— Las-o baltă. N-are importanță.

Brogeland se uită la el. Apoi încuviințează încet din cap, fără să spună nimic.

67.

Când, o oră mai târziu, sosește la birou, Henning simte imediat că s-a schimbat ceva. Da, e vineri și zilele de vineri își au starea lor de spirit, dar acum parcă ar fi venit Crăciunul mai devreme. Se vede în zâmbetul celor din jur, se aude în râsul lor sănătos, se vede în mișcările relaxate ale unei femei, când Henning urcă treptele pe lângă ea.

Pășește pe coridorul îngust și intră în chicinetă, unde cafetiera stă abandonată, stingheră. E puțin trecut de ora 15:00. Mai sunt încă destui oameni. Kåre Hieltland stă pe capul unui jurnalist în biroul de știri, cum îi este obiceiul.

— Henning! strigă el când dau cu ochii unul de celălalt.

Kåre îi dă jurnalistului câteva instrucțiuni și se repede în chicinetă. Henning face un pas înapoi, anticipând impactul cu Kåre, de teamă să nu-l dea jos. Heidi trece prin spatele lui Kåre. Îi vede, dar nu se oprește.

— Ai văzut articolul lui Iver? strigă Kåre cât îl ține gura.

— Ăăă, nu.

— A rezolvat cazul Hagerup! Lapidarea, tot tacâmul! Cred că în cortul de pe terenul Ekeberg s-au lămurit lucrurile, azi-dimineață! La naiba! Accesările site-ului nostru NU SE MAI OPRESC! Bravo, BRAVO!

Kåre izbucnește în râs și îi trage o palmă peste umăr, cât poate de tare.

— Vii cu noi după ce terminăm aici? Trebuie să sărbătorim!

Henning ezită.

— E vineri, pentru numele lui Dumnezeu!

— Vine și Iver?

Nu că ar conta, dar preferă să știe.

— Nu. E invitat la emisiunea *17:30* de la Radio 4. Trebuie să fie treaz! Pe urmă are un talk-show la televiziune, nu mai știu care, ha, ha.

În clipa aceea, Gundersen iese de la toaletă. Își șterge mâinile umede de jeanșii uzați, cam murdari, dar se oprește când îl vede pe Henning. Se privesc. Kåre strigă ceva, dar Henning nu-l aude. Se uită la Gundersen, care înclină din cap, precaut. În ochi i se citește recunoștința, combinată cu un amestec ciudat de respect și de uimire.

— Altă dată, îi spune Henning lui Kåre. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— A, nu! exclamă Kåre. Ce păcat!

Gundersen pornește în direcția lor, dar trece pe lângă ei fără să spună nimic. Ochii îi fug în toate părțile în timp ce se scarpină în barbă. Henning zâmbește ca pentru sine.

— Trebuie să plec, spune el uitându-se la Kåre.

— OK! Ne vedem luni!

•

Afară, după-amiaza e mai rece, mai nemiloasă. Se zgribulește. Tocmai se îndreaptă spre poarta neagră, întrebându-se unde o fi cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice, când aude o voce:

— Juul!

Se întoarce. E o voce de bărbat. Soarele i se reflectă în ochelari. Acum că Ray-Ban e aproape de el, Henning vede ce-a văzut și Gunnar Goma când s-a uitat pe vizor. Părul parcă i-ar fi fost pictat pe cap. În cercuri concentrice. Un lanț gros, lucios, îi atârnă de gât. Poartă o geacă de piele neagră, care mai mult ca sigur are niște flăcări pe spate.

— Vezi mașina de-acolo? întreabă individul arătând spre mașina neagră din fața porții. Du-te la ea. Dacă țipi sau încerci să faci ceva, o omorâm pe maică-ta.

Henning primește un ghiont convingător în piept. Pornește înainte, se uită într-o parte și-n alta, căutând fețe cunoscute, dar nu vede niciuna căreia

să-i facă vreun semn pe furiș. Simte cum îi pulsează carotida. Merge, dar nu simte pământul sub picioare.

„Acum ce dracu' fac?" se întreabă el.

Individul de la volan îl privește lung în timp ce se apropie de mașină. Își reazemă brațul stâng de geam. Are un deget bandajat. „Gunnar Goma are spirit de observație, nu glumă, se gândește Henning, deși nimic din atitudinea celor doi nu arată că ar fi poponari".

— Dă-i drumul, ordonă cel care se așază în spate, lângă Henning.

Mașina accelerează. Henning se lovește cu spatele de banchetă. Mașina huruie mulțumită, el însă nu se poate concentra asupra ei, a oamenilor sau a împrejurimilor. Din nou se gândește că ar trebui să alerteze pe cineva, să arate în vreun fel că a fost răpit, dar ce se va întâmpla cu mama lui? Și ce se va întâmpla cu el?

— Am pornit, spune șoferul.

Vorbește într-un microfon minuscul și are un receptor în ureche.

Ce faci atunci când vezi că nu mai ai viitor? Henning își pusese întrebarea asta de multe ori în ultimii doi ani, stând în umbră, simțind că umbra îl va înghiți. Nu există cuvinte de mângâiere ca atunci când era mic și mama lui îl săruta și-i spunea că nu-i nimic, că va fi bine, iar el știa că va fi bine; nu-i nimic! Liniștește-te, va trece și asta. Frica îl paralizează, precum gerul. Nu te mai ajută cu nimic dacă plutești pe marea blândă, Henning. Singurul care te poate ajuta ești tu.

Dar cum? Ce să faci? Ce să spui?

Nu merg mult și, înainte să-și dea seama unde se află, mașina dispare într-o spălătorie. Se întunecă în jur. Mașina s-a oprit, dar nimeni nu coboară. În urma lor, ușa se lasă încet în jos.

Henning simte un pistol în șale. Se aude icnind.

— Jos.

Se uită la arma vârâtă într-una dintre coastele lui.

— Jos, am spus.

O voce groasă. Henning deschide portiera și coboară pe o pardoseală de beton, udă. Miroase așa cum miroase de obicei într-o spălătorie. Un amestec de umiditate și de detergent, pe care nu-l poate recunoaște. Alte mașini nu mai sunt. Iar spălătoria nu e automată, ca atunci când îți conduci singur mașina și spălătoria face absolut tot, mai puțin spălatul mașinii ca lumea.

Portiera se trântește și zgomotul reverberează în jur. Oare de ce nu i-am spus nimic despre asta lui Bjarne, se întreabă el, de ce nu i-am spus că mai am o treabă neterminată cu BBB, că mi-au spart apartamentul și mi-au furat computerul, că mă urmăresc peste tot? Brogeland îl avertizase că tipii ăștia nu știu de glumă. Dumnezeule, chiar și Nora m-a avertizat!

„Nora, se gândește el. Oare am să te mai văd vreodată?”

Se deschide o ușă. Henning vede o cușcă de sticlă. Din care iese un individ, zâmbind.

— Henning! spune el de parcă ar întâmpina un prieten vechi.

Henning nu răspunde. Se uită doar la tipul zâmbitor din fața lui.

— Am multe nume, dar toată lumea îmi zice Hassan, spune el întinzând mâna.

Henning acceptă strângerea de mână. Puternică. Zâmbetul lui Hassan dă la iveală un dinte de aur în partea de sus, în timp ce restul dinților și gingiile arată impecabil. Poartă o vestă și un lanț de aur la gât. Henning privește tatuajele de pe brațele lui Hassan. Pe unul este o broască verde, pe celălalt, un scorpion negru. Broaștele trăiesc pe uscat și în apă. Noaptea preferă să stea pe uscat. Acolo vânează nevertebrate. În timpul zilei se ascund de animalele de pradă în locuri umbrite și umede.

Scorpionii apar mai ales noaptea. Și au o înțepătură ucigătoare.

Hassan își mângâie barba.

— Așadar, spune el dându-i ocol lui Henning, bănuiești de ce ești aici?

Henning arată spre hainele lui umede.

— Sper că nu sunt aici ca să fac un duș.

Hassan izbucnește în râs. Sunetul declanșează un ecou sec în jurul lor. Hassan își privește oamenii în timp ce continuă să vorbească.

— Mi-ai dat multă bătaie de cap, spune el fără să se uite la Henning.

Henning stă nemișcat, concentrându-se asupra propriei respirații. De-abia reușește să se controleze, în orice moment poate claca, poate pierde contactul cu pământul, se poate prăbuși. Gândurile i-au luat-o razna, încearcă să le ordoneze, dar este paralizat de o senzație copleșitoare de singurătate. Poate că așa i-a fost scris, se gândește el, asta îl așteaptă. Asta merită. Nimeni nu e de partea lui când stă pe buza prăpastiei.

„Nu-ți arăta frica, își spune. Nu-i lăsa să te vadă în cea mai jalnică ipostază, lipsit de onoare și de demnitate. Dacă tot mori, fă-o cu capul sus”.

Gândurile parcă-i dau aripi. Tocmai de aceea, spune:

— Mi-am dat seama.

Hassan se oprește.

— Zău?

— Da, n-a fost greu. Yasser Șah, unul dintre mardeiașii tăi, e căutat de poliție fiindcă l-a omorât pe Tariq Marhoni. Nu-i ușor să fii în pielea ta cu atâta agitație în jur. Ai văzut *Obsesia,* Hassan? Cu Al Pacino și Robert De Niro?

Hassan zâmbește, dar clatină din cap. Începe din nou să-i dea ocol.

— Un film clasic. Chestia e că, dacă vrei să fii un infractor de succes, nu trebuie să-ți umpli viața cu ceva la care nu poți să renunți în 30 de secunde,

dacă devine prea periculos. Iar tu n-ai nicio intenție să renunți, nu-i așa, Hassan?

Hassan râde scurt, dar nu răspunde.

— Și atunci avem o problemă.

Hassan se uită la Henning.

— Avem, adică amândoi?

— Bineînțeles, doar nu ești atât de prost ca să mă omori, doar fiindcă Yasser Șah nu și-a făcut treaba ca lumea.

Pașii lui Hassan se scurtează. Henning se hotărăște să vorbească înainte, pentru ca Hassan să vadă care-i sunt opțiunile.

— Yasser Șah se ascunde de poliție, poliția îl leagă pe fratele lui Tariq Marhoni de tine și nu-ți trebuie multă imaginație ca să-ți dai seama că de acum va face presiuni asupra ta. Vezi tu, Mahmoud Marhoni e pe punctul de a fi eliberat din arest. Inspectorul Brogeland mi-a spus asta acum o oră. Știi ce mi-a mai spus?

Henning nu așteaptă răspunsul.

— Mi-a spus că Mahmoud știe destule ca să te înfunde. Caz în care, ce crezi: e bine sau e rău să omori un jurnalist, chiar dacă acesta a asistat la asasinatul comandat de tine?

— O crimă în plus sau în minus nu mai contează, spune Hassan pe un ton răstit și se uită spre ceilalți căutând un semn de aprobare. În plus, nu te va găsi nimeni.

— Poate că nu. Dar dacă tu crezi că asta îți va face viața mai ușoară, te înșeli amarnic. Una e când voi, traficanții de droguri, vă dați în cap unul altuia. Cei mai mulți nici nu se sinchisesc de asta. Dar uciderea unui jurnalist – asta e cu totul altceva. Noi, jurnaliștii, nu suntem întotdeauna foarte simpatizați, nici pe departe, și mulți ți-ar spune cu dragă inimă că le e greață de noi, dar, în sufletul lor, cred că se bucură că existăm. Și, dacă cineva omoară un reporter sau îl face să dispară doar fiindcă își iubea prea mult meseria, va plăti cu vârf și îndesat, ascultă-mă bine. Poliția știe deja că

ești cu ochii pe mine și, dacă tu crezi că asta nu-i bine deloc, să vezi ce se va întâmpla de mâine încolo, când va începe să mă caute. Brogeland s-a oferit să mă apere de tine, dar am refuzat. Știi de ce? Fiindcă n-am nicio intenție să mă ascund sau să mă uit peste umăr tot restul vieții, dar și fiindcă nu cred că ești chiar atât de prost ca să-ți înrăutățești situația omorându-mă. Dar, dacă vrei să mă omori, Hassan, hai odată, nu mai sta pe gânduri. Mi-ai face un mare favor.

Vocea lui sună răgușit între cei patru pereți. Inima îi bate cu putere. Se uită la Hassan care se plimbă ca un leu în cușcă. Pantofii lui pleoscăie ușor pe pardoseala udă. Ceilalți nu-și scapă șeful din priviri.

— Ce-ai pățit la față? întreabă Hassan după o vreme.

Henning oftează. „Poate e bine că Jonas e aici acum, se gândește el. Băiatul meu drag". Și-amintește de saltul prin flăcări, cum a încercat să-i apere fața cu mâinile și cu brațele, cum părul i-a luat foc, arsurile și usturimea, ochii lui Jonas când l-a văzut, cum a încercat să stingă flăcările înainte de a-i înghiți.

Și-amintește cum stăteau în balcon, cum flăcările lacome îi goniseră din camera de zi, și-amintește cum Jonas l-a implorat din priviri să-l ajute, cuvintele pe care i le-a spus, cuvinte pe care nu le va uita niciodată: *Liniștește-te. Nu te teme. Am eu grijă de tine,* și-amintește cum s-au urcat pe balustradă, cum l-a prins de mână pe fiul lui, cum l-a privit în ochi și i-a spus că-i doar un salt mic și vor scăpa, dar era atât de frig, ploua de zile întregi, balustrada era alunecoasă, și-a dat seama imediat, dar s-a gândit că nu mai conta ce i se întâmplă atâta timp cât îl salva pe Jonas, trebuie să sar primul ca să-i amortizez căzătura, Jonas poate ateriza pe mine, nu contează atâta timp cât supraviețuiește și Jonas s-a opus, a țipat, a zis că nu vrea să sară, era prea speriat, dar Henning l-a

forțat, a ridicat vocea, i-a spus că dacă nu sar, vor muri, i-a promis că vor merge la pescuit în weekend, doar ei doi, după ce ajung jos și, în cele din urmă, Jonas a încuviințat din cap, vărsând lacrimi de vitejie, și-a luat inima în dinți, era băiat mare. Pe Henning îl usturau ochii, nu mai vedea bine, dar trebuia s-o facă, trebuia să sară primul, să facă tot posibilul ca să-și salveze fiul. S-a suit pe balustradă, s-a echilibrat, l-a apucat pe Jonas de mâinile tremurânde, l-a ridicat, l-a asigurat din nou că totul va fi bine, cuvintele acelea blestemate, dar, când a privit în jos, când a încercat să privească în jos, l-a apucat amețeala, totul a început să se învârtească, dinăuntru venea un miros de ars sau poate de la propria lui față, fumul ieșea în valuri pe ușa de la balcon, pe care o lăsase deschisă, dar era acum ori niciodată, trebuia să sară, a făcut un mic pas ca să se echilibreze și a descoperit că n-avea nimic sub picioare, balustrada dispăruse, ca și punctul lui de susținere, ca și copilul din brațele lui, Jonas, unde naiba e Jonas, nu vedea nimic, avea ochii lipiți, și a plutit, a căzut spre pământ, a anticipat impactul, l-a simțit chiar înainte de a se produce, și l-a acoperit un zid de întuneric și n-a mai văzut nimic, n-a mai simțit nimic, totul era întuneric, întunericul umplea totul.

Nu mai văzuse o asemenea beznă până atunci. Nu mai văzuse câte poate ascunde întunericul.

Dar a văzut atunci.

Jonas se temea de întuneric.

O, cât de mult l-a iubit pe Jonas.

Jonas.

— Apartamentul meu a ars din temelii, spune el încet. Ai copii, Hassan?

Hassan clatină din cap și pufnește disprețuitor.

— Și nici nu vreau să am.

Henning încuviințează din cap.

— Să terminăm odată, spune el, plin de seninătate.

E pregătit. Nu mai contează. Să vină eternitatea. Hassan se oprește chiar în fața lui. Scoate un pistol. Îl ridică, se asigură că Henning îl vede și i-l lipește de frunte.

Și acum întunericul revine, întunericul pe care l-a așteptat atât de mult, unde zorii nu apar niciodată, unde vocile tac, visele se opresc și flăcările sunt stinse. Vino. Du-mă pe tărâmul morților, dar, te rog, fă să mă aștepte cineva acolo.

Așteaptă pocnetul sau poate doar un zgomot slab, dacă Hassan folosește un amortizor. Henning se întreabă dacă va auzi ceva înainte ca sângele și creierii lui să împroaște pereții din jur. Moartea e groaznică, dar cel puțin te scutește de durere.

Presiunea din tâmplă dispare. Henning deschide ochii și privește în ochii lui Hassan. Hassan a lăsat arma jos.

— OK, spune el, și se apropie și mai mult de Henning. Dar, dacă poliția îl prinde pe Yasser și se ajunge la proces, iar tu ești singurul martor al acuzării, venim din nou după tine. Ai înțeles? Și s-ar putea să nu te mai plimbăm cu mașina.

Hassan face un pas înapoi și își trece pistolul peste gât într-un gest amenințător. Henning înghite în sec. Rămân acolo, privindu-se. Mult timp.

— Ai înțeles?

Henning dă aprobator din cap.

A înțeles.

— Deschide ușa, îi comandă Hassan unuia dintre oamenii lui, uitându-se în continuare la Henning.

— Dar…

— Executarea.

Omul merge cu pași târșâiți pe pardoseala de beton. Apasă pe un buton. Ușa scârțâie, dar zgomotul este amplificat de tăcerea din jur. Henning se uită la Hassan în timp ce spațiul se umple din nou de lumină. La fel de dur. Henning n-are nici cea mai mică urmă de îndoială că amenințarea lui Hassan e reală.

Ușa se ridică și se oprește cu un pocnet.

— Computerul meu, spune Henning. Mi-l dai înapoi?

Hassan îi face semn din cap unuia dintre oamenii lui, care se supune, deși îl dezaprobă din priviri. După câteva secunde se întoarce și împinge computerul în brațele lui Henning.

Când iese și merge din nou pe asfaltul uscat, o Alfa Romeo elegantă trece în viteză pe lângă el. Se întoarce și privește spre spălătorie. Ușa glisantă coboară încet. Ce priveliște ciudată. BBB acolo, laolaltă, urmărindu-l. Par duri. Necruțători. „Ar arăta bine pe coperta unui CD, se gândește el, pentru o trupă care își lansează albumul final”. Și totul în jur pare liniștit și pustiu când ușa se închide de tot, iar el nu-i mai vede.

68.

Cineva face sex. Când vâră cheia în broasca ușii de la apartamentul mamei lui, Henning își dă seama – spre marea lui ușurare – că zgomotul vine de la televizor. Slavă Domnului, e de la televizor! Și slavă Domnului că nu vine de la televizorul mamei, ci de la cel ai vecinului, Karl.

Karl este administratorul clădirii. Karl se dă în vânt după pornografie. Henning nu i-a spus nimic mamei lui, dar crede că administratorul îi cam face ochi dulci. Dacă ea va descoperi asta într-o bună zi, ceea ce e puțin probabil, Henning speră că nu-i va purta pică fiindcă, la vârsta ei, n-a împins-o în brațele lui Karl. Ceva îi spune că un asemenea aranjament ar fi un pic nelalocul lui, dar nu vrea să se gândească mai departe.

Ca de fiecare dată când își vizitează mama, aproape că se sufocă din pricina fumului de țigară. Tapetul ei e îmbâcsit de fum de Marlboro. Dacă s-ar încumeta cineva să-i spele tavanul, clăbucii de săpun s-ar face cafenii de nicotină și de gudron. Henning își dă seama cât de bine îi pare că s-a lăsat de fumat. Fiindcă apartamentul lui ar fi arătat exact la fel.

Ia pungile, pe toate șase, și intră în camera de zi. Aude radioul, n-are cum să nu-l audă, e deschis tot timpul. Christine Juul e în bucătărie, ca de obicei, și fumează. De-abia dacă își ia ochii de pe ziar când își vede fiul.

— Bună ziua, mamă! strigă el ca să acopere radioul.

Întoarcerea fiului risipitor. Dar nu-l așteaptă nicio îmbrățișare lacrimogenă. Mama lui se uită la pungi. Henning îi arată intenționat punga maro de la magazinul de băuturi alcoolice.

— Era și timpul, spune ea răgușit.

Henning îi ignoră remarca, intră în bucătărie și deschide frigiderul. Sticlele scot un clinchet. Știe că e sunetul ei preferat. Golește pungile: lapte, brânză, zahăr, pâine etc., și o privește pe furiș. Arată neschimbată. Poartă pantalonii pătați de fum, albi cândva, o bluză pătată de fum, galbenă cândva, și o haină tricotată, fiindcă e frig. Și e frig fiindcă aerisește apartamentul. Slavă Domnului, a deschis geamurile!

— Cum o mai duci? întreabă el.

— Prost.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva?

Femeia mormăie. „Era mai bine dacă-i vedeam fișa medicală înainte de a veni aici”, se gândește el și zâmbește în sinea lui.

La radio e o dezbatere. Îi ia un minut, cât vără cumpărăturile în frigider, ca să-și dea seama că mama lui ascultă *17*:*30*. N-ar trebui să fie surprins când aude vocea lui Iver Gundersen, dar simte o oarecare emoție. Ascultă ce spune prezentatorul:

> *Așadar, Iver Gundersen, ai rezolvat acest caz azi-dimineață. Ce crezi că se va întâmpla*? *Crezi că, de-acum încolo, Norvegia va acorda mai multă atenție* shariei?
>
> *Nu, Andreas, nu cred. Dar cred că cei mai mulți oameni vor înțelege că așa ceva nu va deveni un fapt comun în Norvegia, indiferent cât de mulți musulmani vor veni aici. S-ar putea ca lumea să înțeleagă mai bine ce înseamnă* sharia. *Cred că acesta va fi principalul câștig pentru noi toți.*

„Bravo”, se gândește Henning. Vrea să-i spună mamei lui să dea radioul mai încet, dar știe că n-o să vrea, drept care încearcă să facă și el zgomot. Se uită la ea cum încearcă, dar nu reușește, să scoată

dopul unei sticle de St. Hallvard. Îi ia sticla din mână și îi scoate dopul într-o clipită. Găsește un păhărel într-un dulap și i-l pune în față. „Poți să-ți torni și singură”, se gândește el. Și vede cum îi tremură mâna și cum toarnă pe alături. Fir-ar să fie cum îi tremură mâna!

Îl încearcă un amestec de compasiune și de furie. Oftează când o vede cum dă paharul pe gât. Femeia închide ochii, Henning vede cum lichidul vâscos îi încălzește cerul gurii, apoi gâtul, apoi pieptul. Și n-are nicio îndoială că acesta este cel mai bun moment al zilei pentru ea, poate chiar al ultimelor zile.

Prezentatorul emisiunii trece la știrea următoare.

> *Ministrul de Justiție, Trine Juul-Osmundsen, stârnește din nou controverse.*

Mama lui dă radioul mai tare. Lui Henning îi vine să țipe.

> *Ministrul de Justiție vrea să limiteze dreptul automat de a face apel în cazurile în care inculpatul a fost condamnat la mai mult de doi ani închisoare, invocând argumentul eficienței. Propunerea sa a fost întâmpinată cu ostilitate de mai mulți membri ai opoziției. Alături de noi în studio se află Karianne Larsåsen din Venstre, care consideră că…*

Mama lui reduce volumul. „Slavă Domnului”, se gândește el.

— Jurnaliștii naibii, mormăie ea.

Henning se oprește brusc, dă să spună ceva, dar se răzgândește. Ce rost ar avea? Închide frigiderul cu un gest de neputință și privește în jur. Firimituri de pâine amestecate cu scrum împânzesc podeaua.

În toate colțurile. Vede stratul de praf de pe televizorul din bucătărie. Camera de zi, în care mobilierul este alcătuit dintr-o sofa cafenie de trei locuri, o măsuță cu un taburet și o masă mare de lemn închis la culoare, are tapet hessian și pare curată, dar Henning știe prea bine ce e sub masă, printre firele covorului roșu, persan, sub canapea și sub măsuța televizorului.

Scoate aspiratorul dintr-un dulap de pe hol și îl pornește. Aspiră repede holul, baia mică și îngustă, dormitorul, apoi intră în camera de zi. Dă să scoată mușțiucul aspiratorului și să aspire praful din jurul șemineului, când privirea îi este atrasă de un obiect de pe polița de marmură.

Polița e înțesată de fotografii. Le-a văzut de o sută de ori până acum. Fotografii cu mama lui, când încă mai era mama lui, cu părinții lui în ziua nunții, cu Trine, cu Trine și soțul ei, Pål Fredrik, la nunta lor, cu Trine și Henning, când erau mici, pe plaja plină de pietricele de lângă cabana lor.

Și vede o fotografie cu Jonas.

O ia în mână și o privește atent. Jonas zâmbește la fotograf. A fost făcută în preajma Crăciunului. Își dă seama de asta după felicitările de sezon de pe peretele din spatele buclelor blonde ale lui Jonas, prinse de o panglică de mătase verde. În loc să alinieze toate felicitările pe poliță, le prindeau cu cleme de o panglică de mătase și făceau un fel de brăduț cu toate urările de bine.

Jonas avea trei ani în fotografie. Henning nu-și amintește cu ce ocazie a fost făcută fotografia, dar în zâmbetul lui Jonas se deslușește nerăbdarea cu care așteaptă Crăciunul. Privește lung fotografia, în timp ce aspiratorul huruie lângă el. Nu are putere să-l închidă.

Nu știe de când stă așa acolo, dar își dă seama că a trecut ceva vreme. Se trezește din transă când mama lui dă tare radioul, demonstrativ, ca să acopere zgomotul scos de aspirator. Destul, se gândește el, și pune fotografia la loc.

Dar nu cu fața în jos.

69.

După vizita de o oră la mama lui, cumpără o cutie cu baterii la preț redus. Când iese din magazin, vede cum parcul Sofienberg se umple de oameni fericiți care se bucură de ziua de vineri. Mobilul bipăie. Deschide mesajul și vede, spre marea lui surpriză, că e de la Anette.

Mai trăiți?

Henning zâmbește în sinea lui și scrie un răspuns.

De-abia. Sunt tentat să-ți pun aceeași întrebare. Cum te simți?

Continuă să meargă, cu mobilul în mână, în timp ce se uită cum oamenii așternpăturile pe jos, golesc coșurile cu alimente și desfac șezlongurile. Anette răspunde repede. Mobilul lui vibrează și bipăie în același timp. Patru bipuri scurte.

Ușor amețită, în rest bine.

Henning n-a fost niciodată scos din funcțiune cu un pistol Taser. Și speră că nici nu va fi. Dar e convins că Anette nu va uita experiența asta.

Trimite un alt mesaj:

Mie mi-e foame. Nu vrei să mâncăm ceva?

Apasă pe „trimite” și speră ca Anette să nu-i interpreteze greșit mesajul. Pur și simplu simte nevoia să vorbească despre ce s-a întâmplat. Și chiar îi este foame, de-abia dacă s-a atins de mâncare în ultimele zile.

Mobilul bipăie din nou.

Ba da. Eu mor de foame. Fontés în Løkka? Se mănâncă bine acolo.

Îi răspunde imediat.

Perfect. Ne vedem acolo.

Închide mobilul și iuțește pasul. „Are dreptate, își spune el. Se mănâncă bine acolo”. Și hotărăște că merită și o bere.

La urma urmei, e vineri.

•

Când sosește Anette, Henning e deja la a doua bere. Stă lângă șemineul în care un buștean se încinge ca un mic cuptor, în ciuda serii de iunie, și se uită la cei care urcă și coboară treptele ce duc la toaletă. Nu prea îi convine apropierea de buștean, dar era singura masă liberă.

Îi face semn. Anette îl zărește imediat și zâmbește în timp ce se apropie de el. Henning se ridică. Tânăra îl îmbrățișează.

A trecut ceva timp de când nu l-a mai îmbrățișat nimeni.

Se așază amândoi. Chelnerul, un ins înalt, brunet, cu cei mai albi dinți pe care Henning i-a văzut vreodată, apare într-o clipă și le ia comanda.

— Un burger Fontés cu bacon. Și cea mai mare halbă de bere pe care o aveți, spune Anette și zâmbește.

„Ce înseamnă să răsufli ușurat”, se gândește Henning.

— Și una pentru mine, spune el. Câte una la fiecare.

Chelnerul înclină din cap și pleacă. Ce exprimare stângace, își reproșează Henning. Se simte stingher. Chiar dacă intențiile lui sunt absolut onorabile, se simte de parcă ar fi la o întâlnire amoroasă. Un scenariu destul de incomod.

— Ei, a ieșit un articol bun? întreabă ea privindu-l cu atenție.

— Sigur. Cel puțin așa cred. Nu l-am scris eu. N-am avut puterea.

— Și l-ați pus pe un amărât s-o facă?

— Cam așa ceva.

— Dar e mult mai incitant să-l scrii singur.

— Credeam că vrei să ajungi regizor.

— Da, dar de multe ori cei mai buni regizori sunt și cei mai buni scenariști. Quentin Tarantino, de exemplu. Oliver Stone. Era să-l amintesc și pe Clint Eastwood, dar nu cred că scrie prea mult. Știați că Eastwood compune practic și muzica pentru filmele lui?

— Nu.

— Acum știți. O muzică foarte bună. Ceva spre jazz, cu mult pian.

Lui Henning îi place jazzul. Și pianul. Se privesc fără să spună nimic.

— Ce se va întâmpla cu filmul acum? întreabă el și imediat își reproșează că a adus vorba despre asta prea curând.

— Care dintre ele?

— Păi, amândouă.

— Se poate să schimbăm subiectul? Cea mai bună prietenă a mea e moartă, a fost ucisă de un nebun pe care regret că l-am cunoscut, și ultimul lucru la care vreau să mă gândesc acum e ce se va întâmpla cu filmul. Sau cu filmele. Pe moment nu vreau decât să-mi mănânc burgerul. De altceva nu-mi pasă.

Henning aprobă din cap. Anette se uită după chelner. Da. Contact vizual. Chelnerul înclină din cap și ridică mâinile a scuză.

— Bjarne te-a luat la întrebări?

— Da, m-a scuturat bine.

— Dar sper că s-a purtat frumos.

— A, desigur. Cu cele mai fine mănuși. Cred că mă mai cheamă, dar n-am nimic împotrivă. Înțeleg că trebuie.

Chelnerul le aduce mult dorita bere. Anette îi mulțumește, ia o înghițitură zdravănă și își linge spuma care i-a rămas pe buza de sus.

— Ah, ce balsam.

Henning ia halba lui și o agită bine. Apoi rămâne nemișcat o vreme.

— Eu l-am găsit, spune el brusc.

Nu știe de unde i-a venit propoziția asta. Pur și simplu i-a dat drumul.

— Pe Stefan?

— Da. Nu aveam ce căuta acolo, dar voiam să-i pun câteva întrebări lui Yngve. Familia Foldvik nu era acasă, dar am găsit ușa de la intrare deschisă și am…

Privește în jos.

— Ați intrat?

Henning ridică ochii și încuviințează din cap.

— I-ai vizitat vreodată?

Anette mai ia o înghițitură de bere.

— O dată. Trebuia să vorbesc cu Stefan… când a fost asta? Acum vreo șase luni. Am discutat despre scenariu.

— Pe care voiai să-l transformi într-un film?

— Exact.

— Și atunci a fost singura dată?

Anette soarbe iar din halbă și dă aprobator din cap.

— Ne-am trimis mesaje pe e-mail și ne-am mai întâlnit ocazional, când am discutat despre film. Care era o chestie de viitor. Ca tot ce ține de industria filmului. La început te întâlnești ca să stabilești o întâlnire și, când are loc întâlnirea, stabilești să te întâlnești altă dată, când vei stabili o nouă întâlnire.

Anette dă ochii peste cap. Henning zâmbește.

— De ce mă întrebați?

— A, de curiozitate.

— Pot să vă pun și eu o întrebare?

— Te rog.

— Ce vi s-a întâmplat?

Tânăra arată spre fața lui, spre cicatrice.

— A, despre asta.

Henning fixează masa cu privirea.

— Nu e nevoie să-mi spuneți, adaugă Anette cu blândețe.

— Nu, doar că…

Henning agită din nou halba.

— Nu de mult timp, câțiva oameni mi-au pus aceeași întrebare. Nu știu ce să spun fără să…

Se oprește și vizualizează iar balconul, ochii lui Jonas, își simte mâinile care brusc nu mai sunt acolo. Ca și cum ar fi într-o cameră antifonată, fără lumină. Ridică ochii spre ea.

— Poate altă dată.

Anette ridică mâinile într-un gest.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să…

— Nu, nu. Nu face nimic.

Anette îl privește îndelung, apoi soarbe din halbă. Beau amândoi în tăcere, se uită la cei din jur, la ușă, ori de câte ori se deschide, la flăcările din șemineu.

În sfârșit, Henning dă glas unei întrebări care îl frământă:

— De ce te-ai întors? De ce-ai intrat în cort?

Anette înghite și își înăbușă un sughiț.

— Cum v-am spus, eram curioasă. Mi-am dat seama că urmăriți ceva important. V-a trădat expresia. Ar fi trebuit să vă vedeți. Sunt obișnuită să născocesc tot felul de povești și am simțit că o poveste foarte palpitantă se desfășoară chiar sub nasul meu. Era prea tentant ca să nu mă întorc.

Henning înclină încet din cap.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să vă spionez.

— De cât timp erai afară, până să intri?

— Nu de foarte mult timp. Dar deja am discutat despre asta cu polițistul ăla, Brunlanes, sau cum îl cheamă.

— Brogeland. Scuză-mă, îmi vine greu…

E rândul lui să ridice mâinile spre cer.

— Îmi vine greu să mă adun după o zi ca asta.

Își rotește degetul aproape de tâmplă.

— Nicio problemă. Noroc!

Anette ridică halba. Beau amândoi.

— Pentru ce bem? întreabă el.

— Ca să nu se mai piardă nicio viață, răspunde ea și soarbe cu nesaț.

— Noroc.

70.

Cad de acord să nu mai discute despre familia Foldvik cât mănâncă hamburgerii creolezi cu bărcuțe de cartofi umpluți sau cum naiba se mai numesc. Lui Henning îi este atât de foame încât înfulecă pe nemestecate. Berea se așază deasupra, ca un strat de fermentare. Când, în cele din urmă, se ridică de la masă și achită nota de plată, se leagănă puțin.

Dar, la urma urmei, lui îi place marea.

— Mulțumesc pentru invitație, spune Anette când ies din local în seara de iunie.

A început să plouă din nou, cu stropi mici și repezi.

— Cu plăcere.

— Vreți câteva din astea? întreabă ea.

Henning dă drumul ușii, care se trântește în spatele lui. Anette îi întinde o pungă cu bomboane Knott.

— Sunt nemaipomenite după câteva beri.

Tânăra varsă câteva perle albe, cafenii și cenușii în palmă și le azvârle în gură. Henning zâmbește și spune:

— Te rog.

Întinde mâna și Anette i-o umple cu bomboane. Knott. „O, bomboanele copilăriei mele!” A mâncat destule de-a lungul anilor, dar nici nu vrea să se gândească de când nu le-a mai simțit savoarea. Ia una cafenie, plescăie din buze și înclină din cap spre ea.

— Trebuie să le mâncați pe toate odată. De-asta sunt atât de bune!

Henning privește cele șapte sau opt pastile, dacă le poate numi așa, și le duce la gură. Zâmbește. O pastilă scapă și i se rostogolește înapoi în palmă. Se uită la bomboana minusculă, rotundă și albă, în

timp ce mestecă, ronțăie și plescăie din buze. Seamănă cu o pilulă mică.

O pilulă mică, o pilulă mică, rotundă și albă.

Mică și albă…

La naiba!

Mestecă și înghite, fără să-și ia ochii de la Anette. Tânăra scutură punga, își toarnă alte bomboane în palmă și le azvârle și pe acestea în gură. Henning se uită la bomboane și își amintește ce-i spunea Jarle Høgseth, că diavolul stă în detaliu. E un clișeu uriaș, dar acum, stând acolo, privind bomboana albă, e ca și cum senzația ascunsă care îl urmărește de când a privit în ochii lipsiți de expresie ai lui Stefan, cârligul care i s-a prins de stomac, trage brusc și-l sfârtecă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Anette.

Henning a rămas fără cuvinte. O privește lung, amintindu-și de pudra albă de sub pantof, pilula mică, rotundă și albă de pe podeaua din dormitorul lui Stefan, cum forma și mirosul pilulei îi aminteau de ceva. Și-aduce aminte de draperiile care erau trase, de ușa care nu era închisă cum trebuie.

— Nu vă plac? întreabă ea, zâmbind în continuare.

Henning își dă seama că încuviințează din cap. Încearcă să vadă dacă ochii ei trădează ceva. Oglinda sufletului, unde poate fi găsit adevărul. Dar Anette nu face decât să-i întoarcă privirea. Henning se uită când la bomboane, când la ea.

— Alo?

Anette își flutură mâna în fața lui. Henning ține bomboana între degetul mare și cel arătător și o miroase.

— Ce faceți? întreabă Anette și chicotește, continuând să mestece.

— Păi…

Are vocea pierită, de parcă nu i-a mai rămas aer. Tramvaiul 11 intră în piața Olaf Ryes. Roțile scrâșnesc. E ceva între guițatul unui porc și zgomotul scos de un joagăr.

— Tramvaiul meu, spune Anette și dă să plece.

Îl privește scrutător.

— Mulțumesc pentru invitație. Trebuie să fug. Pe curând.

Zâmbește și dispare. Henning rămâne cu ochii după ea. Rucsacul îi saltă în spate. O vede cum urcă în tramvaiul alb-albastru. Când ușile se închid și tramvaiul pornește spre centrul orașului, Anette se așază la geam și se uită înapoi, spre el.

Ochii ei îl străpung ca niște colți ascuțiți.

•

Drumul până acasă îi ia o eternitate. De-abia își mișcă picioarele, trebuie să le silească să meargă înainte. Nu se poate gândi decât la zâmbetul lui Anette când a plecat, rucsacul care-i stătea strâmb și care-i sălta în timp ce tânăra alerga spre tramvai, abțibildurile cu numele unor locuri îndepărtate, exotice, dansând parcă în fața ochilor lui.

Retrăiește scena, iar și iar, în timp ce pantofii se târăsc pe asfalt, pocnind ca niște talgere. Zgomotul se înalță, prinde aripi și se face una cu ploaia, care a crescut în intensitate, în timp ce trece pe lângă coada din fața Vilei Paradiso. Cei dinăuntru mănâncă pizza, beau, zâmbesc, râd. Încearcă să se concentreze, își amintește de ochii lui Anette, de ușurarea din privirea ei, de satisfacția care i se citește pe chip, la doar câteva ore după ce a fost doborâtă la pământ de un pistol Taser. Și-l aude pe Tore Benjaminsen imitându-i vocea:

Ce rost are să fii un geniu dacă nu știe nimeni?

„Anette, gândește el. S-ar putea să fii cea mai isteață femeie pe care am întâlnit-o vreodată.” Simțind încă în gură gustul bomboanelor Knott, intră pe Seilduksgate, cu senzația că el și toți ceilalți au fost duși de nas.

71.

Senzația plăcută pe care a avut cu doar câteva ore în urmă a dispărut cu desăvârșire. Era vesel, mulțumit de sine, încântat că a făcut rost de o nouă sursă și că i-a aruncat un os lui Iver Gundersen.

Acum pașii parcă îi sunt de plumb.

Ajunge la blocul lui și se întreabă dacă Anette l-a făcut pe Stefan să creadă că se va sinucide și ea. Oare de aceea stătea el ghemuit la perete? Fiindcă Anette era întinsă lângă el, în patul acela îngust?

Dar de ce?

Din nou și-aduce aminte de Tore Benjaminsen care credea că, până la urmă, Anette e lesbiană, chiar dacă a avut câteva idile scurte cu bărbați. Poate că, pur și simplu, asta-i explicația, speculează Henning. Henriette a cochetat cu Anette, care și-a închipuit că Henriette chiar este atrasă de ea, ca să aibă surpriza de a fi respinsă de aceasta. Anette probabil că mai fusese părăsită până atunci, asemenea celor mai mulți dintre noi, dar nu și *respinsă.* Nu de o persoană pe care o iubea. Așa se face că, pentru prima oară în viață, și-a dat seama cât e de dureros. Linia subțire, periculoasă, dintre iubire și ură.

„O femeie deșteaptă", se gândește el amintindu-și ce a spus în cort: „Credeam că din scenariu reiese destul de clar cu cine s-a culcat soțul tău". Asta îl face să se întrebe dacă nu cumva scenariul a fost ideea lui Anette. Poate că *ea* a fost cea care a insistat să introducă și familia Gaarder, pentru ca lumea să creadă că Yngve a avut o aventură cu Henriette. Foldvik i-a spus lui Henning că scenariul a fost scris de Henriette, dar și că, probabil, Anette ar fi avut un cuvânt de spus.

„Dar când a început totul? se întreabă el. Când a prins planul ei contur?"

Și-aduce aminte ce-a zis Anette după prima ei întâlnire cu Stefan, după ce acesta a câștigat concursul de scenarii. Poate că roțile s-au pus în mișcare chiar în seara aceea? Poate că s-a hotărât să-i regizeze scenariul, să se apropie de el ca să-l poată manipula? Ea urma să fie femeia care-i împlinea visul. Și tot ce ține de industria filmului ia timp. Sunt întâlniri despre întâlniri despre întâlniri. Era relativ ușor să-l îmbrobodești pe Stefan și oricum acesta ar fi fost mort înainte de terminarea filmului.

Ce i-a spus, ce cuvinte a folosit ca să-i stârnească furia? A spus că femei ca Henriette transformă bărbații în violatori care distrug familii? N-ar fi fost prea greu să-l înfurii pe Stefan cu acest gen de retorică, dacă ținem cont prin ce-a trecut mama lui. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât devine mai convins că Anette l-a dirijat de la început și până la sfârșit. Ca un adevărat regizor.

Mai e convins și că amândoi – sau poate doar Anette? – au încercat să-l implice pe Mahmoud Marhoni trimițându-i SMS-uri de pe mobilul lui Henriette, exact ca în scenariu. Referirile la infidelitate și fotografia din e-mailul lui Henriette erau greu de explicat. Ar fi fost cuvântul lui Marhoni împotriva SMS-urilor unei femei moarte. Și nimeni n-ar fi pus la îndoială faptul că Henriette l-a înșelat. La urma urmei, era o cochetă notorie. Cea pe care o doreau toți. Inclusiv Anette.

Îl vede din nou pe Stefan, mort în pat, lipit de perete. Oare Anette i-a promis că-l va urma? Oare s-au înțeles să se sinucidă împreună? Cum de-a reușit să-l păcălească? Stefan n-a observat că pilulele ei erau altfel? De ce…

O clipă! Lui Henning îi vine o idee. Și, în aceeași clipă, descuie ușa de la intrare repede. Nu se mai sinchisește de corespondență, urcă treptele cu pași mari, ignorându-și durerea din șolduri și din picioare. Intră în apartament și își așază

laptopul pe masa din bucătărie. Se urcă pe scară cât de iute poate și înlocuiește toate bateriile, apoi își scoate haina și deschide un sertar din dulap. Caută printre chitanțe, meniuri de la restaurante orientale, lumânări, cutii de chibrituri, cutii de chibrituri diabolice, cărți de vizită, dar fără folos. Dă de o sticlă de rom, Bacardi, bravo, alte meniuri și acolo, sub scorul unei vechi partide de hochei pe care nu știe de ce l-a păstrat, găsește cartea de vizită. Știa el că n-o aruncase. O privește lung, vede numele dr. Helge Bruunsgaard tipărit pe cartonașul alb, lucios.

Își scoate mobilul, observă că bateria e pe sfârșite, dar speră că va ține cât va dura convorbirea.

Telefonul sună mult timp înainte ca dr. Bruunsgaard să răspundă. Henning simte că nu mai are aer când vocea cunoscută, plină de entuziasm și de optimism, spune:

— Tu ești, Henning?

— Salut, Helge.

— Ce mai faci? Cum e din nou la serviciu?

— A, bine. Ascultă, nu te sun atât de târziu într-o zi de vineri ca să vorbesc despre mine. Am nevoie de ajutorul tău, ca medic. Pentru un articol la care lucrez. Pot să te rețin câteva minute? Bănuiesc că ești în drum spre casă.

— Da, dar nu e niciun deranj, Henning. Sunt blocată în trafic, tocmai a avut loc un accident, așa că putem vorbi pe îndelete. Care-i treaba?

Henning încearcă să-și pună în ordine gândurile.

— Vreau să te întreb un lucru care ți se va părea puțin ciudat. Dar te asigur că nu e vorba de mine, nu trebuie să-ți faci probleme.

— Hai spune odată, Henning. Despre ce-i vorba?

Henning nu sesizează îngrijorarea bruscă din vocea lui Helge. Trage adânc aer în piept.

Și pune întrebarea.

•

Computerul se încălzește, deși nu cu prea multă tragere de inimă și, ca de obicei, nu se grăbește să se încarce. Henning măsoară camera cu pași mari în timp ce așteaptă ca toate programele preinstalate să fie pregătite, deși nu le va folosi deloc. Ceasul din colțul din dreapta sus al monitorului arată 21:01 când se așază și face dublu clic pe FireCracker 2.0. Din nou trece o eternitate până când programul se pune în mișcare. *6tiermes7* este online. Henning dă dublu clic pe nume. Fereastra se deschide imediat.

MakkaPakka:
Iubăreț?

Henning așteaptă răbdător până sosește răspunsul. Nici măcar *6tiermes7* nu poate fi în fața tastaturii tot timpul.

6tiermes7:
Nătăfleț.
N-ar trebui să fii în oraș acum, să sărbătorești evenimentul?

MakkaPakka:
Am și făcut-o. Nicio distracție.

6tiermes7:
Preferi să stai la taclale cu mine. Te înțeleg perfect.

MakkaPakka:
Mă frământă ceva.

6tiermes7:
Glumești. Chiar și acum?

MakkaPakka:
Acum poate mai mult ca niciodată.

6tiermes7:
Pare a fi ceva serios. Care-i problema?

MakkaPakka:
Unul dintre SMS-urile trimise lui Henriette Hagerup în ziua în care a murit venea din Mozambic. Știi cumva din ce localitate?

6tiermes7:
O clipă, să verific.

Degetele lui Henning așteaptă deasupra tastaturii, gata de atac. Trec câteva minute. Apoi *6tiermes7* revine.

6tiermes7:
O localitate numită Inhambane.

O altă piesă mare completează jocul de puzzle. E ca și cum spațiul acela gol la care a privit toată ziua se acoperă cu mare zgomot!

MakkaPakka:
Cazul nu-i închis.

6tiermes7:
Poftim!?

MakkaPakka:
Stefan Foldvik nu s-a sinucis. Anette Skoppum l-a omorât.

6tiermes7:
De ce crezi asta?

MakkaPakka:
Din mai multe motive. Prea multe întrebări fără răspuns. Am nevoie să-mi

mai faci câteva favoruri.

6tiermes7:
Cum ar fi?

MakkaPakka:
Probele pe care le-ați luat din camera lui Stefan… Bănuiesc că nu au prioritate maximă acum.

6tiermes7:
Așa e.

MakkaPakka:
Asta nu-i bine.

6tiermes7:
Doar nu crezi că am puterea să schimb prioritățile.

MakkaPakka:
Știu că n-ai. Îți spun doar ce trebuie făcut pentru rezolvarea cazului.

6tiermes7:
Dacă probele sunt cele care vor rezolva cazul, factorul timp n-are cum să fie esențial, nu?

MakkaPakka:
Nu, doar că, între timp, Anette ar putea să dispară. Vacanța de vară stă să înceapă. Dumnezeu știe ce loc îndepărtat va mai vizita de data asta. Deja a explorat jumătate de glob. Până terminați voi de analizat toate probele care ar arunca-o în închisoare, Anette poate dispărea oriunde.

6tiermes7:

Înțeleg care-i problema, dar nu pot face prea multe ca s-o rezolv. Trebuie să vorbești cu Gjerstad sau să mergi direct la Nøkleby. Încearcă să-i convingi. După aceea te pot ajuta și eu.

MakkaPakka:
OK, am înțeles. Dar mai sunt nişte lucruri cu care sigur mă poți ajuta.

6tiermes7:
Și anume?

Henning inspiră adânc înainte să înceapă să tasteze. Asta nu-l ajută prea mult să liniștească fiara care i se zbate năvalnic în piept.

72.

Ziua în care are loc înmormântarea lui Henriette Hagerup începe fără nori, senină și frumoasă. E luni. Henning Juul și-a periat vechiul costum. Se privește în oglindă. Își aranjează cravata neagră, nu-i place să poarte cravată, și își trece degetele peste cicatrice.

A trecut ceva timp de când nu le-a mai privit. Cu atenție. Dar, privindu-le acum, își dă seama că parcă sunt mai puțin vizibile. Ca și cum s-ar fi scufundat în el.

Inspiră adânc în baie, unde aerul e și acum cald și umed după dușul făcut în urmă cu o jumătate de oră. Lângă chiuveta plină cu fire de păr și cu spumă se odihnesc crema și aparatul de ras.

Înainte de plecare, verifică dacă și-a luat tot ce trebuie. „Cel mai important lucru pe care trebuie să-l iei cu tine este capul", spunea Jarle Høgseth. „Ceea ce ar putea fi adevărat, se gândește Henning, dar nu e o idee rea nici dacă ia mai multe obiecte ajutătoare". Trebuie să fie cu ochii în patru, chiar dacă în ultima vreme numai asta a făcut. A trecut în revistă toate discuțiile și toate întâlnirile pe care le-a avut. Dr. Helge și *6tiermes7* l-au ajutat extraordinar, oferindu-i noi piese pentru completarea puzzle-ului, dar încă nu știe dacă e suficient.

Speră să afle răspunsul în câteva ore.

•

Biserica Ris a fost sfințită în 1932. E o biserică frumoasă, din piatră, în stil romano-catolic. Clopotele, trei la număr, bat deja când Henning ajunge cu taxiul. Coboară și se alătură celor prezenți.

Intră în biserică și primește programul slujbei, cu numele și fața zâmbitoare a lui Henriette Hagerup pe copertă. Henning recunoaște

fotografia. Era pe altarul improvizat din fața colegiului, săptămâna trecută. Când a văzut-o și-a spus că avea o figură inteligentă. Se așază pe ultima bancă și se abține să se uite la cei din jur. Nu vrea să se uite la nimeni, nu vrea să discute cu nimeni. Nu încă.

Ceremonia e frumoasă, plină de demnitate, calmă și tristă. Vocea monotonă a vicarului umple biserica, însoțită de plânsete înăbușite. Henning încearcă să nu se gândească la ultima oară când a intrat în biserică, ultima oară când oamenii deplângeau pierderea unui copil, dar i se pare imposibil să pună stavilă gândurilor. Chiar și atunci când vicarul vorbește, Henning aude în minte acordurile din *Micul nostru prieten.*

După cincisprezece minute se ridică și pleacă. Atmosfera, mirosul, sunetele, hainele negre, fețele, totul îl duce în urmă cu doi ani, când stătea într-o altă biserică, pe banca din față, întrebându-se dacă va mai fi întreg vreodată, dacă va mai fi om vreodată.

N-a făcut niciun fel de progres, își dă el seama când iese din biserică. Îi este frică să se gândească la ce se va întâmpla, la viitorul lui, la ceea ce nu a terminat din prea multă suferință. Acum însă știe că mintea îi funcționează din nou, n-o mai poate ignora. „Nu mai pot continua așa, se gândește el, trebuie să scap de chinul ăsta, de bomba asta cu ceas care ticăie în mine; nu voi scăpa de ea niciodată, nu mă va lăsa să fiu înghițit de pământul primitor și să închid ochii cu senzația de împlinire.

Pentru că știu că am dreptate."

Își desface puțin nodul de la cravată și simte cum aerul proaspăt îi mângâie fața. Se îndepărtează de intrare. Vocea vicarului ajunge până la el prin ușile deschise. Un grădinar curăță un mormânt din apropiere, îl face să arate frumos. Henning o ia la întâmplare printre morminte. Iarba a fost tăiată de curând, e verde și deasă, și toți arbuștii sunt tunși cu grijă.

Se îndreaptă agale spre partea din spate a bisericii, unde pietrele funerare stau aliniate ca niște dinți. Se gândește că a trecut ceva vreme de când n-a mai fost la mormântul lui Jonas, dar, când o vede, își alungă gândul.

Anette stă în fața gropii dreptunghiulare unde va fi înmormântată Henriette Hagerup. Chiar și acum, Anette este cu rucsacul în spate. Simte cum îl cuprinde neliniștea când se hotărăște să se apropie de ea. Nu e nimeni în jur. Tânăra poartă o fustă neagră și un blazer negru pe deasupra bluzei, și ea tot neagră.

Anette se întoarce când Henning se apropie din spate.

— Deci nici dumneavoastră n-ați rezistat înăuntru? spune ea și îi aruncă un zâmbet.

— Salut, Anette, răspunde el, se oprește lângă ea și privește în groapă.

— Nu-mi plac înmormântările, începe ea. Cred că e mai bine să-ți iei rămas-bun așa, aici, înainte de a începe isteria.

Henning aprobă din cap. O vreme, rămân tăcuți amândoi.

— Nu mă așteptam să vă văd aici, spune ea, întorcând în sfârșit ochii spre el. Nu aveați altceva de făcut?

— Dimpotrivă. Sunt exact unde trebuie să fiu.

— Cum adică?

Henning mai face un pas spre groapă și o privește din nou. Și-amintește de poezia lui Kolbein Falkeid, pusă pe muzică de Vamp:

Când cade seara mă-mbarc liniștit
Și barca-i lăsată doi metri mai jos.

„Douăzeci și trei de ani”, se gândește el. Henriette Hagerup a trăit doar douăzeci și trei de ani. Oare a avut timp să simtă că-și trăiește viața?

Își vâră mâna în buzunarul de la haină.

— Ziceai că ți-ai amintit tot, spune el întâlnind privirea lui Anette.

Zâmbetul ei precaut se topește într-un spasm de frică în colțul gurii. Henning sesizează că vorbele lui au luat-o prin surprindere. Foarte bine, asta a și fost intenția lui. Așteaptă ca efectul dramatic să fie complet.

— Poftim?

— N-am înțeles de ce ai devenit brusc atât de serviabilă, de îndatoritoare. M-ai dus până la terenul Ekeberg, chiar în toiul unei furtuni. La momentul acela, moartea lui Stefan nu ajunsese la urechile oamenilor. Dar tu știai despre ea. Știai fiindcă ai fost ultima persoană care l-a văzut în viață. Știai fiindcă l-ai convins să-și ia viața.

Anette ridică din sprâncene.

— Ce dracu'…

— Nu-i așa că suferi de epilepsie?

Anette își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Pot să mă uit în rucsacul tău?

— Ce… nu!

— De obicei, epilepticilor li se prescrie Orfiril. Pun pariu că ai Orfiril acolo, spune Henning arătând spre rucsac. Sau poate l-ai terminat?

Tânăra nu răspunde, dar îi aruncă o privire care arată că a rănit-o profund.

— Tabletele de Orfiril arată exact ca acestea, continuă el și scoate o pungă de Knott din buzunarul hainei.

Scoate o pastilă mică, albă, și i-o arată.

— Pe Stefan îl luase deja gura pe dinainte, vorbise cu părinții lui. Vă așteptau ani grei de închisoare, pe amândoi. Și-atunci ai înțeles că exista șansa ca vina să cadă pe Stefan. Sau acesta a fost planul tău de la bun început?

— Ce dracu' tot spuneți acolo?

— Când l-am găsit pe Stefan mort în pat, am călcat pe una din astea, spune el și îi arată bomboanele. Orfiril amestecat cu alcool dă un

cocktail letal. Dar singurul care a luat Orfiril a fost Stefan. Tu ai înghițit un pumn de bomboane. Delicios! Oricum mâncai din astea tot timpul. Singura problemă cu bomboanele Knott e că uneori cad din pungă sau le scapi pe jos atunci când încerci să le înghiți cu pumnul.

Anette clatină din cap și ridică mâinile spre cer.

— Nu mai înțeleg nimic. Plec.

— Știu de ce m-ai dus pe terenul Ekeberg, spune el luându-se după ea.

Tânăra se întoarce și îl privește lung.

— Erai agitată. Știai că Stefan vorbise mai mult decât trebuia, ți-era teamă că le-ar fi putut spune părinților ce s-a întâmplat cu adevărat, le-ar fi putut dezvălui numele complicei. Nu l-ai putut întreba pe Stefan în după-amiaza aceea – ar fi mirosit că puneai ceva la cale, că pactul vostru privind sinuciderea era o cacealma, cel puțin în privința ta. De-asta te-ai oferit să mă duci cu mașina: așa ai găsit un motiv ca să fii acolo, ca să afli câte știu părinții lui. De-asta ai apărut în cort.

Anette își pune mâinile în șolduri. Dă să spună ceva, dar se oprește.

— Și ce spectacol ai oferit. Ți-ai dat seama că Ingvild nu știa cine ești. Erai în siguranță. Știai și că Ingvild a fost violată, îți spusese Stefan. Știai și că urmase un curs de autoapărare, că avea un pistol Taser și mai știai exact cum o să reacționeze dacă era atacată din spate. Așa cum ai făcut în cort. Ce gest plin de compasiune, să-i pui mâna pe spate, aproape de gât, ca să-ți manifești bunătatea, tu însă l-ai făcut fiindcă știai cum va reacționa Ingvild, că te va paraliza cu pistolul. Ce altă modalitate de a înlătura suspiciunile asupra ta decât aceea de a deveni următoarea victimă, chiar dacă supraviețuiești?

Anette îi evită privirea. Henning își dă seama că tot ce spune e adevărat, deși tânăra disimulează foarte bine. E convins că Anette a fost în apartamentul familiei Foldvik de mai multe ori. De

asta a și tras draperiile. Știa că îi putea vedea cineva din stradă, din apartamentele de vizavi, știa și că familia Foldvik are vecini curioși. De fiecare dată când se deschidea ușa din față, perdelele doamnei Steen se mișcau ușor. Tocmai de aceea, ușa din față era ușor întredeschisă, nu închisă de tot. Pentru ca nimeni să n-o poată vedea sau auzi.

Anette se scarpină pe obraz și își îndepărtează o șuviță de păr care i-a intrat în ochi.

— După ce-ați ucis-o pe Henriette, ai încercat să-i implici prietenul, un om care câștigase inima lui Henriette. Ai încercat să arunci vina pe el, exact ca în scenariu, ca să scapi tu. Planul nu ți-a reușit pe deplin, dar, odată cu eliminarea lui Stefan, după ce-a vorbit cu părinții lui, nu mai aveai de ce să-ți faci griji. Ai crezut că te-ai gândit la toate, Anette, dar câteva lucruri tot ai omis.

Henning se oprește tot de dragul efectului dramatic, pe care însă ea nu pare să-l perceapă. Anette îl privește inexpresiv.

— Stefan… De unde știa Stefan că în seara aceea Henriette va fi în cort?

Henning așteaptă răspunsul lui Anette, care însă nu vine.

— Nici în ziua aceea, nici în seara aceea nu s-a trimis vreun SMS de pe mobilul lui Stefan pe mobilul lui Henriette. Și nici invers. Știu pentru că am verificat.

Tânăra nu face nicio mișcare, pur și simplu se uită la el. Pe față nu i se citește nimic și respirația ei este la fel de regulată. Henning se îndreaptă de spate.

— Dar, în după-amiaza în care a murit, ai fost sunată de pe telefonul lui. Convorbirea a durat 37 de secunde. Atunci ți-a spus că a vorbit cu părinții lui? De aceea ai trecut pe acolo? Ca să limitezi riscul?

Anette tace în continuare. Henning își amintește ce i-a spus tânăra, în fața facultății, că Henriette o anunțase că îi va trimite *O castă sharia* lui

Foldvik, prin e-mail. *6tiermes7,* sau altcineva de la poliție, a verificat mesajele lui Henriette și a constatat că scenariul nu fusese expediat. Yngve nu mințea. Stefan nu avea cum să găsească scenariul acasă. L-a citit numai dacă i l-a arătat sau i l-a dat Anette.

Henning o privește atent. Armura ei pare la fel de impenetrabilă.

— Te întreb din nou: de unde știa Stefan că în seara aceea Henriette va fi în cort?

De data aceasta nu mai așteaptă răspunsul.

— De la tine. Deja erai înțeleasă cu Henriette să vă întâlniți acolo. Altfel de ce-ar mai fi plecat din apartamentul prietenului ei? Trebuia să plece fiindcă era vorba de ceva important, ceva aranjat din timp. Mai ales că a doua zi începeau filmările.

Anette nu reacționează în niciun fel.

— Ce i-ai spus lui Stefan în seara aceea? continuă el, indiferent la mutenia ei. Că ai s-o sperii puțin? Așa l-ai convins să aducă pistolul mamei lui?

Chiar dacă Anette nu spune nimic, Henning este sigur că Henriette a rămas surprinsă când a văzut că Stefan apare în cort alături de Anette. Nu așa se înțelesese cu ea. Dar Stefan încă mai credea că Henriette era femeia cu care tatăl lui avusese o legătură. Ceea ce era perfect pentru Anette. Iar groapa fusese deja săpată pentru filmările de a doua zi dimineață.

— Tu ai aruncat prima piatră sau l-ai provocat pe el s-o omoare?

Henning așteaptă ca Anette să recunoască într-un fel sau altul, dar tânăra rămâne la fel de impasibilă.

— Ai plănuit crima foarte bine. Și, ca să-l implici pe Marhoni și mai mult, i-ai trimis lui Henriette un e-mail chiar în ziua în care voiai s-o ucizi. O fotografie. Henriette îmbrățișând un bărbat mai în vârstă. Pun pariu că bărbatul din fotografie e Yngve.

— Nu i-am trimis nicio fotografie cu Yngve, izbucnește Anette.

— Nu. Nu tu. Ai pus pe altcineva s-o facă.

Henning arată spre rucsac.

— Inhambane.

Tânăra întoarce capul, dar își dă seama că nu poate vedea abțibildul spre care arată Henning. Pe un fundal alb înconjurat de o inimă roșie stă scris cu negru *Inhambane.*

— Inhambane e un oraș din sudul Mozambicului, în golful Inhambane. Plaje extraordinare. În ziua în care a fost ucisă, Henriette a primit un e-mail dintr-un internet-café din Inhambane. Din același loc de unde, la puțin timp după aceea, i-a fost trimis un SMS în care i se spunea să-și verifice corespondența. Asta în timp ce Henriette era în compania lui Mahmoud Marhoni.

— Și ce?

— Și ce? Vrei să spui că e doar o coincidență faptul că ai un abțibild cu Inhambane pe rucsacul tău? Ai fost acolo, Anette. Probabil că ai și prieteni acolo. Inhambane nu e chiar una dintre primele zece destinații ale lumii.

Anette nu spune nimic.

— Necazul atunci când ai un complice e că niciodată nu poți fi sigur că-și va ține gura. De asta erai speriată prima dată când ne-am întâlnit. Te temeai că Stefan se va da de gol, *te* va da de gol, că nu va fi în stare să suporte ceea ce-ați făcut împreună. Și aveai dreptate. În consecință, l-ai convins să-și ia viața.

Pe fața lui Anette flutură un zâmbet enigmatic, apoi tânăra revine la expresia indiferentă.

— Haideți să vă spun ceva despre Henriette, începe ea. Henriette nu era chiar atât de deșteaptă. De la moartea ei, toată lumea se întrece în a spune cât de talentată era, ce minte brici avea.

Vocea i se întunecă.

— Adevărul e că era o mediocră. Am citit scenariul pe care l-a vândut. Nu era chiar atât de bun. *Control + Alt + Delete*? Ce titlu e ăsta? Schimbările ingenioase de situație din scenariul ăla sunt opera mea. Dar credeți că mi-ar fi recunoscut contribuția?

Anette pufnește disprețuitor.

— De asta ai promis să-i continui munca, după cum ai scris în mesajul acela. Credeai că ai anumite drepturi asupra scenariului, asupra schimbărilor ingenioase de situație. Ai luat deja legătura cu Truls Leirvåg?

Anette râde scurt și apoi încuviințează din cap.

— Ar trebui să facem un film împreună. Aveți o imaginație nemaipomenită. Dar și dumneavoastră ați uitat ceva, spune ea.

Se apropie de el și șoptește:

— Cele două persoane care pot dovedi ce-ați spus până acum…

Tânăra face o pauză dramatică. Răceala din ochii ei îl lovește ca o palmă de gheață peste față.

— Sunt moarte.

Anette face un pas înapoi. Apoi zâmbește din nou. Un zâmbet scurt, șiret.

— Și ce dacă găsesc bomboane în camera lui Stefan? continuă ea. Ce dovedește asta? Că a avut un musafir căruia îi plac dulciurile? Și ce dacă m-a sunat în după-amiaza aceea? Urma să-i regizez filmul. Țineam legătura. Nimic din toate astea nu dovedește că eu i-am ucis pe Henriette și pe Stefan. Absolut nimic!

— Ai dreptate. Poliția poate dovedi doar că ai încercat să-l incriminezi pe Mahmoud Marhoni, dar…

— Ce dovezi aveți? Un abțibild de pe rucsacul meu?

— Nu dovedește prea mult, dar, dacă pui mai multe chibrituri unul lângă altul și le dai foc, te alegi cu o vâlvătaie destul de serioasă. După ce-i dau inspectorului Brogeland tot ce-am descoperit,

el și colegii lui vor revedea tot ce-ai spus și-ai făcut în ultimii ani. Îți vor întoarce viața pe toate fețele, îți vor citi toate e-mailurile, SMS-urile, chitanțele și facturile, ca să te poată lega de o crimă și de o moarte suspecte. Și, după ce e gata raportul toxicologic și poliția află că în cadavrul lui Stefan a fost găsit Orfiril, dovezile indirecte vor fi atât de evidente încât nu știu ce te va putea salva de la închisoare. O bomboană. După cum prea bine ai spus, nu constituie o probă, dar adu-ți aminte de procesul Orderud. Patru persoane au fost condamnate la închisoare din cauza unei șosete.

Anette nu răspunde. Henning o privește și încearcă să-i imite zâmbetul de gheață.

— Ce rost are să fii un geniu dacă nu știe nimeni? spune el imitându-i acum vocea.

Tânăra ridică ochii spre el.

— La un moment dat, toată lumea dorește să i se recunoască meritele. Vrem aplauze. Așa sunt oamenii. De asta mi-ai și dat scenariul. Voiai să înțeleg. Și înțeleg, înțeleg că tu ai pus la cale totul și sunt extraordinar de impresionat. Dar nu vei primi aplauze. Nici de la mine, nici de la altcineva.

Anette îl privește fix. Henning se întoarce și vede cum cortegiul funerar părăsește biserica.

— Cum spuneai, Anette, isteria e pe cale să înceapă.

Tânăra izbucnește în râs.

— Vai de mine, spune ea, ba clătinând, ba încuviințând din cap, alternativ.

Din nou se apropie de el. Îi ia bomboana din mână și și-o aruncă în gură.

— Știți cine m-a învățat că au gustul cel mai bun când le mănânci pe toate odată?

Anette suge pastila demonstrativ.

— La cât de deștept sunteți, sigur vă dați seama, spune ea, fără să-i mai aștepte răspunsul.

Tânăra îl privește îndelung. Apoi zâmbește din nou și trece pe lângă el, îndreptându-se spre cortegiul funerar. Henning o urmărește pe Anette

cu privirea în timp ce pășește agale prin iarbă, pe lângă cortegiu, se uită la oameni, salută din priviri spre câteva cunoștințe, fără să li se alăture. Își continuă drumul, fără să se grăbească. De parcă n-ar avea nicio grijă pe lume.

„Și poate că are dreptate", se gândește Henning, când Anette dispare din raza lui vizuală și cimitirul se umple de oameni în haine cernite. Faptul că ea a pus la cale și a îndeplinit planurile care au dus la moartea a două persoane chiar ar putea fi imposibil de dovedit. Fiindcă Anette nu a recunoscut nimic, nici astăzi, nici în cortul de pe terenul Ekeberg, iar probele sunt, în cel mai bun caz, indirecte.

Jarle Høgseth spunea: „Infracțiunile rareori sunt livrate poliției într-un ambalaj multicolor". Uneori totul e foarte simplu: Probele vorbesc o limbă neechivocă, făptașul își recunoaște vina, fie pe loc, fie datorită probelor prezentate de-a lungul interogatoriilor; sau, în cadrul procesului, versiunea prezentată de procuror contrazice clar explicațiile date de învinuit. Așa se desfășoară lucrurile și așa se vor desfășura mereu.

Dar important este că a aflat adevărul. L-a văzut în ochii înghețați ai lui Anette. Și multe se pot întâmpla în cursul unei anchete. Pot apărea probe noi, martori care depun mărturii ce aruncă o lumină nouă asupra faptelor lui Anette. Tânăra va trebui să răspundă la o mulțime de întrebări și e greu să dai răspunsuri coerente, iar și iar, unor întrebări complexe, oricât de inteligent ai fi.

•

Henning rămâne în cimitir cât ține înmormântarea. Nu ridică privirea, nu ascultă ce se spune; ascultă doar când se cântă:

Ajută-mă, Doamne, să murmur ăst' cântec
Pentru ca inima să-mi mai reziste o clipă, o zi.
Din aproape-n aproape,

Până s-ajung în împărăția Ta cea bună.

Scrâșnește din dinți și alungă amintirile, durerea, chiar dacă îl vede pe Jonas tot timpul. Simte că, în sfârșit, poate spune adio. N-a fost pregătit până acum. Atunci nu putea fiindcă pur și simplu nu putea, nu voia să accepte că niciodată Jonas nu-l va mai trezi dimineața, la ivirea zorilor, că niciodată nu se va mai cuibări lângă el ca să aștepte așa până începea programul TV pentru copii.

„E greu să fiu recunoscător pentru tot ce-am avut, se gândește el, e greu să-mi amintesc fiecare zi, fiecare clipă, în loc să jelesc ce nu va fi niciodată. Dar, dacă mă pot convinge că cei șase ani cât a trăit Jonas au fost cei mai frumoși din viața mea, e un început.

Nu pare mult, dar e un început."

Evită să-și exprime condoleanțele după ce barca vieții lui Henriette e lăsată doi metri mai jos. Știe că nu poate face așa ceva, nu are puterea să-i întâlnească părinții și restul familiei fără să se identifice cu ei. Nu vrea să-și înăbușe durerea fiindcă trebuie s-o simtă și el. Dar nu aici. Nu acum.

Va veni și vremea ei.

O clipă, o zi, din aproape-n aproape. Până când Jonas va ajunge-n „împărăția Ta cea bună".

73.

Când ajunge acasă, aude muzică din apartamentul de sus. Se oprește în fața ușii de la intrare. Arne Halldis ascultă operă. Henning recunoaște numaidecât aria. „Nessun Dorma” din *Turandot* de Puccini. Aria preferată a lui Henning. Vocea inconfundabilă a lui Luciano Pavarotti umple scara:

Ma il mio mistero è chiuso in me
il nome mio nessun saprà!

„Arne Halldis e un tip polivalent”, se gândește Henning. Sau poate că e un mare escroc sentimental, care se folosește de poezie și de operă ca să seducă femeile. Poate tocmai de aceea Gunnar Goma îl apreciază atât de mult.

No, no! *Sulla tua bocca la dirò*
quando la luce splenderà!

Arne Halldis dă volumul mai tare pe măsură ce aria se apropie de apogeu:

All’ alba vincerò!
vincerò, vincerò!

Muzica se înalță, trece prin pereți, prin beton, prin lemn și prin ghips, și îl izbește pe Henning direct în frunte, pătrunzându-i în craniu, invadându-l; se înroșește la față și, fără să-și dea seama ce se întâmplă, lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Le simte cum se rostogolesc peste cicatrice și, brusc, începe să plângă.

De la Cel-la-care-nu-se-gândește numai Cea-la-care-nu-se-gândește l-a mai făcut să plângă. „E puțin ciudat să-mi gust propria sare”, se gândește

el, după atâta timp, știind că muzica lui Arne Halldis l-a adus în starea asta.

Dar nu-l surprinde că muzica l-a făcut să plângă din nou. Și simte pornirea de a cânta puțin și el. Dar nu e sigur că are curajul.

Intră în timp ce aplauzele se pierd și se face liniște în jurul lui. Înlocuiește bateriile din detectoarele de fum, se așază pe canapea și deschide laptopul, care se trezește la viață. După câteva secunde găsește semnalul wireless, iar Henning încarcă FireCracker 2.0. *6tiermes7* răspunde aproape imediat.

6tiermes7:
Am o mare curiozitate. Cum a mers?

MakkaPakka:
Cum era de așteptat. A negat totul.

6tiermes7:
Deșteaptă fată.

MakkaPakka:
Cea mai deșteaptă din câte-am întâlnit.

6tiermes7:
Ai reușit să înregistrezi ceva? *Ceva de care să ne putem folosi*?

MakkaPakka:
Încă n-am ascultat înregistrarea, dar mă îndoiesc că ar fi ceva.

6tiermes7:
Asta e. Ai făcut tot ce-ai putut. Acum trebuie să ne lași pe noi să facem restul.

MakkaPakka:
Am să încerc.

6tiermes7:
Sper că nu vrei să începi o altă anchetă?

Henning cugetă în timp ce cursorul clipește în fereastra lui. Ceva s-a întâmplat cu el în ultima săptămână. Deși trei oameni au murit și familiile lor sunt distruse pentru totdeauna, lui i-a prins bine munca. Anette n-a mărturisit, amenințările lui Hassan nu pot fi trecute cu vederea, Henning însă și-a demonstrat că încă mai poate. Micile celule cenușii s-au trezit din nou la viață.

Își privește degetele înainte să tasteze cuvintele care mocnesc în el de-atâta vreme. Știe că, scriindu-le, nu mai e cale de întoarcere. A apăsat pe trăgaciul pistolului de start.

„Dr. Helge probabil că-mi va spune să aștept, se gândește el, până voi fi absolut sigur că sunt gata. Dar n-am timp să aștept. Nimeni nu poate spune dacă Yasser Șah va fi prins sau dacă mărturia lui Mahmoud Marhoni va face ca Hassan și banda lui să dispară precum Robert De Niro în *Obsesia.* Nimeni nu-mi poate spune când voi putea merge pe stradă fără să mă uit peste umăr sau dacă nopțile mele vor fi mereu pline de zgomote care nu mă lasă să dorm”.

Tocmai de aceea scrie:

MakkaPakka:
De fapt, ar fi ceva.

Simte cum îl ia cu frig.

6tiermes7:
Glumești. Ce-anume?

Trage adânc aer în piept. „Cu aproape doi ani în urmă o luasem la vale și m-am oprit, se gândește el. Am tras frâna de mână”. Seamănă cu Ingvild

Foldvik. De la moartea lui Jonas a fost ca un strigoi. Dar uneori trebuie să dai drumul la frână, să te rostogolești spre prăpastie, ca să prinzi forță, ca să urci înapoi. Nu știe cât de jos a ajuns, dar de data asta nu se va opri până nu atinge fundul. Oricât de mult l-ar durea.

Henning răsuflă ușurat și începe să scrie.

MakkaPakka:
Am nevoie de ajutorul tău.

Privește în tavan. Nu e sigur de ce face asta. Poate încearcă să se umple de ceea ce cânta Pavarotti. De putere. De voință. Privește în sus multă vreme; în minte îi răsună iar vocea lui Luciano.

All' alba vincerò!
vincerò, vincerò!

„În zori voi învinge".

Revine la monitor. În clipa aceasta e mai hotărât ca niciodată. Scrie cuvintele cu o determinare care îi face pielea de găină:

MakkaPakka:
Vreau să mă ajuți să-l găsesc pe cel care mi-a incendiat apartamentul.

Așa. A scris cuvintele la care doar se gândea. Poliția a conchis că incendiul n-a fost produs de o mână criminală. Drept care Henning și-a reținut acele cuvinte aproape doi ani de zile.

Acum, le-a eliberat.

Și, dacă tot le-a scris, dacă tot a început să investigheze cel mai dureros eveniment din viața lui, le poate spune cu voce tare.

MakkaPakka:

Ajută-mă, te rog, să-l găsesc pe ucigașul fiului meu.

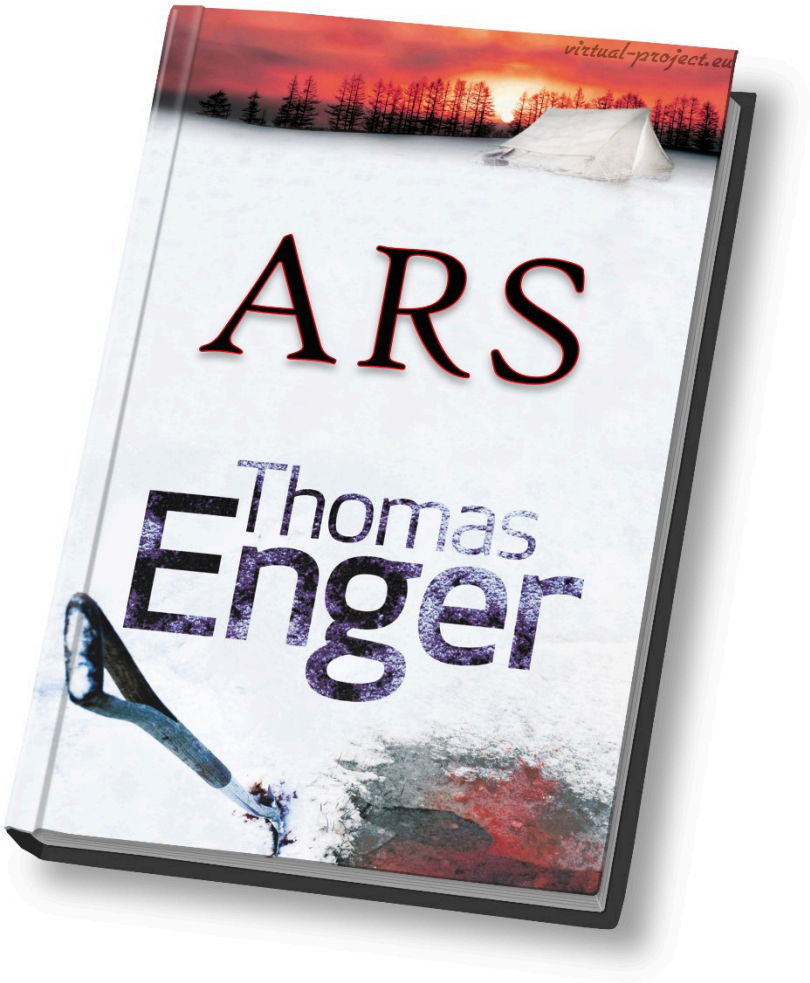

virtual-project.eu

{1} Aluzie la cântecelul american *Frosty, the Snourman,* în care un om de zăpadă se trezește la viață când un copil îi pune pe cap o pălărie fermecată. (n.tr.).

{2} Astrid Anna Emilia Lindgren (1907-2002), scriitoare și scenaristă suedeză, autoare de cărți pentru copii. (n.tr.).

{3} Joc de cuvinte care pornește de la Deep Throat (Gâtlej-adânc), numele de cod al lui W. Mark Felt, cel care a furnizat informații capitale în cadrul scandalului Watergate. Termen folosit generic pentru orice informator secret. (n.tr.).

{4} *Firecracker* – „pocnitoare”, în limba engleză. (n.tr.).

{5} Băieții Răi care ard. (n.tr.).

{6} „Sesizează diferența” (n. red.).

{7} Film în care o persoană este torturată și ucisă, fără niciun fel de efecte speciale, totul fiind cât se poate de real. Ulterior, filmul este vândut pe piața neagră. Existența filmelor snuff nu a putut fi demonstrată până acum, acestea fiind considerate mai degrabă o legendă urbană. (n.red.).

{8} Specialitate indiană din carne de pui, pește sau legume și orez cu ulei de șofran. (n.tr.).

{9} Un fel de lipie coaptă la grătar. (n.tr.).

{10} Pastă de diferite fructe și mirodenii, cu gust dulce-acrișor-picant, având consistența gemului. (n.tr.).

{11} Un fel de pâinică plată dospită, făcută la cuptor. (n.tr.).

{12} Un fel de supă-cremă preparată, în general, din linte. (n.tr.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.

Table of Contents

1. 8
2. 13
3. 19
4. 25
5. 30
6. 33
7. 35
8. 39
9. 45
10. 48
11. 51
12. 57
13. 61
14. 70
15. 74
16. 81
17. 86
18. 91
19. 94
20. 102
21. 106
22. 108
23. 115
24. 125
25. 128
26. 135
27. 138

28. 141
29. 147
30. 153
31. 156
32. 160
33. 167
34. 171
35. 175
36. 178
37. 188
38. 195
39. 199
40. 201
41. 204
42. 210
43. 224
44. 226
45. 235
46. 238
47. 240
48. 242
49. 248
50. 250
51. 253
52. 257
53. 260
54. 266
55. 269
56. 272
57. 276

58. 280
59. 283
60. 285
61. 288
62. 294
63. 303
64. 306
65. 314
66. 317
67. 322
68. 332
69. 337
70. 343
71. 346
72. 353
73. 365